

СЮЗЪН ИЙ АНГЕЛСКИ СВЯТ

Част 2 от „Пенрин и Краят на дните“

Превод от английски: Елена Павлова, 2016

chitanka.info

*Посвещава се на младите читатели на „Ангелско
нашествие“.*

Благодаря ви, че литнахте първи.

1

Всички ме мислят за мъртва.

Лежа с глава в скута на майка ми в откритата каросерия на голям камион. Утринната светлина гравира печални бръчки по лицето на мама, а тътенът на двигателя вибрира през отпуснатото ми тяло. Част сме от кервана на Съпротивата. Половин дузина военни камиони, микробуси и джипове криволичат между изоставените коли и се отдалечават от Сан Франциско. На хоризонта зад нас още тлее пожарът от удара на Съпротивата по гнездото на ангелите.

Витрините на магазините по протежение на шосето са облепени с вестници, които го превръщат в коридор от спомени за Голямото нападение. Няма нужда да чета статиите, за да знам какво се казва в тях. Всички със затаен дъх следяха новините в онези първи дни, когато журналистите още правеха репортажи.

ПАРИЖ В ПЛАМЪЦИ. НЮ ЙОРК НАВОДНЕН.
МОСКВА РАЗРУШЕНА.
КОЙ ЗАСТРЕЛЯ ГАВРАИЛ, БОЖИЯ ВЕСТИТЕЛ?
АНГЕЛИТЕ ТВЪРДЕ ПЪРГАВИ ЗА РАКЕТИТЕ.
СВЕТОВНИТЕ ЛИДЕРИ РАЗПРЪСНАТИ И
ИЗГУБЕНИ.
КРАЯТ НА ДНИТЕ.

Минаваме покрай трима плешивковци, увити в сиви чаршафи. Те лепят петносаните и смачкани афиши на една от апокалиптичните секти. Чудя се колко ли време ще е нужно в царството на уличните банди, сектите и Съпротивата, за да се присъединят всички към една или друга групировка. Предполагам, че дори краят на света не може да ни спре в стремежа да принадлежим някъде.

Членовете на сектата спират на тротоара да ни гледат как минаваме в претъпкания си камион.

Нашето семейство сигурно им се струва незначително — просто уплашена майка, тъмнокоса тийнейджърка и седемгодишно момиченце, седнали в каросерия, пълна с въоръжени войници. По всяко друго време щяхме да изглеждаме като овце в компанията на вълци. Но ние имаме излъчване — даже би могло да се каже, че внушаваме респект.

Част от съпровождащите кервана войници носят камуфлажно облекло и са въоръжени с пушки. Други обслужват картечници, все още прицелени към небето. Има и току-що прибрани от улиците, с примитивни бандитски татуировки, за които сами са се жигосвали да отбелязват колко жертви са свалили.

Но всички до един се гушат встрани от нас, за да стоят на безопасна дистанция.

Майка ми продължава да се люлее напред-назад, както през последния час, откакто напуснахме гнездото, преди да го взривят, и си напява в своя вариант на говоренето на езици. Гласът ѝ се извисява и затихва, сякаш води яростен спор с Бога. Или може би с дявола.

Сълза капва от брадичката ѝ и каца на челото ми, и така узнавам, че сърцето ѝ се къса. Къса се за мен, седемнайсетгодишната ѝ дъщеря, чиято задача е да се грижи за семейството.

Поне доколкото майка знае, аз съм просто безжизнен труп, донесен ѝ от дявола. Сигурно никога няма да успее да изтрие спомена как лежа отпусната в обятията на Рафи с озарени от пламъците демонски крила.

Чудя се какво ще си помисли, ако някой ѝ каже, че Рафи всъщност е ангел, на когото с измама са дали демонски крила. Дали би ѝ се сторило по-странно, отколкото да ѝ съобщят, че всъщност не съм мъртва, а в странна парализа след ужилване от чудовище — ангел-скорпион? Сигурно ще си помисли, че и събеседникът ѝ е не по-малко луд от нея.

Малката ми сестричка е седнала до мен неподвижно вцепенена. Очите ѝ се влизрат в нищото и гърбът ѝ е идеално изправен, при все криволиченето на камиона. Пейдж досущ наподобява изключена играчка.

Коравите мъжаги в каросерията не спират да ѝ хвърлят потайни погледи — като момченца, които надничат над ръба на одеялата си. Тя прилича на насинена, покрита с шевове кукла от кошмарите. Не ми се

мисли какво трябва да ѝ се е случило, за да се окаже в това състояние. Част от мен копнее да узнае повече, но друга част се радва, че не знам нищо.

Поемам си дълбоко дъх. Рано или късно ще се наложи да стана. Нямам друг избор, освен да се изправя срещу света. Вече напълно владее тялото си. Съмнявам се дали ще участвам в битка, но поне ми се струва, че мога да се движа.

Сядам.

Ако бях обмислила нещата по-добре, щях, предполагам, да съм подготвена за писъците.

Начело на пиццирите е майка ми. Безграничният ужас я вцепенява, очите ѝ са ококорени до невъзможност.

— Всичко е наред — казвам. — Всичко е наред!

Говорът ми е завален, но съм благодарна, че не звучи като зомби.

Случилото се щеше да е смешно, ако изключим отрезвяващата мисъл, която изниква в главата ми: Днес живеем в свят, където убиват подобните на мен, само защото са по-особени.

Вдигам ръце в успокоителен жест. Опитвам се да кажа нещо, за да укротя войниците, но думите ми се давят в писъци. Паниката в малко пространство, каквото е каросерията на камион, явно е заразна.

Другите бежанци се блъскат един в друг в опит да се сврат в задната част на каросерията. Има и готови да скочат както сме в движение.

Войник с мазни пъпки вдига пушката си срещу мен и я стиска, сякаш се кани да изпълни първото си, най-страшно убийство.

Напълно съм подценила нивото на първичния страх, който се развихря около нас. Хората са изгубили всичко — семействата си, безопасността, дори своя Бог.

А сега към тях се пресяга съживен труп.

— Добре съм — казвам бавно и възможно по-ясно. Посрещам погледа на войника с намерението да го убедя, че не се случва нищо свръхестествено. — Жива съм.

Известно време не съм сигурна дали спътниците ни ще се успокоят, или ще ме изхвърлят от каросерията на камиона под съпровода на стрелба. Мечът на Рафи още е препасан на гърба ми, почти скрит под якето. Това ми носи някаква утеха, макар очевидно острието да не е в състояние да спре куршумите.

— Хайде де — старая се да говоря кротко и да се движа много бавно. — Просто бях в безсъзнание. Това е всичко.

— Беше мъртва — възразява бледият войник, който не изглежда и ден по-възрастен от мен.

Някой блъска по покрива на камиона.

Всички подскачаме и вадя късмет, че момчето не натиска неволно спусъка.

Задното прозорче се отваря с плъзгане и Ди подава глава при нас. Оглежда ни строго, само дето е трудно да го приемаш твърде сериозно с все рижата коса и детинските лунички.

— Хей! Махайте се от мъртвото момиче! Тя е собственост на Съпротивата.

— Аха — обажда се и брат му Дум от вътрешността на кабината. — Трябва ни за разни аутопсии и такива работи. Да не мислите, че лесно се намират момичета, утрепани от демонски принцове?

Както винаги, не успявам да различа близнаците един от друг, така че наслуки кръщавам единия Ди, а другия Дум.

— Няма да убивате мъртвото момиче — нарежда Ди, сочи младежа с пушката и го измерва със строг поглед. — На теб говоря, войниче!

Човек ще рече, че щом близнаците приличат на чифт натопорчени Роналд-макдоналдовци с прякори като Туидълди и Туидълдум, това ще ги лиши от всякакъв авторитет. Но тези двамата явно притежават таланта в рамките на един удар на сърцето да преминават от шеговит тон до смъртоносна сериозност.

Е, поне се надявам, че се шегуваха за аутопсията.

Камионът спира на паркинг. Всички се озъртат и това измества вниманието от мен.

Тухлената сграда пред нас ми е позната. Не е моето училище, но все пак съм идвала тук доста често. Това е гимназията „Пало Алто“, известна с умилителното „Пало хай“.

На паркинга спират общо половин дузина камиони и джипове. Войникът все още не откъсва поглед от мен, но сваля пушката си под ъгъл 45 градуса.

Докато останалите возила от малкия керван паркират край нас, много от хората ни зяпат. Всички са ме видели в обятията на съществуването с демонските крила, което всъщност беше Рафи, и до един

си мислят, че съм била мъртва. Обзема ме стеснение и сядам на пейката до сестра си.

Един от спътниците ни се пресяга да ме пипне за ръката. Навярно иска да провери дали съм топла като живите или студен мъртвец.

Изражението на сестра ми мигновено се променя от безизразна празнота в животинска гримаса и тя посяга да ухапе мъжа. Щом се раздвижва, по-острите ѝ от бръснач зъби блясват и това подсилва заплахата.

Веднага щом зяпачът се дръпва, Пейдж се връща към вцепенения покой и кукленската стойка.

Мъжът се взира в нас и мести поглед помежду ни в търсене на отговори на въпроси, за които съм неспособна да му помогна. Всички на паркинга видяха какво стана току-що, така че те също ни зяпат.

Добре дошли на представлението с уроди.

2

Двете с Пейдж сме свикнали да ни зяпат. Аз просто пренебрегвах зяпачите, но тя винаги им се усмихваше от инвалидния си стол. И хората почти винаги отвърщаха на усмивките ѝ. На чара на Пейдж се устояваше трудно.

Едно време.

Майка ни отново започва да говори на езици. Този път гледа мен, докато си напява, все едно се моли за мое благо. Гърлените подобия на думи, които излизат от устата ѝ, преобладават над сподавеното шушнене на тълпата. Оставете на майка да добави сериозна доза зловещ привкус дори посред задимен бял ден.

— Добре, хайде да слизаме! — обажда се Ави със силен глас. Той е почти два метра висок, широкоплещест и мускулест, но властното му излъчване и самоувереността са онова, заради което изпъква в тълпата като водач на Съпротивата. Всички го гледат и го слушат, докато обикаля разнообразните камиони и джипове с вид на истински армейски командир във военна зона. — Слезте от камионите и влезте в сградата. Постарайте се да не се показвате под открито небе, поне доколкото е възможно.

Заповедите му разчупват вцепенението и бежанците започват да скачат от камионите. Пътниците в нашия се бутат и се блъскат в стремежа си да се махнат по-далеч от нас.

— Чуйте ме, шофьори! — подвиква Ави. — Щом колите се освободят, разпръснете ги и ги паркирайте наблизко. Скрийте ги сред спрените автомобили или на места, където трудно ще се забелязват отгоре.

Той крачи през реката от бежанци и войници, като придава цел и посока на хората, които иначе биха се загубили.

— Не искам по нищо да личи, че този район е обитаем! В радиус една миля руините да не се разчистват и да не се изхвърля нищо! — Ави спира, понеже пред него Ди и Дум стоят един до друг и ни гледат. Казва им: — Господа?

Близнаците се отърсват от транса и се обръщат към него.

— Моля, покажете на новобранците къде да отидат и какво да правят.

— Тъй вярно! — С хлапашка усмивка Ди детински отдава чест на Ави.

— Новаци! — подвиква Дум. — Всеки, който не знае какво се очаква от него, да ни последва!

— Хайде насам, народе! — подкрепя го Ди.

Явно говори на нас. Надигам се сковано и автоматично посягам към сестра ми, но се спирам, преди да я докосна, сякаш част от мен вярва, че тя е опасно животно.

— Хайде, Пейдж!

Не съм сигурна какво ще сторя, ако не се помръдне. Но тя се изправя и ме следва. Не знам дали някога ще свикна да я гледам как стои на собствените си крака.

Майка също ни следва. Тя обаче не спира да си напява. Даже обратното, бръцолевы си по-силно и по-трескаво отпреди.

И трите се вливаме в потока новодошли, които следват близнаците.

Дум върви заднешком, за да си приказва с нас.

— Връщаме се в гимназията, където инстинктите ни за оцеляване са наточени като бръсначи!

— Ако те сполети желание да драскаш по стените или да набиеш стария си учител по математика — допълва Ди, — прави го там, където птичките не могат да те видят.

Подминаваме основния училищен корпус. Гледана от улицата, гимназията изглежда измамно малка. Зад главната постройка обаче има цял кампус модерни сгради, свързани с покрити с навеси алеи.

— Ако сте ранени, настанявайте се в тази чудесна класна стая — Ди отваря най-близката врата и наднича вътре. В класната стая на подиум е монтиран скелет в реални размери. — Костите ще ви правят компания, докато чакате да дойде доктор.

— А ако сред вас има доктори — добавя Дум, — пациентите ви чакат.

— Това всичките ли сме? — питам. — Само ние ли сме се спасили?

Близнаците се споглеждат.

— На зомби-момичетата разрешено ли им е да приказват?

— Ако са сладки и имат желание да участват в зомби-момичешки битки в калта.

— Пииич! Страхотна идея.

— Отвратителна представа! — поглеждам Ди-Дум изпод вежди, но тайно се радвам, че не са се шашнали, задето се върнах от мъртвите.

— Няма да избираме най-изгнилите зомбита, Пенрин. Само такива като теб, прясно излезли от гроба!

— Ама ще са с разкъсани дрехи, нали се сещаш.

— И гладни за цииииици!

— Той иска да каже „мозъци“.

— Точно това имах наум.

— Ще ми отговорите ли на въпроса, ако обичате? — намесва се тип с очила без нито една пукнатина. Не изглежда в настроение за шегички.

— Веднага — отвръща Ди и си придава извънредно сериозен вид. — Това е нашият сборен пункт. Тук ще се срещнем с останалите.

Продължаваме да вървим под бледото слънце, а типът с очилата се озовава в най-задната част на групата.

Дум се навежда към Ди и прошепва, достатъчно високо да го чуя и аз:

— На колко си готов да се обзаложиш, че онзи ей там ще е в първата редица да залага за битката със зомби-момичета?

Двамата си разменят усмивки и шават с вежди един на друг.

Октомврийски вятър прониква през блузата ми и не мога да се сдържа да не погледна към натежалото небе в търсене на един конкретен ангел с крила с форма на прилеп и с ръбато чувство за хумор. За малко да се спъна в избуялата трева и се заставям да отклоня очи.

През прозорците на една класна стая се виждат плакати и списъци с изискванията за прием в колеж. В друга са наредени витрини с ученическо творчество. Полиците направо преливат от фигурки от глина, дърво и папиемаше във всевъзможни цветове и стилове. Някои са толкова добри, че ме натъжава мисълта за децата, които ще бъдат лишени от възможността да се занимават с изкуство още много, много време.

Докато пресичаме училището, близнаците имат грижата да се държат зад семейството ми. Изоставам с мисълта, че не е зле Пейдж да се движи най-отпред, където да ѝ хвърлям по някое око. Тя крачи сковано, сякаш още не е свикнала с краката си. И аз не съм свикнала да я виждам в това състояние и не мога да отлепя очи от грубите шевове по цялото ѝ тяло, които ѝ придават вид на вуду кукла.

— Значи това е сестра ти? — пита Ди тихичко.

— Аха.

— За нея ли си рискува живота?

— Същата.

Близнаците кимат любезно — така механично хората клатят глава, когато не искат да изкажат обидна мисъл. Ръфвам ги:

— Вашето семейство да не е по-свастно?

Ди и Дум се споглеждат и размишляват няколко крачки.

— Нъцки — решава Ди.

— Ами не е — признава и брат му в същия момент.

Новият ни дом е кабинет по история. По стените са накачени списъци с дати и плакати на сцени от човешката история. Изобразяват Месопотамия, великите пирамиди в Гиза, Османската империя и управлението на династията Мин. Също и Черната смърт^[1].

Моят учител по история твърдеше, че Черната смърт е ликвидирала от трийсет до шейсет процента от населението на Европа. Помолил ни беше да си представим какво ще се случи, ако загинат шейсет процента от обитателите на сегашния свят. Тогава не успях да се справя. Струваше ми се толкова нереално!

Над всички тези плакати с древна история изпъква и властва снимка на астронавт на Луната, зад когото изгрява синята Земя. Всеки път, когато видя нашата синьо-бяла топка, гледана от космоса, все си мисля, че несъмнено е най-прекрасното нещо във вселената.

Но сега и тя ми се струва нереална.

Отвън на паркинга бръмчат нови камиони. Отивам до прозореца, а майка се захваща да избута бюра и столове на една страна. Надничам навън и виждам единия от близнаците да води замаяни новопристигнали към училището по подобие на Чудния свирач.

Зад мен малката ми сестричка се обажда:

— Гладна съм.

Втриса ме и бързам да натикам всички грозни мисли в тъмницата в главата си.

Виждам отражението на Пейдж в прозореца. В неясната нереалност на този образ тя гледа към майка като всяко друго дете с надежда за вечеря. Но стъклото е криво и обезобразява главата ѝ, шевове изпъкват още повече и по-острите ѝ от бръснач зъби ми се струват по-големи.

Мама се навежда и погалва детенцето си по главата. Започва да тананика на Пейдж зловещата си песен-извинение.

[1] Черната смърт — най-голямата чумна епидемия в Европа, бушувала в периода от 1346 до 1353 г. — Бел.прев. ↑

3

Настанявам се на походно легло в единия ъгъл. Както съм с гръб към стената, виждам цялата стая, озарена от лунна светлина.

Малката ми сестричка е настанена до отсрещната стена. Сгушена под одеялото си, Пейдж ми се струва миниатюрна до постерите на знаменити исторически личности. Конфуций, Флорънс Найтингейл, Ганди, Хелън Келър и Далай Лама.

Дали щеше да стане като тях, ако не живеехме в Ангелския свят?

Майка ми седи по турски на леглото на Пейдж и тананика мелодията си. Опитавме се да нахраним сестра ми с двата продукта, които успях да измъкна от хаотичната бъркотия в столовата — до сутринта се предполага да заработи като полева кухня. Но малката не успя да задържи нито консервираната супа, нито протеиновото блокче.

Въртя се на брезентовия дюшек — търся как да се наместя, та дръжката на меча да не ми се забива в ребрата. Да го държа при себе си е най-добрият начин да се предпазя от опитите на всички останали да го вземат, иначе ще открият, че съм единствената, способна да го вдигне. В момента най-малкото ми желание е да обяснявам как съм се сдобила с ангелски меч.

Спането с оръжие няма нищо общо с присъствието на сестра ми в стаята. Съвсем нищичко.

Нито пък е свързано с Рафи. Не че мечът е единственият ми спомен от прекараното с него време. Имам предостатъчно белези и синини да ми напомнят дните, когато скитах с моя ангел и враг.

Когато вероятно повече няма да видя.

Поне засега никой не е питал за него. Напоследък разпадането на групичките, предполагам, е твърде често срещано явление.

Потъпквам тази мисъл и затварям очи.

Сестра ми простенва на фона на тананикането на мама. Казвам й: — Заспивай, Пейдж!

За моя изненада, дишането й се успокоява и тя се унася. Поемам си дълбоко дъх и затварям очи.

Песента на майка ми затихва в забравата.

Сънувам, че съм в гората — арена на клането. Стоя точно пред стария лагер на Съпротивата, където войниците загинаха в опит да се защитят от нисшите демони.

Кръв капе от клонките и като дъждовни капки се стича по опадалите листа. В съня ми няма нито едно от телата, макар че би следвало да се виждат. Липсват и ужасените войници, скупчени с опрени гърбове и щръкнали навън пушки.

Това е просто потънала в кръв полянка.

И по средата ѝ стои Пейдж.

Носи старомодна рокля на цветя, като онези на момиченцата, които висяха от дървото. Косата ѝ е просмукана с кръв, роклята — също. Не съм сигурна кое е по-тежко за гледане — кръвта или насинените шевове, нашарили лицето ѝ.

Сестра ми протяга ръце към мен, сякаш очаква да я вдигна, макар да е вече на седем години.

Почти сигурна съм, че не е участвала в клането, но въпреки това ето я тук. Майка ми се обажда някъде от гората:

— Погледни я в очите! Те са същите, каквито са били винаги.

Да, но не мога. Изобщо не мога да гледам Пейдж. Очите ѝ не са същите. Не биха могли да бъдат.

Обръщам се и побягвам надалеч.

По лицето ми се стичат сълзи и аз се провиквам в гората, встрани от момичето зад мен:

— Пейдж! — Гласът ми пресеква. — Идвам. Дръж се. Скоро ще дойда!

Но единствената следа от сестра ми е хрущенето на опадалите листа, под чиито съпровод новата Пейдж ме следва между дърветата.

Събуждам се и заварвам майка ми да остъргва нещо от джоба на пуловера си. Слага го върху перваза на прозореца, където се процеждат утринните лъчи. Оказва се жълтокафеникава слуз със смачкани яйчени черупки. Мама много внимава със сместа и се старае да я намаже на ръба до последната отвратителна капчица.

Пейдж диша равномерно — по звука съдя, че ще спи още известно време. Опитвам се да се отърся от спомените за съня си, но ехото му витае в мислите ми.

Някой чука на вратата.

Тя се отваря и в нашата класна стая наднича луничавото лице на единия близник. Не знам кой от двамата е, затова го наричам наум „Ди-Дум“. Сбръчква нос в отвращение, понеже надушва развалените яйца.

— Ави иска да те види. Има няколко въпроса.

— Страхотно — мърморя сънено.

— Хайде де. Ще бъде забавно! — Близникът ме озарява с прекалено сияйна усмивка.

— И какво ще стане, ако не искам да дойда?

— Харесвам те, хлапе — казва той. — Бунтовна душа си! — обляга се върху касата на вратата и кима одобрително. — Но, честно казано, никой не е длъжен да ви храни, приютява и защитава, да бъде мил с вас, да ви третира като човешки същества...

— Добре, добре. Схванах идеята!

Измъквам се от леглото, доволна, задето съм спала по тениска и шорти. Мечът ми тупва на пода. Забравила съм, че го бях приютила при мен под одеялото.

— Ш-ш! Ще събудиш Пейдж! — прошепва майка ми.

Сестра ми незабавно отваря очи. Лежи си като мъртвец, втрещена в тавана.

— Хубав меч — подхвърля Ди-Дум с пресилено безгрижие.

В ума ми зазвънтят алармени звънци.

— Почти толкова свестен, колкото и остен за добитък.

Почти очаквам майка да размаха срещу него електрическия си остен, но той е окачен невинно на рамката на леглото ѝ.

Врълхлита ме нова вълна вина, понеже осъзнавам колко се радвам, защото мама е задържала остена, в случай че ѝ се наложи да се защитава от... хората.

Повече от половината народ тук носи самоделни оръжия. Мечът е сред по-свестните и следователно няма нужда да се обяснявам защо съм го взела. Но изпъква с нещо и привлича повече внимание, отколкото ми харесва. Вдигам канията и я закопчавам през раменете си, за да обезкуража Ди-Дум да прояви желание да си поиграе с острието.

— Има ли си име? — пита той.

— Кой?

— Мечът — натъртва близнакът с тон, с който аз бих възкликнала „Ти пък“.

— О, стига де. Не започвай и ти! — преравям безнадеждната камара дрехи, насъбрана от майка ми снощи. Тя се върна също и с наръч празни бутилки от сода и разни други незнайни боклуци, но тази купчина нямам намерение да разбутвам.

— Познавам един тип, който имаше катана.

— Какво е имал?

— Японски самурайски меч. Страхотен! — Ди-Дум се хваща за сърцето в знак на любов. — Наричаше го Меча на светлината. За такъв бих продал и баба си в робство!

Кимам, все едно се подразбира.

— Може ли да ти кръстя меча?

— Не.

Измъквам чифт дънки, които може и да ми станат, и един чорап.

— Защо не?

— Вече си има име.

Продължавам да ровя из купчината за другарче на чорапа.

— И какво е то?

— Мечо Пуки^[1].

Дружелюбното изражение на близнака внезапно прелива в сериозно:

— Имаш си достоен за музейна колекция злодейски меч, създаден да осакатява и убива, специално предназначен да сваля на

колене чутовнярските ти врагове и да слуша воплите на жените им... и ще го кръстиш Мечо Пуки?

— Ами да, харесва ли ти?

— Дори шегички на тази тема са си престъпление срещу природата. Нали го знаеш, а? В момента отчаяно се мъча да не изръся някоя анти момичешка забележка, но ти наистина много ме затрудняваш.

— Аха, прав си — свивам рамене. — Може вместо това да го кръстя Тото или Флоси. Какво ще кажеш?

Ди-Дум ме поглежда така, все едно съм по-откачена и от майка ми.

— Да не съм сбъркал? Да не би всъщност в тази ножница да си носиш джобно кученце?

— О, чудя се откъде да намеря розова ножница за Мечо Пуки. И в добавка с малки скъпоценни камъчета? Какво? Много ли ще му дойде?

Близнакът клати глава и излиза.

Прекалено е лесно да се закачаш с него. Преспокойно се преобличам и се приготвям, преди да последвам Ди-Дум през вратата.

Коридорът ми се струва по-претъпкан от оукландския стадион по време на Световните серии.

Двойка мъже на средна възраст си разменят перо за шишенце хапчета от аптеката. Това е то търговията с наркотици в Ангелския свят. Друг пък показва нещо на събеседника си — прилича на кутре — и го дръпва рязко, когато онзи отсреща посяга към него. Започват да спорят шепнешком.

Подминават ни две жени, гушнаели няколко кутии супа така, сякаш държат в обятията си гърне със злато. Буквално се прокрадват по коридора и внимателно оглеждаш всеки срещнат. Близко до входната врата няколко души с прясно бръснати глави лепят афиши на апокалиптична секта.

Избуялата морава навън е странно пуста, вятърът разнася боклуци. Ако някой ни гледа от небето, и тази сграда ще му се стори изоставена, подобно на всички други.

По думите на Ди-Дум вече се е превърнал в популярен виц фактът, че горният ешелон на Съпротивата се е настанил в учителската стая, а Ави — в кабинета на директора. С близнака пресичаме двора на

училището и се упътваме към тухлената постройка в мисионерски стил — придържаме се към пътеките под навесите, макар така да обикаляме по дългия път.

Фоайето и коридорите на голямата сграда са дори още по-претъпкани от нашите, но хората тук изглеждат сякаш имат цел. Срещаме странен тип да се носи по коридора, повлякъл след себе си сноп кабели. Няколко души местят чинове и столове от една стая в друга.

Тийнейджър бута количка, пълна със сандвичи и кани с вода. При преминаването ѝ хората си вземат от храната и напитките, все едно им се полага доставка на продукти, щом работят в тази сграда.

Ди-Дум грабва няколко сандвича и ми връчва единия. Просто ей така и аз ставам част от вътрешния кръг.

Нагълтвам закуската, преди някой да ми покаже, че не ми е тук мястото. За малко да се задавя с поредната хапка обаче, защото забелязвам важна подробност.

В тази сграда дулата на оръжията са извънредно дълги. Приличат ми на заглушителите, които по филмите убийците навиват на пушките си.

Ако бъдем нападнати от ангели, няма значение дали ще вдигнем шум, понеже ангелите и бездруго ще знаят къде сме. Но ако ще се стреляме едни други...

Залъкът в устата ми внезапно добива вкус на студен, лепкав пастет и твърд като камък хляб, вместо вкусния деликатес, какъвто беше преди миг.

Ди-Дум се намъква през някаква врата.

— ... издънка — разнася се от вътрешността на стаята мъжки глас.

Пред компютри седят в няколко редици хора, напълно погълнати от случващото се на мониторите им. Не съм виждала подобно нещо от времето преди нападенията. Забелязвам невероятни скици с очила, в остро противоречие с бандитските татуировки с дяволски рога.

В дъното на помещението монтират още компютри и пред черната дъска са наизкарали големи телевизори. Изглежда, че Съпротивата е измислила начин да си осигури стабилен източник на ток, поне за една стая.

Както винаги, Ави е в центъра на действието. Една камара народ го следва по петите и чака одобрението или реакцията му. Повечето хора в стаята се мъчат да гледат с едно око него и с другото — задачата си.

Бодън стои плътно до Ави. Носът му още е подут и насинен от малкото ни сбиване преди няколко дни. Вероятно следващия път ще говори с хората, все едно са човешки същества, вместо да ги притиска и плаши, дори ако са дребни момиченца като мен, които изглеждат лесни мишени.

— Това беше промяна в плановете, не издънка — възразява Бодън. — И няма никакъв дяволски начин да мине за „предателство спрямо човечеството“. Колко пъти да ти го обяснявам?

Колкото и да е странно, до вратата има кошница с шоколадови блокчета. Ди-Дум грабва две и ми връчва едното. Щом усещам сникърса в ръката си, осъзнавам, че съм попаднала в Светая Светих на Съпротивата.

— Издаването на тайни не е просто промяна в плановете, Бодън! — заявява Ави и поглежда документа, връчен му от намръщен войник. — Изключено е. Как ще следваме военната си стратегия, ако допуснем някакъв си редник да ни проваля операцията просто защото не е съумял да си държи устата затворена и е издал всички подробности. Дори уличните скитници и хотелските курви знаеха за плана ни!

— Но то не беше...

— ... по твоя вина — довършва Ави. — Знам. Повтаряш го до втръсване... — И се обръща към следващия в колоната молители, но гледа право към мен.

За кратко си фантазирам за вкуса на шоколадовото блокче, после обаче го пъхам в джоба на якето си. Дано съблазня Пейдж да го изяде.

— Засега си свободен, Бодън! — Ави ми махва да се приближа.

На разминаване Бодън ми се озъбва.

Ави ми се усмихва. На ред при него е жена, която се обръща и ме оглежда с нещо повече от професионално любопитство.

— Радвам се да видя, че си жива, Пенрин — казва генералът.

— Хубаво е да си жив — отвърщам. — Филмчета ли се каним да гледаме тук?

— Устройваме система за дистанционно наблюдение в района на Залива — обяснява Ави. — Отплаща се, ако от Долината събереш

достатъчно гении, че да са в състояние да направят невъзможното отново възможно.

Някой на предния ред се провиква:

— Камера двайсет и пет е онлайн!

Останалите програмисти продължават да чукат по клавиатурите, но долавям ясно възбудата им.

— Какво търсиш? — питам.

— Всичко интересно — отвръща Ави.

— Открих нещо! — виква програмист от задните редици. — Ангели в Сънивейл, на Лорънс Експресуей.

— Пусни го на главния екран — нарежда генералът.

Един от големите телевизионни екрани в предната част на класната стая оживява.

[1] Мечето Пуки (англ. Pokey Bear) — плюшено мече, собственост на котарака Гарфийлд от едноименните комикс и анимационен сериал. — Бел.прев. ↑

Телевизорът засиява.

Синьокрил ангел крачи през руините по празна улица. На платното има гигантска пукнатина, която криволичи по средата между двете ленти, едната ѝ страна е по-високо от другата.

Втори ангел каца зад първия, после още два. Оглеждат се и излизат от рамките на екрана.

— Можеш ли да завъртиш камерата?

— Не и тази, съжалявам.

— Хванах още един! — обажда се програмистът от дясната ми страна. — Този е на летището!

Винаги съм се чудила защо инициалите на международно летище „Сан Франциско“ са БРО.

— Дай го на екрана — нарежда Ави.

Пред черната дъска се събужда втори телевизор.

Ангел припряно накуцва и подтичва през асфалтовата шир. Едното му бяло крило е полуразгънато и се влачи зад него.

— Хванахме си саката птичка! — обажда се някой зад гърба ми. Струва ми се възбуден.

— От какво бяга? — пита Ави, без да очаква отговор.

Камерата има проблеми с образа. Непрекъснато превключва от твърде ярко към твърде тъмно. Накрая се умирява, като се настройва на ярък заден фон; в резултат детайлите по ангела са тъмни и трудно се виждат.

Приближава се още малко, обръща се да провери за преследвачи и ни дава възможност хубаво да разгледаме лицето му.

Пред нас е Белиал — демонът, който открадна крилата на Рафи. Доста лошо е пострадал. Чудя се какво ли му се е случило.

Изглежда работи само едното от крадените му крила. То непрекъснато се отваря и сгъва, сякаш демонът се опитва да литне, но другото му крило се влачи в прахоляка. Неприятно ми е да гледам

такова лошо отношение към разкошните крила на Рафи и се старая да не мисля какви щети отнесоха те под моите грижи.

Коляното на Белиал е видимо пострадало. Той куца и го щади, при все опитите си да се затича. Движи се по-бързо, отколкото е способен ранен човек, но предполагам, че все пак развива по-малко от половината от обичайната си скорост.

Дори от това разстояние виждам яркочервено петно да се процежда през белите му панталони, точно над ботушите. Смешно е точно демон да реши да се облече в бяло — вероятно след като е получил новите си крила.

При приближаването си до камерата, той обръща глава да погледне отново зад гърба си. Ето я познатата презрителна гримаса. Арогантност и гняв, но този път с примес на повече от просто капка страх.

— От какво се бои? — задава Ави въпроса, над който умувам и аз.

Белиал с куцукане излиза от екрана и след него остава само кръстовището на празните писти.

— Ще видим ли какво го преследва? — пита генералът на Съпротивата.

— Камерата не може да се завърти повече.

Отминават няколко секунди. Имам чувството, че цялата стая е затаила дъх.

След това на екрана се появява в цялото си великолепие преследвачът на Белиал.

Над главата му са разтворени демонични крила. Светлината струи по закривените куки и се плъзга по черната ципа на зловещия ловец.

— Исусе Свети Христе! — възкликва някой зад гърба ми.

Преследвачът видимо не бърза и сякаш се наслаждава на гонитбата. Свел е глава и крилата засенчват лицето му, което прави чертите му още по-трудни за различаване от тези на Белиал. Но, за разлика от врага си, той не извъръща глава, за да ни позволи да разгледаме добре лицето му.

Аз обаче го познавам. Безкрайно познат ми е дори с новите си демонични крила.

Това е Рафи.

Всичко в него — походката, извитите крила, засенченото лице — се съчетава в идеалния кошмарен образ на дебнещия жертвата си дявол.

Макар да съм сигурна, че е Рафи, сърцето ми се свива от страх още при първия поглед.

Това не е ангелът, който съм опознала така добре.

Дали Ави ще види в него младежа, придружавал ме при първото ни влизане в лагера на Съпротивата?

Не, предполагам. Не съм сигурна дали и аз бих разпознала Рафи, ако не знаех за новите му крила, въпреки че лицето и тялото му са отпечатани щрих по щрих дълбоко в паметта ми.

Ави се обръща към хората си:

— Ударихме джакпота! Куц ангел и демон. Искam отряд ловци да тръгне към летището до две минути!

Близнаците се размърдват още преди даването на заповедта.

— Заемаме се! — казват едновременно, вече втурнали се през вратата.

— Давай, бързо, бързо!

Никога не съм виждала Ави толкова развълнуван.

Той спира на прага и подвиква:

— Пенрин, ела с нас. Единствена ти си се намирала близо до демон!

Всички все още смятат, че именно демон ме е изнесъл при семейството ми, докато съм била привидно мъртва.

Прехапвам си езика, преди да успея да изтърся колко малко знам за тях. Втурвам се да догоня групата, която търчи по коридора.

Навремето от Пало Алто до Международното летище на Сан Франциско се стигаше за двадесетина минути, ако движението не е натоварено. Разбира се, сега магистралата е затворена и карането със сто и двадесет километра в час вече не е възможно, нито е добра идея. Но явно никой не е споделил това с Ди-Дум. На волана на джипа ни той избира по-достъпните второстепенни пътища, криволичи между изоставени коли и прелита през тротоарите като пиян спортен шофьор.

— Ще повърна — предупреждавам.

— Заповядвам ти да не го правиш! — заявява ми Ави.

— А, не й давай заповеди — възразява Ди-Дум. — Тя е бунтовничка по дух. Ще оповръща всичко, само за да ти даде да се разбереш.

— Има причина да си с нас, Пенрин — напомня Ави. — И повръщането в колата ми не е част от мисията. Дръж се, войнико!

— Не съм ти войник.

— Още не — съгласява се той с широка усмивка. — Защо не ни запознаеш със случилото се в гнездото? Разкажи ни какво видя и чу, дори ако смяташ, че не е важно за нас.

— И ако много ти призлее — добавя Ди-Дум, — цели се в посока на Ави, не към мен.

В крайна сметка им разказвам почти всичко видяно. Не споделям за крилата на Рафи, но им описвам безкрайното ангелско парти в гнездото с все шампанското и ордъоврите, костюмите, прислугата и невероятното разточителство. След това споделям и за ембрионите на ангелите скорпиони в лабораторията в мазето, и за хората, с които ги хранят.

Поколебавам се да разкажа за експериментите с децата. Кога домакините ми ще съберат две и две и ще заподозрат вероятността тези деца да са нисшите демони, разкъсващи на парчета хората по пътищата? Дали ще се досетят, че и Пейдж може да е една от тях? Не

съм сигурна какво да правя, но накрая споменавам за операциите на хлапетата, без да навлизам в подробности.

— Значи сестра ти... Тя добре ли е? — пита Ави.

— Да, скоро ще се оправи напълно, сигурна съм.

Казвам го без колебание. Добре е, разбира се. Как иначе да бъде? Какъв избор имаме? Старая се да влея увереност в гласа си, макар че отвътре ме гризе притеснение.

— Разкажи ни повече за тези скорпиони ангели — обажда се другият ни спътник. Косата му е вълниста, кожата — наситенокафява. Младежът носи очила и има излъчването на учен, зациклил страстно на любима тема.

В облекчението си покрай изместването на темата от Пейдж, споделям всички подробности, за които се сещам. Размерът, крилата като на водни кончета, пълната липса на еднаквост, толкова нетипична за лабораторните екземпляри, каквито човек среща по филмите. Някои от скорпионите са ми се сторили в зародишно състояние, но други са изглеждали напълно оформени. Разказвам за затворените при тях в цистерните хора и как чудовищата им изсмукват живота.

Най-после завършвам; в последвалата пауза всички се опитват да преглътнат разказа ми.

И тъкмо си помислям, че частта с въпросите и отговорите ще бъде лесна, те питат за демона, който по време на нападението над гнездото ме е изнесъл и ме е стоварил при спасителния камион на Съпротивата. Нямам представа какво да кажа, затова отговорът ми на всичките им въпроси е:

— Не знам. Не бях в съзнание.

Изненадана съм колко много въпроси ми задават за „демона“.

Дали той е дяволът? Дали е споменал какво точно търси там вътре? Кога го срещна? Знаеш ли къде отиде след това? Защо те захвърли така?

— Не знам — повтарям за стотен път. — В безсъзнание бях.

— Можеш ли отново да го откриеш?

Присвива ме под лъжичката при този въпрос.

— Не.

Ди-Дум прави бърз обратен завой, за да избегне преградено второстепенно шосе.

— Да имаш нещо друго да ни казваш? — настоява Ави.

— Не.

— Благодаря ти! — С тази реплика той се обръща да погледне другия ни спътник. — Санджей, твой ред е. Чувам, че имаш теория за ангелите, която би искал да споделиш с нас?

— Да — потвърждава ученият, вдигнал световна карта. — Повечето убийства по време на Голямото нападение може да са били случайност. Един вид страничен ефект от пристигането на ангелите тук. Хипотезата ми е, че когато няколко от тях влязат в нашия свят, получава се локално чудо... — Санджей боцва една топлийка в картата. — В нашия свят се създава дупка, през която да минат. Това вероятно води до изменение на климата на местно ниво, но не е твърде драматично. Ала когато през отвора мине цял легион, ето какво се случва... — Той забива отвертка в хартията. Пробива я не само с острието, но и е дръжката, и е юмрук. Разкъсва цялата карта. — Според моята теория, светът се къса, когато нахлуят в него. Това е предизвикало земетресенията, цунамитата и смущенията в климата — всички онези катастрофални събития, довели до по-голямата част от щетите и жертвите...

Гръмотевица разкъсва оловното небе, сякаш да потвърди думите му.

— Всъщност ангелите не са разбунтували нарочно природата по време на нахлуването си — обяснява Санджей. — Затова не вдигнаха и гигантско цунами да ни погълне, когато нападناхме гнездото. Не им е по силите. Те са живи, дишащи създания, също като нас. Дори да имат способности, каквито не притежаваме, не са богоподобни.

— Искаш да ни кажеш, че са убили толкова много хора, без дори да възнамеряват да го сторят?

Санджей прекара пръсти през гъстата си коса:

— Е, след като застреляхме водача им, те наистина избиха доста народ, но вероятно не са толкова всемогъщи, колкото си мислехме първоначално. Разбира се, нямам доказателства. Това е просто теория, но тя съвпада с малкото, което ни е известно. Но ако вие, момчета, успеете да донесете поне няколко трупа, за да ги проучим, вероятно ще успеем да хвърлим малко светлина по въпроса.

— Искаш ли да конфискувам разни ангелски части по коридорите? — пита Ди-Дум.

Не смея да се пошегувам, че двамата с брат му и бездруго са в бизнеса с ангелски органи, да не би да се окаже вярно.

— Няма гаранция всички тези органи да са автентични — отвръща Санджей. — Всъщност, ще се изненадам, ако дори един става. Освен това много по-полезно би било да изучим цяло тяло...

В скута му лежат разпилени парчетата хартия, съставляли нашия свят.

— Стискай палци! — обажда се Ави. — Ако извадим късмет, ще ти донесем и живи образци.

Полазва ме тръпка на безпокойство. Но си казвам, че войниците на Съпротивата няма да хванат Рафи. Не могат. Той ще се измъкне невредим.

Радиостанцията на таблото оживява и се обажда нечий глас:

— Нещо става в старото гнездо.

Ави грабва микрофона и пита:

— Какво „нещо“?

— Във въздуха има много ангели. Твърде много за излавяне.

Ави изважда от жабката бинокъл и поглежда към града. На повечето места не би имал пряка видимост, но тук сме близо до водата и има шанс да зърне нещо.

— Какво става? — интересува се Ди-Дум.

— Нямам представа — отвръща генералът, все още загледан през бинокъла. — Обаче са доста. Явно се вихри нещо интересно.

— Вече сме на средата на пътя към града — предупреждава Ди-Дум.

— Той каза, че са прекалено много за залавяне — обажда се Санджей с нервно потреперащ глас.

— Така е — съгласява се Ави. — Но има вероятност да открием какво правят. А и нали искаше ангелски трупове за изучаване. Гнездото би било най-доброто място да ги намерим.

— Май трябва да изберем или едната, или другата цел — обажда се Ди-Дум. — Ако ще ходим на летището, ще са ни нужни под ръка всички подкрепления, за да приберем мишените — стига да са още там.

Ави въздъхва, явно разколебан. По радиостанцията разпорежда:

— Промяна в плана. Всички коли да се насочат към старото гнездо. Приближавайте с изключителна предпазливост! Повтарям,

приближавайте много внимателно! Забелязани са враждебни елементи. Мисията е само проучвателна. Но ако ви се отвори възможност, донесете птичи образец. Мъртъв или жив.

Леденият дъжд ме дере по лицето, докато препускаме между изоставените коли в море от боклуци. Е, „препускане“ е твърде силна дума за джип, който кара с петдесетина километра в час, но в днешно време тази скорост е главоломна — буквално, защото съм кацнала на прозореца и се държа с все сили, все едно е въпрос на живот и смърт.

— Танк на два часа — подвиквам.

— Танк? Вярно ли? — пита Ди-Дум. Изпъва врат да надзърне над боклука, отрупал пътя. Май го тресат нерви, макар и двамата да знаем, че ангелите биха чули танк от километри разстояние.

— Не се майтапя. Изглежда зарязан.

Дъждовната вода е напоила косата ми, стича се по врата и прокарва леден пръст по гърба ми. Ръми леко, в Сан Франциско обикновено е така, но достатъчно обилно дъждът да се просмуква през всичко. Влажният студ вкочанява пръстите ми и е все по-трудно да стискам дръжката.

— Автобус на дванайсет часа — казвам.

— Аха, него го виждам.

Автобусът се е килнал настрани. За миг се чудя дали е катурнат при някое от земетресенията, разтърсили света при пришествието на ангелите или е бил вдигнат и хвърлен за отмъщение от „птичките“, когато Съпротивата удари гнездото им. Аз лично залагам на второто, понеже на пътя близо до автобуса има дълъг кратер и в него — преобърнат с колелата нагоре „Хамър“.

— Тъ, гигантски кратер...

Още не съм довършила предупреждението си и Ди-Дум завива рязко. Държа се здраво, докато политам надясно. За миг ми се струва, че ще рухна на асфалта по лице.

Близнакът изпълнява луд зигзаг, преди да изправи волана.

— Малко по-ранно предупреждение няма да е зле! — обажда се Ди-Дум с напевен глас.

— Малко по-гладко каране няма да е зле — имитирам тона му. Твърдият метален ръб на вратата на колата се притиска към бедрото ми и ми прави синини при подрусванията върху тротоара.

И сякаш положението и бездруго не е достатъчно лошо, не съм мяркала никъде по пътя и следа от прилепови крила, зашити към достойно за Адонис тяло. Не че очаквам да видя Рафи.

— Стига толкова! С очила или без, ред е на Санджей! — смъквам се от наблюдателния си пост и се отпускам на задната седалка, а индиецът послушно се изкатерва да седне на отворения прозорец от неговата страна.

Приближаваме Финансовия квартал, но не от същата посока, от която дойдохме с Рафи преди няколко дни. Тази част на града поначало изглежда, сякаш не е била от най-хубавите, но някои сгради все още стоят само с овъглени ъгли.

Шарени мъниста са разпилени по тротоара пред магазин с табела „Мъниста и пера“. Наоколо обаче не се вижда нито една перушинка. Наградата, определена за ангелски органи, сигурно още е в сила. Чудя се дали са били оскубани и всички пилета и гълъби? Перата им навярно струват повече от месото, ако съумеят да ги представят за ангелски...

С приближаването до Финансовия квартал имам чувството, че стомахът ми се препълва с лед. Районът вече е изоставен, дори скитници не ровят за полезни остатъци или останки от храна.

— Къде са всички?

Финансовият квартал още стои — или поне няколко пресечки от него. В средата, където се намираше гнездото, в пейзажа зее дупка. Преди няколко месеца там се издигаше скъпарски арт Деко хотел. После ангелите го превзеха и го превърнаха в свое гнездо. А след като Съпротивата заби в него камион, пълен с експлозиви, сега е само купчина бетон и арматура.

— Това не ми харесва — Ди-Дум гледа в небето.

Виждам ги в същия момент.

Същинска фуния от ангели се вихри над мястото, където се издигаше гнездото.

Шепна:

— Какво правят там?

Ди-Дум отбива джипа и гаси двигателя. Без нито дума вади два бинокъла от жабката и ми подава единия. Ави вече държи своя, значи, предполагам, ми се пада да делея един със Санджей.

Ави си взема пушката и излиза. Следвам го със сърце, заседнало в гърлото.

Притеснявам се дали ангелите не са чули двигателя ни, но те продължават да летят, без да ни забелязват. Криволичим пеша от кола към кола в посока старото гнездо. Нито на Ави, нито на Ди-Дум им хрумва да избягат.

Един ангел със снежнобели крила се възнася в облачното покривало. Следвам го с поглед, макар че тези крила вече не принадлежат на Рафи.

Близо до разрушената сграда, представлявала доскоро гнездото, всичко е покрито с прахояк. Натрошеният бетон е нападал по колите, по улиците и по трупове. Има коли, преобърнати с колелата нагоре и нападали настрани по тротоарите, на места — върху други автомобили, а тук-там и забити в съседните сгради.

Натрошеният бетон под краката ни хруска, докато притичваме между колите и отпадъците. Ангелите не бяха доволни от нападението насред партито им и напуснаха местопрестъплението като дете, което в гневен пристъп разбива градчето си от блокчета лего.

По улиците има доста трупове и всичките са човешки. Оставам с мъчителното усещане, че нападението не е нанесло толкова поражения на ангелите, колкото първоначално смятахме. Защото... къде са им труповете?

Поглеждам към Ди-Дум; той се чуди за същото, ако съдя по очите му. Спираме достатъчно близо, за да виждаме какво става.

Старото гнездо е само купчина натрошени камънаци и изкривена арматура. Железните прътове, поддържали многоетажния хотел, сега са начупени и разголени като окървавени кости.

Очаквах гнездото да представлява планина от останки. Вместо това те са се посипали навсякъде.

И гъмжи от ангели.

Крилати трупове лежат разкривени насред руините, има и известен брой положени в редица на асфалта. Ангелите копаят огромни парчета и ги захвърлят встрани от някогашното си гнездо.

Неколцина събират телата на събратята си и ги редят на уличното платно.

Сърцето ми препуска толкова силно, че — честна дума — налага се да преглъщам, за да го спра да не излети през устата ми.

Воин с петнисти крила излиза от близка сграда с кофи в двете ръце, водата се плиска при всяка негова стъпка. Сритва най-близкия труп.

Предполагаемо мъртвият ангел стене и се размърдва.

Воинът лисва вода върху мъртъвците по улицата. Те и бездруго са мокри от дъждеца, но сега вече са просмукани до кости.

Веднага щом водата ги окъпе, труповете се размърдват.

— Какво по... — възкликва Санджей, твърде изумен, за да помни, че трябва да пази тишина.

Двойка проснати на асфалта ангели внезапно се съживяват и трескаво отърсват капките от косата си като кучета. Другите стенат и полека се раздвижват, сякаш сутрешният будилник се е включил порано от очакванията им.

Вижда се съвсем ясно, че някои са простреляни с огнестрелно оръжие. Раните им имат грозни входни точки и още по-грозни изходни, наподобяващи цветя от сурова кайма.

Воинът с петнистите крила вдига втората кофа и плисна водата върху останалите „трупове“. Спира да срита и неколцина ранени, още проснати на асфалта.

— Ставайте, нещастници! Какво смятате, че е? Лека нощ, деца? Излагате ни!

Очевидно Санджей не е единственият, забравил да пази тишина; един от ангелите грабва парче строшен бетон и замерва с него кола, както човек би метнал камък по плъх. И точно като плъхове двама от нашите изтърчават встрани, когато буцата се удря в колата.

Други двама ангели замерват нашето укритие с парчета изпочупени подпори и арматура. Едва имам време да се просна на земята, преди прозорците над мен да се строшат.

Скачам и хукам с такава скорост, че вече едва дишам, когато успявам да се скрия във входа на една сграда. Надзъртам към ангелите. Не ни преследват — както и ние не бихме тръгнали след плъховете на някое бунище.

Ави и Ди-Дум ме забелязват от скривалището си зад един пикап и се втурват към моя вход. Скупчваме се там и през биноклите следим какво се случва.

Група ангели ровят в средата на купчината и разхвърлят парчетата наляво и надясно. Където намерят трупове, зарязват

мъртвите хора и измъкват отпуснатите си събрата — вероятно те ще се пробудят всеки момент.

С разкопките се занимават ангели, по-едри от онези, които вадят оттам. Едрите носят мечове на кръста си и навярно това ще рече, че са воители. Доколкото виждам, всички жертви са по-дребни и не носят мечове.

Като се замисля, всъщност колко бойци забелязах в гнездото, докато двамата с Рафи вървахме през него? Първи бяха пазачите. Няколко срещнахме по коридорите. И онази маса, пълна с воители, където се въртеше негодникът Йосая, албиносът. С изключение на тях, никой не носеше меч. Дали са довели в нашия свят администрацията и другите работници, които не участват в сражения? Готвачите? Докторите? В такъв случай къде бяха воилите по време на нападението над гнездото?

Простенвам на глас.

— Какво? — шепне едва чуто Ави.

Опитвам се да измисля как да говоря с другарите си, без ангелите да ме подслушат. Ди-Дум явно разбира какво търся, понеже вади тефтер и молив, и ми ги подава.

Пиша: „Колко ангели-воители видяхте в гнездото снощи?“

Ди-Дум поклаща глава и вдига разделени само на косъм палец и показалец — значи са били много малко.

Поглежда към ангелите и ясно виждам как прозрението озарява лицето му. Пише: „Тук сега са повече, отколкото по време на удара ни“.

„Може да са били на мисия?“

Той кима.

Изглежда по чист късмет Съпротивата е ударила гнездото, докато почти всичките му боеспособни жители са били навън. Нищо чудно защо толкова ангели паднаха, без да окажат полагаемата съпротива. Спомням си хаоса във фоайето, в началото на нападението, когато и хора, и ангели търчаха във всички посоки. Някои се юрваха право срещу картечния огън в опит да излетят и да избягат. Помислих го просто за безразсъдство, но изглежда е било и неопитност и паника.

При все това, дори цивилните ангели бяха сила, с която следва да се съобразяваш, понеже обръщаха камионите на Съпротивата, разхвърляха воилите и мачкаха полудялата тълпа.

Някои от проснатите на асфалта ангели ми изглеждат сериозно пострадали. Сред тях има зле ранени до степен да не са в състояние да летят сами. Воините с видимо раздражение ги вдигат за ръцете и отлитат с тях.

Поне доколкото виждам, няма нито един загинал.

Изражението на Ави подсказва, че и той започва да осъзнава обхвата на способностите на „птичките“ за самолечение. Още по време на сесията с въпроси и отговори му казах за уменията на ангелите да се излекуват дори от рани, годни да убият човек, но изглежда генералът започва да ми вярва чак сега.

Когато воините разкопават руините до приземния етаж, водачът им дава сигнал и повече от половината от останалите вземат ранените си и отлитат. Другарите им остават да копаят с обиден вид. Воините явно не обичат черния труд.

Не виждам какво има в изкопаната от тях яма, но чувам оттам писъци. Звукът ми е познат от твартата, която ме нападна и парализира в подземие на гнездото. Там, долу, са оцелели поне няколко скорпионови ембриона.

Командирът на воините си изважда меч и скача в ямата.

Разпищява се скорпион. Съдейки по гласа му, разчленяват го жив.

Не след дълго писъците стихват. Поначало няма достатъчно оцелели скорпиони, но сега съм готова да се обзаложа, че вече не е останал нито един.

Мъжествени красавци излитат от ямата и изчезват в облачната покривка. Един от тях носи отпуснат ангел — дотук само той наистина ми изглежда мъртъв.

Някъде в далечината отеква гръмотевица. Вятърът свисти по улея от сгради.

Чакаме, докато ни се струва безопасно да излезем и да огледаме по-отблизо. Бих се изумила, ако е останало дори парче от ангелска кожа, която да върнем в лагера.

Приближаваме руините, като се стараем да се придържаме под прикритие, доколкото е възможно, макар да не се забелязват противници.

На един хвърлей сме от димящите останки, когато по склона на купчината отпадъци издрънчава бетонна канара. Застивам, наострила уши и очи.

Още едно парче се сурва и се претъркулва в същинско свлачище.

Нещо се опитва да излезе от затрупаното подземие. Всички се прикриваме зад колите и проследяваме внимателно случващото се.

Сипят се още камънаци и минава известно време, преди нечий ръце да се заловят за купчината останки. Появява се глава. В началото си мисля, че е демон, излязъл право от ада. Но постепенно съществото успява да се измъкне цялото, без да спира да трепери и да хрипти.

Оказва се старица.

Никога обаче не съм виждала подобно нещо. Тя е спаружена, крехка и кльощава. Най-поразителното е кожата ѝ — толкова изсъхнала, че прилича на пастърма.

Споглеждаме се с Ди-Дум. И двамата се чудим какво прави старицата там. Тя се покатерва на върха на купчината бетон и подема

несигурното си спускане надолу. Движи се така, все едно я мъчи артрит.

Носи прокъсана лабораторна престилка, с пет размера по-голяма за нея. Толкова е петноса с прахоляк и ръждиви лекета, че е трудно да се повярва някога да е била бяла. Докато колебливо се спуска по руините, старицата я придържа плътно увита, все едно държи себе си да не се разпадне.

Вятърът издухва кичури дълга коса в лицето ѝ и тя завърта глава, за да я отметне назад. Има нещо странно в гъстата ѝ коса и движението ѝ. Отнема ми известно време да се досетя какво.

Кога за последно видях някой да отмята глава, за да махне косата от лицето си? Пък и тя е черна чак до скалпа, въпреки че последната постапокалиптична мода е по-възрастните жени да имат поне няколко пръста сиви корени.

Излизаме иззад колите. Старицата застива като стреснато животно и вдига очи към нас. Въпреки спаруженото лице, нещо познато в нея гризе паметта ми.

Спомен погъделичква ума ми.

Две малки деца са сграбчили оградата и гледат как майка им крачи към гнездото. Майката се обръща да им прати въздушна целувка.

Тя свърши като вечеря в ембрионалната цистерна на един от ангелите скорпиони. Счупих стъклото с меча си и я оставих там, да се оправя сама, понеже не можех да я измъкна навън.

Жената е жива.

Само дето има вид на състарила се с петдесет години. Някога прекрасните ѝ очи са хлътнали в орбитите. Почти виждам костите под спаружените ѝ бузи. Ръцете ѝ са като нокти на хищна птица, покрити с тънка кожа.

Тя ни забелязва да се надигаме от скривалищата си и трескаво побягва, обзета от внезапен ужас. Драпа да се измъкне на четири крака и сърцето ми се къса, като си спомням здравето и красотата ѝ, преди чудовищата да я докопат. В това състояние няма как да стигне далеч и разтреперана се скрива зад една пощенска кутия.

Жената е само сянка от предишното си аз, но е оцеляла и трябва да уважава силата ѝ. Тя заслужава да се махне от мястото, където е била погребана жива и за целта има нужда от енергия. Преравям якето си и

напипвам забравения сникърс. Обръщам си джобовете да проверя дали няма нещо не толкова ценно, но не намирам друго.

Правя няколко крачки към бедната жертва и тя се сгушва в скривалището си.

В този тип дела сестра ми има повече опит от мен. Но, предполагам, все съм научила едно друго, докато съм гледала как Пейдж се сприятелява с всичките онези изоставени котки и увредени деца. Оставям шоколадовото блокче на пътя, та жената да го вижда добре, и отстъпвам няколко крачки, за да оставя достатъчно разстояние помежду ни.

В течение на цяла безкрайност жената ме гледа като пребито животно. После грабва шоколадчето по-бързо, отколкото бих могла да предположа, че е способна. Разкъсва опаковката за части от секундата и натъпква десертчето в устата си. Напрегнатото ѝ изражение се отпуска под влияние на вкуса на наситената сладост от Предишния свят.

— Децата ми, мъжът ми... — казва тя с дрезгав глас. — Къде отидоха всички?

— Не знам — отвърщам. — Но доста хора са прибрани в лагерите на Съпротивата. Много е вероятно да са там.

— Какъв лагер?

— Именно Съпротивата нападна ангелите. Събират поддръжници навсякъде.

Жената примигва срещу мен.

— Помня те. Ти умря.

Възразявам:

— И двете не сме умирали.

— Аз умрях — уверява ме жертвата на скорпионите. — И отидох в ада...

Тя отново се сгушва между тънките си ръце.

Не знам какво да кажа. Какво значение има дали наистина е умряла или не? Определено е преживяла същински ад и изглежда съответно така.

Санджей тръгва към нас, сякаш се приближава до улична котка.

— Как се казваш?

Жената ме поглежда за подкрепа. Кимам.

— Клара.

— Аз съм Санджей. Какво е станало с теб?

Тя поглежда към съсухрената си ръка.

— Изсмуква ме чудовище.

— Какво чудовище? — интересува се Санджей.

— Ангелите скорпиони, за които ти разказах — намесвам се аз.

— Адският доктор каза, че ще се освободя, ако го отведа при малките си момиченца — обяснява жената с хрипливия си глас. — Но не бях готова да му ги дам. Според него чудовището щяло да втечни вътрешностите ми и да ги изпие. Възрастните не минавали през целия процес и не убивали, ако успеят да се въздържат, но онези в период на развитие го правели... — Клара започва да трепери. — По думите му това щяло да бъде най-мъчителното нещо, което мога да си представя... — Тя стиска очи и се мъчи да удържи сълзите си. — Благодаря на Господа, че не му повярвах! — Гласът ѝ звучи задавено. — Благодаря на Господа, че не избрах другия път!

Тя започва да плаче със сухи ридания, сякаш от нея наистина е била изсмукана цялата течност.

— Не си предала децата си и си още жива — казвам ѝ аз. — Това е най-важното.

Клара полага трепереща ръка на рамото ми и после се обръща към Санджей.

— Чудовището беше на път да ме убие. И тогава от небитието изникна тя и ме спаси.

Санджей ме поглежда с ново уважение. Притеснявам се да не би Клара да му разкаже за Рафи, но се оказва, че е припаднала в подземията веднага щом е видяла да ме жили скорпион, така че не си спомня кой знае какво.

Съдбата на Клара ме прояжда като киселина, докато се ровим в останките. Санджей седи на тротоара до нея, говори си мило е жената и си води бележки. В Предишния свят сестра ми би утешавала човек като нея.

Намираме няколко смазани скорпиона, но нито следа от самите ангели. Нито капка кръв или парченце кожа, които биха помогнали да научим нещо за тях.

— Едно малко късче — моли се Дум, ровейки в отпадъците. — Само толкова искам. Не съм алчен.

— Аха, но освен това искаме и ядреното копче — обажда се Ди и скрива един бетонен блок. Гласът му е изпълнен с отвращение. — Сериозно, наистина ли е било нужно да крият ядрените бомби от всички ни? Не бихме ги ползвали вместо играчки и да гръмнем някое пълно е крави пасище например.

— О, човече — обажда се Дум. — Това щеше да е направо страхотно. Представяш ли си? Бум! — И имитира облак гъба. — Мууу!

Ди му отправя тежък, страдалчески поглед.

— Същинско дете си! Ядрените бомби не бива да се хаят просто така. Трябва да измислиш начин да контролираш траекторията, та когато бомбата гръмне, да засипе враговете ти с радиоактивни крави!

— Правилно, братко! — съгласява се Дум. — Смачкай част и зарази другите!

— И трябва, разбира се, така да разположиш кравите на хиксчето на картата, че да са достатъчно близо да се изстрелят във въздуха, но достатъчно далеч, за да не станат на радиоактивен прах — допълва Ди. — С малко упражнения ще успеем да прицелваме кравите *направо* идеално, сигурен съм!

— Израелците бомбардирали ангелите с ядрени ракети. Направо ги сваляли от небето — обажда се Дум.

— Това е лъжа — възразява Ди. — Никой не би гръмнал цялата си страна с надеждата няколко ангела да пърхат наоколо. Просто не е отговорно да се отнасяш така с бомбите!

— За разлика от ядрените говежди снаряди — уточнява Дум.

— Точно така.

— Обаче — допълва Дум, — не знаем дали ангелите няма да се превърнат в радиоактивни анти супергерои. Например просто да поглъщат радиоактивността и да я изстрелят обратно по нас.

— Те не са супергерои, идиот такъв! — възкликва Ди. — Те са само хора, които, сещаш се, могат да летят. Ще станат на кайма като всеки друг!

— Тогава как така наоколо няма никакви ангелски трупове? — пита Дум. Стоим наред руините и гледаме ямата, зейнала на мястото на някогашното подземие.

Сред пепелищата наоколо са пръснати много осакатени трупове, но нито един няма крила.

Вятърът се усилива и ни обсипва със студен ръмеж.

— Изключено е да са били само ранени, не и след такъв обстрел и рухналата сграда — пеняви се войник, пристигнал с друга кола. — Нали?

Споглеждаме се един друг, никой не иска да каже на глас какво си мислим.

— Ангелите отнесоха няколко трупа... — проточва Ди.

— Вярно — потвърждава Дум, — но не знаем дали не са били просто припаднали.

— Тук някъде трябва да има поне един мъртъв ангел! — Ди повдига парче бетон и наднича под него.

— Съгласен съм. Все трябва да намерим нещо.

Да, но не намираме.

В крайна сметка с нас връщаме само парчета от няколкото мъртви скорпиона, които намерихме смазани под останките, и оцелялата им жертва — Клара.

Паркираме пред училището, Санджей тръгва до нея и тихичко ѝ задава въпроси. Аз нямам нужда да я разпитвам, за да разбера, че просто иска да намери съпруга и децата си. Щом я видят, хората бързат да се дръпнат встрани, все едно я смятат за заразна.

Прибирам се в кабинета по история и смрадта на развалени яйца ме блъсва в носа още с отварянето на вратата. Первазите на прозорците са украсени със стари яйца. Майка ми е успяла да намери някъде цяло съкровище.

Мама я няма. Не знам какво прави или къде е отишла, но това е съвсем нормално за нас.

Пейдж седи на леглото със сведена глава, косата ѝ скрива шевовите и с малко усилие мога да си представя, че не ги виждам. Косата ѝ е лъскава и здрава като на всяко друго седемгодишно дете. Носи рокличка на цветя, клинче и високи розови маратонки, провесени от ръба на леглото.

— Къде е майка?

Пейдж поклаща глава. Откакто я намерихме, почти не говори.

На стол до леглото ѝ има паница пилешка супа с оставена в нея лъжица. Изглежда майка не е имала голям успех с храненето ѝ. Кога Пейдж е яла за последно? Вдигам паницата и сядам на стола.

Загребвам лъжица супа и я поднасям към сестра ми. Но Пейдж не иска да отвори уста.

— Ииии влакът влиза в тунела... — дарявам я с малка клоунска усмивчица, докато поднасям супата към устата ѝ. — Ту-тууу!

Навремето тази тактика действаше — когато сестра ми беше съвсем малка.

Пейдж ме поглежда и се опитва да се усмихне. Спира, щом шевовите започват да се опъват.

— Хайде де, много е вкусна!

В супата има месо. Веднага щом започнахме да изпитваме трудности с намирането на храна, положих основите на новия закон и обявих, че Пейдж няма да бъде вегетарианка. Може би това я спира да опита супата?

А може би не.

Сестра ми поклаща глава. Вече не повръща, но и не се опитва да яде нищо.

Оставям лъжицата обратно в купата.

— Какво ти се случи, докато беше при ангелите? — питам възможно по-нежно. — Можеш ли да говориш за това?

Пейдж се е втренчила в пода. На миглите ѝ проблясва сълза.

Знам, че може да говори, понеже ме нарече „Рин-Рин“, както правеше, когато беше бебе, казвала е и „майка“ и „маменце“. И „гладна“. Повтори го няколко пъти.

— Сами сме. Никой друг не ни чува. Искаш ли да ми разкажеш какво се случи?

Тя поклаща бавно глава, забила поглед в краката си. Сълзата капва върху роклята ѝ.

— Добре, няма нужда да говорим за това точно сега. Никога няма да го споменаваме, ако ти не искаш... — оставям паницата на пода. — Но знаеш ли поне какво можеш да ядеш?

Сестра ми отново поклаща глава.

— Гладна...

Едва чувам тихия шепот. Пейдж почти не мърда устни, за да проговори, но въпреки това мярвам за миг зъбите бръсначи.

Стомахът ми се обръща.

— А можеш ли да ми кажеш за какво си гладна?

Част от мен отчаяно иска да научи отговора. Ала останалата част се бои какво ли ще каже сестра ми.

Тя се колебае, преди отново да поклати глава за „не“.

Протягам ръка, без дори да се замисля. Каня се да я помилвам по главата, както съм правила винаги. Пейдж се размърдва и шевовете се показват изпод косата ѝ.

Груби, неравни шевове нашарват цялата ѝ физиономия. Маршируващите от устните до ушите причиняват насилствена усмивка, която разцепва лицето ѝ на две. Червени, черни и насинени,

те привличат погледа като магнит. Минават надолу по шията на сестра ми и се скриват под роклята. Ще ми се да нямаше поне шев през врата, все едно са ѝ пришили главата върху тялото.

Поколебавам се с длан над главата на Пейдж — почти съм докоснала косата ѝ, но не съвсем.

Отпускам ръка край хълбока си.

Обръщам гръб на сестра ми.

На леглото на майка има купчина дрехи. Ровя из тях за дънки и пуловер. Мама не си е дала труда да откъсне етикетите, но вече е успяла да пришие жълта звезда към долния ръб на крачола, за защита от торбалан. Не ми пука, щом панталоните са сухи и не миришат твърде силно на развалени яйца.

Събличам мокрите си дрехи.

— Ще се опитам да ти намеря нещо друго за ядене. Скоро се връщам, става ли?

Пейдж кима, отново загледана в пода.

Излизам от стаята. Ще ми се да имах сухо яке, под което да скрия меча си. Обмислям за миг дали да не навлека мокрото, но се отказвам от идеята.

Училището се намира на първокласно кръстовище, срещу горичка, собственост на Станфордския университет, от едната страна, а от другата — многоетажен търговски център. Отивам да наобиколя магазините.

Баща ми винаги казваше, че в този район са вложени много пари и дори по търговския център си личи. Едно време, в Предишния свят, тук човек можеше да срещне дошлия на закуска Стив Джобс, основателя на „Епъл“ — когато още беше жив и имаше къща в Силициевата долина. Или да види как обядва с приятели Марк Зукърбърг, създателят на „Фейсбук“.

На мен до един ми приличаха на мениджъри от средната класа, но татко беше много запален по тази работа. Наричаше ги технократи. Почти съм сигурна, че преди няколко дни в лагера мярнах Зукърбърг да копае отходната яма редом с Рафи. Милиардите долари, предполагам, не купуват много уважение в Ангелския свят.

Притичвам от кола на кола, все едно съм просто случайна бежанка от улицата. Паркингът и тротоарите са като цяло пусти, но в

магазините има доста народ. Някои си подбират дрехи. Мястото е напълно подходящо да си потърся яке, ала храната е с предимство.

Потичат ми лигите от табелите на заведенията за бургери, бурито и фрешове. Едно време спокойно си влизах във всяко едно и си поръчвах храна. Направо не е за вярване.

Насочвам се към супермаркета. Вътре има опашка — там, където хората не се виждат отгоре. От първите дни след нападението не съм влизала в по-големи „Хранителни стоки“.

Паникьосаните жители изпразниха лавиците на някои магазини, а други спуснаха отвсякъде решетките и никой не може да влезе вътре. Стабилните банди от Предишния свят превзеха трети още в деня след Голямото нападение, когато стана ясно колко тежки времена ни очакват.

Окаченото на вратата кърваво перо ми подсказва, че този супермаркет принадлежи на някоя банда. Но ако се съди по вида на хората вътре, или новите му стопани са достатъчно щедри да споделят богатата с всички ни, или са изгубили един вид схватка със Съпротивата.

Кървав отпечатък от длан, размазан по стъклото на входната врата, ме навежда на мисълта, че бандата не е била особено щастлива да изостави съкровищата си.

Вътре Съпротивата раздава малки количества храна. Шепа крекери, черпак ядки, пакетче сухи спагети. В магазина има почти толкова войници, колкото и по време на нападението над гнездото. Стоят на стража до щандовете с провизии, демонстративно изложили на показ пушките си.

— Само това ви се полага, хора — сочи един от раздаващите продукти. — Ако се задържите наоколо, скоро ще си имаме полева кухня. Това е колкото да ви държи на крака, докато започнем да готвим истинско ядене.

Войник се провиква:

— По един пакет на семейство! Без изключения!

Едва ли някой им е казал за хранителните доставки в щаба на Ави. Оглеждам се и оценявам положението.

Има деца на моя възраст, но не разпознавам никое от тях. Повечето са високи колкото възрастните, обаче не се отлепят от родителите си. Някои момичета се гушат под мишницата на майките и

бащите си като малки деца. Изглеждат на сигурно място и под охрана, защитени и обичани, и имат вид, сякаш тук им е мястото.

Чудя се какво ли е усещането. Дали е така хубаво, както ми се струва отстрани?

Забелязвам, че съм се хванала за лактите, все едно се прегръщам сама. Отпускам ръце и се изправям гордо. Езикът на тялото говори много за мястото ти в света, а последно ми трябва да изглеждам уязвима.

Забелязвам и друго. Мнозина ме зяпат — самотната тийнейджърка на опашката. Казвали са ми, че изглеждам по-малка от седемнайсет, навярно защото съм дребна.

Някои едри типове, въоръжени с чукове и сопи, сигурно биха предпочели да носят меч като този на гърба ми. Пистолет би бил още по-добре, но огнестрелните оръжия сигурно са трудни за крадене, а на този етап на играта явно само най-яките разполагат с такива.

Гледам как едрите типове ме зяпат и осъзнавам, че в Ангелския свят няма такова нещо като безопасно място.

Без причина в мислите ми изплува красивото лице на Рафи. Той има изнервящия навик да прави точно така.

Стигам предния край на опашката, когато вече съм доста гладна. Не ми се иска дори да помисля как ли се чувства Пейдж. Заставам до разпределителния щанд и протягам ръка, но типът отсреща само ме поглежда и поклаща глава.

— Един пакет на семейство, съжалявам. Майка ти вече мина оттук.

— Така ли?

Ах, радостите и нещастията на славата. Сигурно сме единственото семейство, което половината хора в лагера разпознават.

Момчето ме измерва с поглед, все едно е чувало всичко възможно — вече са изпробвали върху него какви ли не оправдания за измъкване на допълнително количество.

— Имаме развалени яйца отзад, ако искаш още някоя кора.

Страхотно.

— Тя само развалени яйца ли взе или получи и истинска храна?

— Погрижих се да ѝ дам и от истинската.

— Благодаря ти. Оценявам усилието!

Обръщам гръб на опашката. Усещам тежестта на погледите, които ме следят, докато вървя сама към притъмняващия паркинг. Не осъзнавах колко късно е станало.

С крайчеца на окото си забелязвам един негодник да кима на друг, а той от своя страна дава сигнал на трети.

Всичките са едри и носят хладно оръжие. Единият е праметнал бейзболна бухалка през рамо. От джобовете на якето на втория стърчат дръжки на чукове. В колана си третият носи затъкнат голям кухненски нож.

Тримцата преспокойно се намърдват зад мен.

Бях тръгнала да си търся яке, но няма начин да вляза в закрито пространство по здрач и с тези наглеци по петите.

Насочвам се към открития паркинг, като се промъквам от кола на кола, както сме инструктирани да правим.

Типовете зад мен правят същото.

Инстинктите ми от Ангелския свят крещат да хукна незабавно. Първобитното начало в мен знае, че ме преследват и съм станала плячка.

Но разумът ми от Предишния свят твърди, че тези мъжаги не са сторили нищо заплашително. Просто ми вървят зад гърба и къде другаде да отидат, освен в училището на отсрещната страна на улицата?

Върнала съм се в що-годе организирана човешка общност. Не бива да се държа като дивачка, все едно съм параноична шизофреничка.

Да бе.

Започвам да подтичвам.

Същото правят и типовете зад мен.

С всяка крачка, която правя, чувам тупкането на стъпките им все по-бързо и по-близо до мен.

Краката им са по-дълги и по-силни от моите. Въпрос на броени секунди е да ме врхлетят. Центърът ми на гравитацията е много понисък от техните, така че криволича като бесен дявол, но това само ми спечелва още няколко секунди.

Притичвам покрай няколко души, приклепнали зад коли по пътя си към училището. Никой не изглежда склонен да ми помогне.

Стандартният съвет при сблъсък с крадци е да хвърлиш в тяхна посока онова, което искат, и да си обираш крушите, понеже безопасността ти струва много повече от портфейла. Лесно е да се каже. Само че тези тримата или имат планове за мен, или искат меча на Рафи. Не мога да им дам нито едното, нито другото.

Адреналинът блъска сърцето ми и страхът ми пици в ушите. Но обучението си изпълнява задачата и аз автоматично претеглям възможните варианти.

Ако изпищя, хората на Ави ще дотърчат за секунда. Но не е изключено да се появят и ангелите, ако поне един е достатъчно близо да ме чуе. Има си причина да се налага да пазим тишина и да се правим на незабележими. С писъка си ще изложя на риск всички и войниците ще ни застрелят до един със заглушителите си, за да ми затворят устата.

Мога да изтичам в сградата на Ави. Но той е твърде далеч.

Мога да спра и да се бия. Ала шансовете ми са доста мизерни срещу трима души с хладно оръжие.

Нито един от вариантите не ми харесва.

Тичам възможно най-бързо и по-надалеч. Дробовете ми горят и в хълбока ме пронизва болка, но колкото повече се приближа до щаба на Ави, толкова по-голяма вероятност има хората му да ни видят и да спрат нападателите.

Гърбът ми настръхва и това ми подсказва, че преследвачите са твърде близо. Обръщам се и вадя меча си.

Дявол го взел, колко ми се ще да знаех как да го използвам.

Мъжете спират и се разгръщат около мен.

Единият вдига бухалката си за удар. Другият изважда два чука от джобовете си. Третият издърпва кухненския нож от колана си.

Колко съм прецакана!

Минувачите се спират да зяпат, няколко лица цъфват на прозорците, майка и дете стоят на прага на отворена врата, по-възрастна двойка се крие под един навес.

— Повикайте хората на Ави! — изсъсквам към тази двойка.

Те се прегръщат здраво един друг и се скриват зад някакъв стълб.

Държа меча си като сабя. С това познанията ми за фехтовката горе-долу се изчерпват. Обучавала съм се с ножове, но мечът е съвсем различно животно. Годен е, предполагам, да удрям с него като с бухалка. Дали, ако го запратя по тримата, ще ми се отвори възможност да избягам?

Блясъкът в очите им ми подсказва, че не са тръгнали просто да измъкнат някакво си симпатично оръжйице от лесна плячка.

Започвам да пристъпвам встрани — стремя се да ги подреда в редица, та да се пречкат един на друг, ако ме нападнат всички вкупом. Но, преди да успея да заема позиция, единият ме замерва с чук.

Навеждам се.

Те ми се нахвърлят.

След това всичко се случва толкова бързо, че едва успявам да осъзная какво става.

Нямам пространство да замахна и фрасвам единия нападател с дръжката на меч. Усещам как се трошат ребрата му, докато пада.

Опитвам се да завъртя острието към другите двама, но нечий ръце ме сграбчат и ме изваждат от равновесие. Стягам се за силен удар, надявам се да е с бухалка, а не с чук.

Естествено, такъв ми бил късметът: и двете оръжия ми се стоварват едновременно, по едно в ръцете на всеки нападател. В онзи кратък миг, преди да се спуснат по дъгата на замаха, те се очертават като черни силуети на фона на тъмнеещото небе.

Ръмжаща сянка се стоварва върху мъжете и събаря и двамата на земята.

Единият зяпа надолу с потрес. През ризата му се процежда кръв. Той се озърта, изумен.

Всички сме се втренчили в приклеknалата, ръмжаща в сумрака твар, готова всеки момент да ни скочи отново.

После твартата излиза от тъмното и различавам познатата рокля на цветенца, клинчето и розовите маратонки на сестра ми.

На раменете ѝ виси анцунгче с качулка и косата ѝ е спусната пред лицето, а отдолу се показват възпалените шевове и зъбите бръсначи. Пейдж пристъпва около нападателите като хиена, почти приклеknала на четири крака.

— Какво, по дяволите... — обажда се единият бабаит от земята, докато рачешката припълзява назад.

Направо се побърквам да гледам сестра ми такава. С всичките тези шевове по лицето и металното сияние на зъбите има вид на оживял кошмар, от който би следвало да побягна. Ясно ми е, че и останалите си мислят същото.

— Ш-ш! — отронвам колебливо и посягам към Пейдж. — Всичко е наред.

Тя изръмжава, звукът е нисък и гърлен. Всеки момент ще се нахвърли на някой от мъжете.

— Полека, хлапе — предупреждавам аз. — Добре съм. Нека просто се махнем оттук, става ли?

Тя дори не ме поглежда. Устната ѝ се разтегля в гримаса, докато оглежда плячката си.

Гледат ни твърде много хора.

— Пейдж, вдигни си качулката! — прошепвам. Не ми пука какво си мислят нападателите, но се притеснявам какви слухове ще разпространят зрителите.

За моя изненада Пейдж си слага качулката. Част от напрежението се оттича от мускулите ми. Тя е на себе си и ме слуша.

— Всичко е наред — уверявам я, докато пристъпвам към нея и се боря с инстинктите си да избягам надалеч. — Тези лоши мъже ще се махнат оттук и ще ни оставят на мира.

Нападателите стават, без да отклоняват погледи от Пейдж.

— Разкарай този изрод от мен! — сопва се единият. — Това чудо не е човек!

Майка ми се е промъкнала зад нападателите, без никой от нас да я забележи.

— Тя е повече човек, отколкото ти ще бъдеш някога!

С тези думи сръчква негодника в ребрата с остена за добитък. Мръсникът отскача от нея с приглушен стон.

— Тя е повече човек от всеки от нас! — Понякога шепотът на майка ми оставя впечатление, че крещи.

— Тази твар трябва да се утрепе! — обажда се бабаитът с бухалката.

— Ти трябва да бъдеш утрепан! — отвръща майка ми и го приближава с остена.

— Я се махай от мен! — Без бухалката и без дружките си да го подкрепят, той изглежда доста по-дребен и очевидно си е забравил някъде досегашната храброст.

Мама го сръчква с остена, който изпуква във въздуха.

Мъжът отскача и се изплъзва на косъм.

— Всичките сте откачени, да ви вземат дяволите!

С тези думи се обръща и побягва.

Майка ми хуква след него, а той бърза да се скрие в една от сградите.

Този тип няма да си прекара приятно вечерта.

Прибирам си меча в канията с ръце, треперещи от адреналиновия прилив след схватката.

— Хайде, Пейдж. Да се приберем вътре.

Пейдж върви пред мен. С вдигната качулка изглежда послушно малко момиченце. Но двойката под навеса не може да бъде измамена. Те видяха какво се случи и, ужасени, зяпат Пейдж с ококорени очи. Чудя се колцина други правят същото?

Почти съм положила ръка върху рамото на сестра ми, но не успявам да се насия. Отпускам длан, без да я докосна.

Влизаме в нашата сграда с товара на наблюдателни очи, втренчени в гърбовете ни.

Тази нощ сънувам странен сън.

Намирам се в село от глинени колиби със сламени покриви. Накладеният голям огън озарява нощта и всички похапват, пийват и се щурат наоколо маскирани. Музиката вие, хората танцуват около кладата и хвърлят разни предмети в нея.

На лице са всички белези на празненство, но гостите са в голяма степен напрегнати. Все се озъртат през рамо към тъмното и само от време на време се разнася писклив смях. Голямата кллада простира по склона на хълма дълги сенки, а те се местят и гърчат като живи същества.

Навярно се плаша, понеже танцуващите носят костюми на чудовища, прекалено реалистични за моя вкус. Няма гума и пластмаса да ми напомнят, че това е само маска. Хората са надянали кожи, животински глави и нокти, които ми се струват твърде истински, за да съм спокойна.

Рафи стои наблизко в сенките, възправен гордо с леко разтворени снежнобели крила. Направо дъхът ми спира при вида на широките му рамене и мускулестите ръце, обградени в рамка от крилата му. Натъжава ме мисълта, че, извън този сън, той вече не ги притежава.

Селяните го поглеждат — особено когато минават покрай него — но не изглеждат стреснати или уплашени, както бих предположила. Държат се, сякаш са свикнали да виждат ангели и не му обръщат особено внимание. Или поне мъжете не го правят.

Жените, от друга страна, се събират около него. Кой знае защо не съм изненадана.

Те носят тъмни рокли, които приличат на театрални завеси. Гримът на лицата им е подчертан с черни кръгове около очите и кървавочервени устни. Една носи дяволски рога. На дланите на някои са привързани животински нокти. Има и такива, наметнати с кози кожи с все копитата и рогата, и съответния грим.

Изглеждат причудливо варварски и трепкащата светлина на огъня подсилва дивашкия им вид. Дори с крилата си, единствен Рафи има „нормален“ вид.

Странно, но в съннения ми ум нахлуват отделни мисли на Рафи. Виждам хората, както той ги вижда — чужди и примитивни. В сравнение със съвършенството на ангелите, тези човешки дъщери са грозни и миришат като прасета. Той се опитва да си представи какво са видели Наблюдателите в тях. Не открива нищо, заслужаващо да рискуват дори леко мъмрене, да не говорим — преизподнята.

Но така или иначе, жените са безкрили. Как понасят ангелите и това?

— Къде са съпрузите ни? — пита една жена. Говори гърлен език, по принцип неразбираем за мен, ала в съня си го владее.

— Осъдиха ги да паднат в преизподнята, задето са се оженили за човешките дъщери.

Рафи владее гласа си, но все пак долавям нотка на гняв. Това са били най-добрите му воини и верни приятели.

Жените се разплакват.

— За колко време?

— До настъпването на Съдния ден, когато най-сетне ще бъдат съдени. Няма да ги видите никога повече.

Жените се прегръщат и ридаят.

— Ами децата ни?

Рафи мълчи. Как да каже на една майка, че той е тук, за да излови и убие дечицата ѝ? Дошъл е на земята, за да спести на Наблюдателите си болката от принудата да избиват собствените си деца. Нищо че те са нефилими — чудовища, които ядат човешка плът — но що за извратено наказание е това за един баща? Той не може да допусне такова нещо, не и за своите войници.

— Да ни накажеш ли си дошъл?

— Дошъл съм да ви защита.

Не е планирал да закриля съпругите. Но Наблюдателите са го умолявали. На колене. Непоносимо му е да преглътне мисълта, че най-страховитите му воини ще стигнат до там да молят, за каквото и да е, още по-малко — за човешки дъщери.

— От какво?

— Съпругите на Наблюдателите са дадени на бесовете адови на разтерзание. Тази нощ те ще дойдат за вас. Трябва да ви заведем на безопасно място. Да вървим!

Заглеждам се в различните костюми около кладата и осъзнавам, че това навярно е дребна версия на Все Светии от времената, когато хората са вярвали, че по улиците се скитат чудовища и демони. И тази нощ те ще се появят в плът и кръв.

Жените се гушат една в друга, ужасени.

— Казах ви да стоите настрана от делата на богове и ангели — обажда се сивокоса жена, прегърнала закрилнически по-младо момиче. Облечена е в агнешка кожа, с все главата, надвиснала над челото ѝ. Сложени са ѝ допълнителни бивни, които я превръщат в същински саблезъб звяр.

Рафи решително се отдалечава от селото.

— Или идвайте с мен, или останете тук. По силите ми е да помогна само на желаещите помощта ми.

По-възрастната жена избутва дъщеря си към ангела. Другите я следват, гушат се една в друга и бързат да не изостанат — същинска причудлива менажерия са.

Докато се отдалечаваме, свирнята около кладата се усилва. Темпото нараства и ритъмът пулсира, докато дишането на жените се слее с него.

И точно когато очаквам кресчендото да стигне пика си, музиката спира.

В нощта изплаква бебе.

После внезапно плачът му секва. Секва твърде рязко, за да бъде причината естествена и от напрегнатата тишина косъмчетата по ръцете ми се накъдрят.

Жена изкрещява със сломено сърце. Във вика ѝ няма изненада, само болка и мъка.

Този вик поражда у мен желание хем да хукна към огъня и да видя дали бебето е добре, хем и да бягам надалеч от тези варвари селяци. Общо взето не ми изглеждат изненадани и разтревожени от събитията около кладата, сякаш са част от привичните им ритуали.

Иска ми се да обясня на Рафи, че не всички сме като тези хора. *Че аз не съм такава.* Но съм само призрак в собствения си сън.

Рафи тихичко изважда меча си, целият нащрек.

Те идват.

Точно когато музиката подема отново, този път съпроводена от напев, Рафи се завърта да погледне зад гърба си.

По склона на хълма гъмжи от сенки.

Превити са и влачат крака. Черните им крила са закърнели. Човешките им иначе силуети са спаружени.

Не знам какво точно представляват тези зверове, но първобитното в мен ги разпознава, понеже дори в съня сърцето ми се разтуптява и инстинктите ми шепнат *бягай, бягай, бягай*.

Сенките ни се нахвърлят.

Две от тях се сгромолясват върху жена и я събарят. Разкъсват я с нокти. Тя умолително е втренчила ужасените си очи в Рафи.

Един от неговите воители е обичал тази човешка дъщеря. Отдал ѝ е целия си живот. Притеснявал се е за нея, дори когато са го обричали на падение в преизподнята. Причината е напълно непонятна за Рафи, но това не пречи състрадание да изпълни сърцето му.

Той изритва адовото изчадие, стоварило се върху него, и завърта меча си срещу онези, нападащи жената.

После се случва нещо странно.

Странно дори за този сън.

Рафи минава на забавен кадър.

Също и всичко останало — освен мен.

Никога досега не съм имала „бавен“ сън. Виждам почти всяко мускулче на ангела, докато мести меча си и се врязва в адовите бесове, дерящи падналата жена.

Успявам хубавичко да огледам единия, когато надава предсмъртен вик. Лицето му е смачкано и сбръчкано като муцуна на прилеп, зъбите му са остри. Доста грозна твар, мен ако питате.

Тъкмо се каня да вдигна инстинктивно ръка, за да се прикрия от кръвта, пръснала в каданс срещу мен, когато осъзнавам, че и аз държа меча на Рафи, макар че той вече го върти.

Ясно виждам всяка подробност от движенията на ангела, който посича нападащите изчадия. На забавен кадър разглеждам стойката му, проследявам как измества тежестта си и как точно прихваща меча.

Ангелът си просича път през вълната от чудовища и тази част от съня свършва. След това поредицата се повтаря.

Досущ като учебно филмче, само че на живо.

Сигурно съм била сериозно разочарована от липсата си на умения за бой с меч, за да си измисля всичко това. Дори насън главата ме боли само като си го помисля.

Вдигам острието си, възпроизвеждайки стойката на Рафи. Защо не? Той е майстор с меча и е напълно възможно подсъзнанието ми да е запомнило това-онова от онзи път, когато съм го виждала да се бие в реалния свят — неща, които будният ми мозък не е възприел. Опитвам се да замахна, имитирайки ангела. Изглежда го правя грешно, понеже замахът му се повтаря.

Опитвам отново. Рафи завършва удара си, обръща меча и го изнася назад, за да изпълни осмица с острието.

Правя същото.

Режещ удар наляво, завъртане нагоре и в кръг, режещ удар надясно и отново нагоре и встрани. Той го прави няколко пъти, после сменя тактиката и ръгва напред е острието. Вероятно не е лоша идея да се постараяш движенията ти да не са предвидими.

Тук-там мечът се намества, за да подобри техниката ми. Практически сам се върти, като ме оставя да се съсредоточа върху движенията на Рафи с краката. От годините тренировки по различни видове самозащита съм научила, че стъпките са не по-малко важни от действията с ръцете и дланите.

Той се плъзга напред-назад като танцьор, никога не преплита крака. Повтарям танца му.

Жилести ръце изникват взривно от земята в опит да сграбчат жените и наоколо в забавен кадър се разхвърчават буци пръст. Бесовите се измъкват от дълбините, разкъсват почвата и я плюят от устата си по време на катеренето.

Няколко от жените се паникьосват и хукват в нощта.

— Стойте до мен! — крещи Рафи.

Само че е твърде късно. Адовите бесове им се нахвърлят и писъците стават оглушителни.

Рафи сграбчва най-близката жена, която демоничните ръце тъкмо дърпат в земята. Остри нокти се забиват в плътта ѝ, докато тя се гърчи в паника в каданс.

Рафи измъква жертвата от пръстта и едновременно върти меча си, като сече и рита изчадията.

Ето така се бие истинският герой!

Имитирам го, движение след движение, и ми се иска да можех да помогна.

Ние, Рафи и аз, се бием през цялата нощ.

Събуждам се разтреперана в тъмното, в онзи тих час точно преди изгрев. Сънят е толкова истински, все едно физически съм присъствала в него. Нужни са ми няколко минути, та сърцето ми да се успокои до нормалния си ритъм и адреналинът ми да спадне.

Намествам се така, че предпазителят на меча да не ме ръга в ребрата под одеялото. Лежа, вслушана във вятъра, и се чудя къде ли е сега Рафи.

Пейдж не е яла от три дни.

Пийна малко вода, но като цяло само нея успя да задържи. С майка ѝ се примолихме да хапне няколко лъжички яхния от сърнешко, но веднага ги повърна. Опитахме всичко — от бульон до зеленчуци. Малката не е в състояние да поеме нищичко.

Мама е силно притеснена. Дотолкова, че изобщо не е оставяла Пейдж сама, откакто я открихме в подземната лаборатория в гнездото. Кожата на сестра ми е бяла като на труп. Все едно цялата ѝ кръв е била източена през петносаните в червено дупки в неравните шевове.

— Погледни я в очите — съветва ме майка, сякаш разбира, че всеки път, когато се обърна към Пейдж, виждам само чуждото в нея.

Но аз не мога. Не мога да отлепя очи от шевовете, докато ѝ предлагам филия царевичен хляб. Разрезът на бузата ѝ е изкривен, сякаш хирургът дори не си е давал труд да внимава.

— Погледни я в очите! — повтаря майка ми отново.

Насилвам се да вдигна поглед. Пейдж ми прави услуга да отклони очи.

Не, отсреща не ме гледа звяр. Би ме улеснило твърде много. Виждам сведения поглед на второкласничка, привикнала до мозъка на костите си с отхвърлянето. По същия начин се държеше и когато другите деца я сочеха, докато минаваме покрай тях с инвалидната количка.

Готова съм да се самонааритам. Насилвам се да я гледам, но сестра ми не иска да ме погледне в очите.

— Искаш ли залък хляб? Донесла съм го пресен от фурната!

Пейдж съвсем лекичко поклаща глава. В движението ѝ няма цупене, само тъга — сякаш се чуди дали съм ѝ ядосана или си мисля лоши неща за нея. Някъде зад шевовете и синините съзирам самотната душа на сестра ми.

— Тя умира от глад — казва майка ни. Раменете ѝ са приведени, стойката — решителна. Моята майка не е от онези хора, чиято чаша е

наполовина пълна. Но не съм я виждала така да губи надежда от инцидента с Пейдж, когато остана без възможността да използва краката си.

— Дали можеш да хапнеш сурово месо?

Изобщо не ми се ще да задавам този въпрос. Свикнала съм със стриктното вегетарианство на Пейдж и сега все едно се отказвам от представата си за нея под шевовете.

Сестра ми ме стрелва крадешком с поглед. Долавям вина и свенливост. Но виждам и трепет. Тя отново свежда очи, сякаш е засрамена. Няма как да не забележа преглъщането ѝ. Потичат ѝ лигите само при мисълта за сурово месо. Вземам си меч:

— Ще ида да видя дали ще успея да ѝ намеря малко месо.

— Погрижи се — отвръща майка ми. Гласът ѝ е равен и бездушен.

Излизам, твърдо решена да намеря нещо, което Пейдж може да яде.

В столовата има опашка, както винаги. Налага се да измисля достатъчно убедителна версия пред кухненския персонал защо ми трябва сурово месо. Не се сещам за нито една причина. Дори куче би яло готвено месо.

Колебливо обръщам гръб на опашката за храна и се насочвам към горичката отвъд Ел Камино Реал. Събирам смелост да се превърна на пещерна жена с надеждата да хвана катерица или заек. Разбира се, нямам представа какво да правя с тях, ако ги убия.

Във все още цивилизования ми ум месото представлява пакетирана храна в хладилника. Но ако извадя късмет, ще открия съвсем отблизо и лично защо Пейдж реши да стане вегетарианка, когато беше на три години.

На път към горичката се отбивам първо да си „напазарувам“ това-онова. Доста мислих след шегичките с Ди-Дум онзи ден. Мъжете искат оръжие. Яка машина за убийства, чиято основна задача е да заплашва, когато я развъртиш. Но ако същият остър меч е маскиран като мила плюшена играчка, тогава големите лоши мъже може и да потърсят другаде подходящо оръжие за крадене.

Изваждам късмет. В търговския център има магазин за играчки. Връхлита ме носталгия в мига, щом влизам в живописния магазин, пълен с гигантски блокчета и дъгоцветни хвърчила. Искam просто да

се скрия на детската площадка, да се обкръжа с меки плюшени животни и да чета книги с картинки.

Майка ми никога не е била нормална, но се чувстваше по-добре, когато бях малка. Помня, че на точно такива детски площадки търчах и играех с нея, пеехме песнички или седях в скута ѝ, докато тя ми четеше. Прокарвам ръце по мекия плюш на играчките панди и по гладката пластмаса на вагончетата, и си припомням живота, когато мечетата, влакчетата и майките за мен бяха символ на безопасността.

Отнема ми известно време да измисля какво да направя. Накрая решавам да разцепя отдолу едно плюшено мече и да го нанижа на дръжката. Така е достатъчно само да махна мечето, ако ми потрябва да използвам оръжието.

— Хайде, признай си, Мечо Пуки — подканвам меча, — харесваш новата си премяна. Всички други мечове ще си умрат от завист!

По времето, когато пресичам улицата към горичката, мечето ми вече носи многопластова шифонена пола, направена от сватбен воал, който намерих в един от бутиците. В банята пооцветих воала с мръсна вода от нови дрехи и вече не е толкова сватбено бял, че да привлича погледа. Поличката стига точно под края на ножницата и я скрива напълно — или поне ще я крие, когато изсъхне. От задната страна е разцепена, така че да захвърля мечето и полата му само с едно движение.

Изглежда абсурдно и подсказва всякакви притеснителни глупости за мен. Но със сигурност не шепти едно: смъртоносен ангелски меч. Което ми стига.

Криволича по улицата и изкатервам високата до гърдите ми ограда около горичката. Тук се чувстваш като на открито, но има достатъчно дървета да осигурят шарена сянка за защита от следобедното слънце. Идеално място за зайци.

Дръпвам плюшеното мече и оставам доволна, защото се сваля толкова бързо. Стоя в избуялата трева с ангелския меч, насочен като радиестезична пръчка. Един конкретен ангел, чието име няма да изрека, понеже се опитвам да спра да мисля за него, ми сподели, че това в ръцете ми не е обикновен меч. В живота ми и бездруго има достатъчно странности, но човек понякога просто трябва да се остави на течението.

— Намери ми заек.

Една катеричка, заловила се за ствола на дървото, се разсвива с поредица писукания.

— Не е смешно.

Всъщност, по-сериозно не може и да бъде. Суровото животинско месо е най-добрата ми надежда за Пейдж. Дори не ми се иска да мисля какво ще стане, ако не е в състояние да яде и него.

Нападам катеричката с мускули, отпуснати и готови да бъдат наместени от меча. Плячката ми изчезва.

— Съжалявам, катеричке! Ето за какво още да обвиняваш ангелите.

Пред очите ми изплува лицето на Рафи — в ореол от пламъци около косата, с бръчки на мъка на потъналото му в сянка лице. Чудя се къде ли се намира. Чудя се дали изпитва болка. Привикването към нови крила сигурно е като привикването към нови крака — болезнено, самотно и, по време на война, опасно.

Завъртам меча, високо във въздуха. Не мога да гледам, но и не мога да не гледам, затова правя странна комбинация: накланям глава и присвивам очи, докато същевременно надзъртам, само колкото да се прицеля.

Стоварвам меча.

Светът внезапно се накланя и ме връхлита замайване.

Стомахът ми се обръща.

Причернява ми и същевременно съм заслепена.

Ето, мечът се спуска към катерицата... и миг по-късно е вдигнат към лазурно небе.

Ръката, която го държи, е на Рафи. А небето не е онова на моя свят.

Той се рее начело на армия от ангели, строени под него в боен строй. Славните му крила, бели и цели, подчертават като рамка тялото му и го превръщат в същинска статуя на гръцкия бог на войната.

Рафи вдига меча си във въздуха. Легионът ангели също вадят мечове в отговор. Редица след редица крилатите воители политат в небесата под съпровода на мощен боен вик.

Толкова много ангели в боен строй направо ти спират дъха. Легионът се понася в битка, предвождан от Рафи.

В мислите ми шепнешком се оформя представата за...

Слава.

След това, по-бързо от удар на сърцето, синьото небе и крилатите мъже изчезват.

Намираме се наред ливада посред нощ.

Орда от страховити адови бесове е прилепски лица ме нападат като лавина с оглушителни чудовищни крясъци. Рафи прави крачка напред и започва да върти меча си с перфектна прецизност, точно както в сънищата ми.

До него се сражават и защитават гърба му ангелските воители, някои вече съм виждала в старото гнездо. Шегуват се и си разменят закачки, докато се бият и се отбраняват един друг от чудовищата на нощта.

Нова представа отеква в главата ми, за...

Победа.

Сцената се сменя отново и пак сме в небесата, но този път — наред гръмотевична буря. Тътен разтърсва тъмните облаци и светкавици озаряват сцената в рязък контраст. Рафи и малка група воители се реят в дъжда и следят как отвеждат цяло ято ангели в окови.

Затворниците летят с покрити с шипове пранги на китките, глезените, шията и главата. Шиповете са от вътрешната страна, така че се забиват в плътта им. Дъждът отмива кръвта на неравни ручейчета по лицата, ръцете и краката им.

По едно набито изчадие с прилепово лице и кожести крила е яхнало раменете на всеки затворник. Адовите бесове държат веригите на нашийника и ги използват вместо юзди. Дърпат веригата първо в

една посока, после в друга и безмилостно забиват шиповете, затова ангелите летят като пияни. Демонични бесове са накацали и по оковите, свързващи затворниците един с друг.

Част от това ято ангели се сражаваха с Рафи на полето. Смееха се заедно с него и му пазеха гърба. Сега го гледат с изпепеляваща болка в очите, докато ги подкарват като говеда на заколение.

Другите воители ги наблюдават с безмерна мъка, мнозина са свели глави. Но Рафи единствен полита към затворниците и се ръкува с някои от тях, както се носи надолу към земята.

Докато сцената избледнява, още една дума се оформя в ума ми:

Чест.

А след това се озовавам отново под дървото в Станфордската горичка.

Стомахът ми се обръща, докато завършвам замаха си и забивам острието в земята, където допреди секунда стоеше катерицата. Толкова силно стискам юмруци около дръжката, че кокалчетата ми ще се пръснат всеки момент.

Катерицата се е покатерила на едно дърво и ме гледа. Изглежда дребна и незначителна на фона на онова, което видях току-що.

Пускам меч и тупвам по задник.

Не знам колко време съм седяла под дървото задъхана, но подозирам, че е било доста. Светът се състои само от синьото октомврийско небе, аромата на тревата и необичайната тишина, възцарила се навсякъде, откакто хората изоставиха колите.

Дали мечът би могъл да си комуникира с мен? Да ми праща съобщение, че е създаден за епични битки и слава, а не за да преследва катерици и да го издокарват като сладурско плюшено животинче?

Това, разбира се, са налудничави приказки.

Но не по-налудничави от онова, на което току-що станах свидетел.

Ще ми се да отклоня влака на мисълта си. Всичко дори с лек мирис на лудост е път, по който не искам да тръгвам. Но се оставям да извървя този поне веднъж.

Рафи каза, че мечът му има следа от разум. Ако по наистина шантава случайност е вярно, тогава защо да няма и чувства. И даже спомени, които да сподели с мен.

През нощта след нападението на онези типове дали не се разочарова, че нямам понятие как да го използвам в бой? Срамно ли е за един меч някой да го върти, все едно замахва със сопа? Дали наистина не се опитваше да ме научи как да го ползвам с помощта на сънищата ми?

Това направо ме побърква. Би следвало да мина на огнестрелно оръжие или нещо по-малко инвазивно и с по-малко собствено мнение. По някое време дори ставам, обръщам гръб на меча и се отдалечавам на няколко крачки.

Но, разбира се, не мога да го изоставя.

Това е мечът на Рафи. Все някога ще дойде ден да си го поиска.

На път към училището се поколебавам около опашката за храна. Виждам наредени нови хора, но дължината ѝ не е намаляла. Съпротивата въвежда система, която включва ограничени дажби два пъти дневно. Но докато всичко това се уреди, новодошлите все още се трупат и прекарват голяма част от времето си в чакане за храна.

Въздъхвам и се нареждам най-отзад.

Прибирам се в стаята ни. Тя е празна. Не съм сигурна дали е добра идея Пейдж да излиза навън сред хора, но предполагам, че с майка ще се върнат скоро. Оставям три кюфтета на учителското бюро. Не питах от какво месо са, ала се съмнявам да са телешки.

Помолих кюфтетата да са почти сурови, специално споменах да са „с кръвчица“ с идеята, че това е най-близкото до напълно сурово месо, което мога да получа, без да будя подозрения. Разочарована съм да открия, че дори и каймата в средата не е особено розова.

Изрязвам опечената част около розовата среда и я оставям настрана за Пейдж. Поне ще се опитам да проверя дали ще е в състояние да изяде недопеченото месо. Старая се да не мисля много по темата.

Подозирам, че преди да я намерим, тя не е излизала от лабораторията в новата си форма, иначе щеше да знае какво може да яде. Ако я бях открила ден по-рано, дали щях да я спася от всичко това?

Натиквам тези мисли в старата тъмница в главата ми и методично изяждам сандвича с кюфте. Салатката и домати са

направени от нещо, което сигурно няма общо с истинските зеленчуци, но ми напомня за тях и това е достатъчно. Хлебчето обаче е току-що опечено и много вкусно. Лагерът е извадил късмета да намери пекар, вещ в правенето на хляб по старите рецепти.

Изваждам меча на Рафи и полагам оголеното острие в скута си. Прокарвам пръсти по метала. Светлината озарява изкованите пластове по стоманата и показва украсата от синкаво сребристи вълни.

Ако се отпусна, усещам лекия прилив на тъга, която струи от меча. Той скърби. Не е нужно да си гений, за да се досетиш за кого точно.

— Покажи ми още нещо — настоявам, макар че не съм сигурна дали ще го понеса точно сега. Коленете ми вече са омекнали и се чувствам изцедена. Дори в свят, където съществуват ангели, все още е шокиращо някоя от вещите ти да споделя спомените си с теб.

— Разкажи ми за Рафи.

Нищо.

— Добре. Нека се упражняваме за битка — предлагам с ентусиазиран тон, все едно говоря на малко дете. — Още някой урок ще ми дойде добре.

Поемам си дълбоко дъх и затварям очи.

Нищо.

— Добре. Е, тогава значи не ми остава нищо друго, освен да украся мечето с панделки и джуфки. Как ти харесва цвят пепел от рози? Стаята се полюшва, после се преобразява.

Времето тече по-особено в сънищата и същото, предполагам, се отнася и за спомените. В продължение на, както ми се струва, цяло десетилетие, се упражнявам с меча и редом с Рафи се сражавам с враг след враг.

Адовите бесове сигурно са се ядосали много, задето е измъкнал повечето съпруги от челюстите им и е отнел онова, което им принадлежи по право. Оттогава насам го следят и преследват всеки евентуален негов спътник. Демоните едва ли са склонни да прощават и забравят.

В нашия свят отминават епоха след епоха, но за ангела няма промяна. Средновековни селца, бойните полета на Първата световна война. Будистки манастири в Тибет, речи и лекции в Чикаго. Рафи проследява слухове за нефилими, убива бесове и всичко, което тероризира местните жители, след това изчезва в нощта. И междувременно бяга от всеки, с когото би могъл да се сприятели, за да не бъдат убити приятелите му.

Сам-самичък.

Само Рафи и неговият меч.

А сега си няма дори и него.

Точно когато си помислям, че уроците са приключили, спомените на меча се прехвърлят на случка, която за малко да ми разбие сърцето.

Нажежената ѝ атмосфера ме смазва, веднага щом нахлувам в спомените му.

Рафи надава рев от ярост и агония.

Загазил е сериозно. Болката е непоносима. Шокът — още по-голям.

Призрачното ми тяло се вихри, изгубва очертанията си и в резултат ме замайва още повече. Преживяването на Рафи е толкова наситено, че неговите мисли и усещания поглъщат моите.

В състояние съм да чуя само неговото накъсано дишане. Той не чува нищо друго.

Ръце и колене го притискат към земята, но заради кръвта дланите на нападателите се хлъзгат по кожата му. Той е потънал в собствената си кръв!

Болка струи от гърба му и се разлива по цялото му тяло. Троши костите му. Избожда очите му. Задавя дробовете му.

Кръв струи по асфалта.

Големи длани поднасят нещо бяло към тъгълчето на полезрението му. Рафи отчаяно не желае да гледа, но и не може да откъсне поглед.

Крила.

Снежnobели крила.

Отрязани и захвърлени на мръсната улица.

Дъхът свисти измъчено в гърлото му и ангелът не е в състояние да откъсне очи от онези бели пера, клюмнали безжизнено върху черния асфалт.

Капка кръв от нечия ръка цопва върху едно перо.

Демонът Белиал се е изправил над крилата на Рафи, все едно им е господар.

На ранения смътно му се причува, че някой крещи:

— Хей!

Насилва се да вдигне поглед.

Очите му са замъглени от болка и пот. Примигва няколко пъти в опит да се фокусира отвъд непоносимата болка в гърба.

Оказва се, че е кльоцава човешка дъщеря, изглежда дребна редом с един от нападателите му. Ръждивооранжевите крила на воина я крият почти изцяло, но Рафи я вижда и знае, че именно тя е надала този възглас.

Това съм аз. Наистина ли изглеждам толкова незначителна редом с ангел?

Човешката дъщеря с цялата си скромна сила запраща нещо към Рафи.

Мечът му? Възможно ли е?

Той няма време да се чуди. Мечът е готов на всичко за него, дори да позволи връзка с човек като момичето, за да му помогне.

Прилив на гняв влива вълна от сила в Рафи. Той се изтръгва от хватката на нападателите си и вдига ръка. Дланта му трепери от

усилието.

Светът му се смалвява до меча, Белиал и ангелите пред него.

Улавя оръжието и с продължение на същото движение съсича демона през корема. Междувременно едва не загубва равновесие.

След това успява да използва инерцията си, за да се вреже в ангела до себе си.

Сцената не се забавя като другите битки. Няма и нужда. Усещам всеки треперещ мускул, всяка олюляваща се стъпка, всеки мъчителен дъх.

Рафи е замаян и едва успява да остане на крака. Докато нападателите отлитат, вижда воина с ръждивооранжевите крила да удря момичето. Тя пада на асфалта и ангелът си помисля, че сигурно е мъртва.

През мъглата на агонията се чуди коя ли е и защо една дъщеря на хората би се пожертвала да му помогне.

Заставя се да остане на крака. Отнема му и последната капчица сила да държи меча си вдигнат, докато Ръждивия го премерва с поглед. Краката на Рафи треперят силно и той направо губи съзнание, но устоява изправен само от инат и гняв.

Ръждивия, явно твърде страхлив да се изправи срещу него сам, се отказва и отлита. Рафи рухва на асфалта веднага щом противникът му изчезва.

Лежи на пътя и светът тъне в чернота, нашарена само тук-там с по някое цветно петно. Чува единствено грохота на дъха си, но се съсредоточава и в шумовете около себе си.

Зад затворени врати се тътрят стъпки. Вътре в сградите хората си шепнат и спорят дали е безопасно да излязат. Изчисляват колко би струвал Рафи, ако го накълцат на парчета.

Но не те го притесняват. Чуват се и по-потайни простъргвания и приплъзвания. Тихо цъкване, все едно има хлебарки в стените.

Адовите бесове идват да го докопат. Намерили са го. В крайна сметка винаги го намират.

Този път обаче имат късмет. Този път е напълно безпомощен. Ще успеят да го замъкнат в ада и бавно да го измъчват епохи наред, докато лежи изгубил надеждата и крилата си.

Рафи отчаяно се стреми да остане в съзнание, но светът се разтваря в мрака.

Жена вика майка си. Гласът е силен и решителен.

Сигурно е трескав сън, понеже никой не би се държал толкова глупаво на място, пълно е човешки банди. Но стъпките по стълбището в сградата утихват. Човешките плъхове си шепнат, сигурни, че бандата на момичето, което вика майка си, трябва да е наблизо. Какво друго би придало такава смелост на това хлапе?

Бесовете също застиват напред крачка. Не са достатъчно умни да осъзнаят какво става, иначе щяха да са докопали Рафи още преди векове, като се сдушат в истинско нападение, вместо просто да му се нахвърлят в произволни моменти. Объркани са. Да нападат или да бягат?

Той се опитва да изпъли встрани от откритата улица, ала пред очите му разцъфват черни петна и пак припада.

Някой го преобръща. Болката вие и къса е нокти гърба му.

Малка длан му удря шамар.

Рафи отваря за кратко очи.

Вятърът развява тъмни кичури на фона на сияйното небе. Настоятелни очи, обкръжени от дълги мигли. Устни толкова червени, че сигурно момичето ги е хапало.

На Рафи му отнема секунда да познае човешката дъщеря, рискувала живота си, за да му помогне. Тя го пита нещо. Гласът ѝ е настоятелен, но мелодичен. Хубав съпровод, под който да умреш.

Той припада и се връща в съзнание, докато тя го мести. Все очаква да го накълца на парчета или бесовете да ѝ се нахвърлят. Вместо това човешката дъщеря превързва ангела и го вдига в инвалидна количка, твърде малка за него.

Когато момичето сумти и преиграва, за да покаже колко е тежък — вероятно е опит да демонстрира колко е силна тя самата — при все пелената на болката, той не успява да сдържи усмивката си. Спасителката му е ужасна актриса. Дъщерите на човеците са много масивни и тежки в сравнение с ангелите и преструвката ѝ му се струва делириумно забавна.

Вероятно Наблюдателите му са се оженили за съпругите си, понеже са ги сметнали за забавни. Не е кой знае каква причина, та да те осъдят на цяла вечност в преизподнята, но е първата, хрумнала му изобщо.

По тротоара тупкат обувки — човешките плъхове тичат към Рафи. С вдъхната от плъховете смелост бесовете също се промъкват по-наблизо.

Той се опитва да предупреди момичето.

Но няма нужда. Тя вече тича към потайната тъма и го бута възможно най-бързо. Ако успее да запази достатъчно дълго преднината си, бесовете ще се разсеят по сочните човешки плъхове.

Преди да припадне, последната мисъл на Рафи е, че Наблюдателите му биха харесали това момиче.

Събуждам се стресната. През прозорците вече нахлуват дълги сенки. Все още треперя от преживяването на Рафи. Не просто научих какво си е мислил, а наистина усетих всички нюанси на случката и помислях онова, което си е мислил.

Дали мечът наистина е толкова близък с Рафи? Може би само в извънредно напрегнати моменти. Цялото преживяване беше извънредно шантаво от всякаква гледна точка.

Прокарвам треперещата си ръка по топлото острие и повтарям на тялото си, че всичко е наред.

Започвам да сглобявам парченца от пъзела. Някои от действията на Рафи вече имат повече смисъл.

Не е могъл да ми се притече на помощ по време на ръкопашните ми схватки в предишния лагер на Съпротивата, без за нас да тръгнат слухове. Рано или късно адовите бесове неизменно са успявали да го открият и според него това се дължи на комбинация от късмет, следотърсачески умения и подслушване на човешките клюки. История за подобна битка определено би предизвикала сплетни. Рафи дори е заложил против мен, за да оповести на всички, че не сме приятели и не му пука какво ще стане с мен.

И е изловил нисшите демони в гората, макар те да избягаха, защото му се е сторило, че са дошли от ада, нали? Ако някой от тях би оцелял да разказва как се е притекъл на помощ на човешка дъщеря, щеше да е само въпрос на време, преди да ме докопат...

Но дали се е налагало да стигне чак дотам след първата ни целувка да твърди, че дори не ме харесва? Това беше напълно ненужно по мое мнение.

Целувката.

Като напъпило семе ме обхваща нарастващ копнеж да попитам меч за нея.

Глураво и притеснително е, и навярно е дори дребнаво, след като току-що съм станала свидетел на преживяното от Рафи. Но точно

заради тази случка ми се иска да го видя в съвсем различна светлина. В миг, когато е наперен и държи юздите. В миг, когато изпитва нещо друго, освен болка, пък ако ще и само за две секунди.

Освен това си умирам да разбера какво е почувствал по време на целувката.

Знам, че няма значение. Знам, че няма да промени нищо. Знам, че е детинско.

Все ми е едно.

Не може ли едно момиче да се държи момичешки поне за пет минути?

— Покажи ми спомените си за целувката!

Затварям очи. По бузите ми пълзи топлина. Глупаво е, понеже мечът присъстваше по време на целувката и видя всичко, което се случи. И какво, ако съм любопитна какво е почувствал Рафи?

— О, стига де. Трябва ли пак да минаваме през всичко това?

Нищо.

— Последната случка беше наистина ужасна. Нуждая се от малко утеха. Съвсем дребна услуга е. Моля те?

Нищо.

— Ще ти взема допълнителни панделки и джуфки! — старая се да прозвучи, все едно наистина го мисля. — И ще изрисувам мечето с грим с блясък!

Все още нищо.

— Предател!

Знам, че е смешно да го казвам, защото мечът всъщност е верен на Рафи, но не ми пука.

Пъхам острието обратно в ножницата, облегната на стола ми и нахлузвам мечето върху дръжката.

Прематам презрамката през рамо и излизам навън да видя дали ще открия майка и Пейдж.

Коридорът е все така пълен с народ — както обикновено. През тълпата се промъкват двама еднакви русокоси типове и на минаване покрай някаква групичка си разменят поздравии. Изглежда всички ги харесват. Отнема ми малко време да осъзная, че виждам Ди и Дум. Сега косата им е тъмноруса.

Ди дискретно показва на Дум нещо в шепата си и брат му направо кръстосва очи в опит да сдържи смеха си. Най-вероятно Ди

току-що е предложил някого и е отмъкнал предмет, който собственикът е отказал да им даде.

Двамата ми махат и аз ги изчаквам.

— Какво е станало с косата ви? — питам.

— Ние сме майстори на шпионажа, нали помниш? — отвръща Ди.

— Ще рече и *майстори* на маскировката — добавя Дум.

— Е... — Ди изтрива малко боя от ръба на челото му. — ... „майстори“ е малко силно казано.

— Също и „маскировка“ — подмятам с лека усмивка.

— Човече, страхотно изглеждаш — казва Дум на Ди. — Прекрасен както винаги.

— Какво задигнахте? — говоря тихичко, в случай че собственикът няма чувство за хумор.

— О-о, губиш си сръчността, брато. Видяла ни е! — Дум се озърта да провери, дали не ни подслушват.

— Няма начин. Пипам по-нежно от пеперудка! — Ди отваря сега празните си шепи и размърдва пръсти. — Тя просто е умна, това е всичко. Лесно се сеца за разни работи.

— Аха, и точно затова ни е толкова криво дете те виждаме само в ролята ти на кандидат за схватки, Пенрин! Като става дума за това, как ти се струва идеята да носиш монашеска качулка?

— Или още по-добре, страхотни библиотекарски очила! — Ди ми кима, все едно ми дава ценен съвет. — Оказва се, че тук си имаме и библиотекарки, и монахини.

— Нима е възможно да ни сполети по-голям късмет? — ококорва учудено очи Дум.

Споглеждат се един друг и едновременно се провикват:

— Бой на библиотекарки в калта!

Размахват ръце във въздуха като възбудени малки момченца.

Всички в коридора се обръщат да ни зяпат.

— Видя ли? Гледай какъв интерес има! — възкликва Ди.

Само че точно тогава коридорът се изпразва, понеже хората се втурват през вратата. Става нещо.

— Какво има? — питам някой, който наднича навън.

— Нямам представа — отвръща той. Изглежда ми уплашен, но и възбуден. — Просто следвам тълпата да видя какво се случва. И ти ли,

а?

Покрай нас се промъква жена.

— Намерили са някого убит или осакатен... нещо такова... — тя се изнизва през вратата, от която лъхва хладен въздух.

Убит или осакатен.

Следвам я.

Отвън малка, но назряла от напрежение тълпа се е събрала на алеята пред основната сграда. Слънцето е слязло на хоризонта, но цветът просто се оттича от небето над нас и оцветява всички в оттенъци на сивото.

Народът зяпа към отсрещната страна на Ел Камино. Оттатък е оградената горичка, където преследвах катерицата. През деня е красива и мирна, дърветата са достатъчно раздалечени да дават шарена сянка, без да я сгъстяват до мрак. Но с угасването на светлината горичката добива зловещ и страховит вид.

Няколко души изтичват право от сградата към горичката, а другите се колебаят, преди да тръгнат натам. Още неколцина се мотаят с надежда, че близо до училището ще са в безопасност, но присвиват очи да видят какво се случва в сенките под дърветата.

Спирам да оцена положението, след това се присъединявам към онези, които тичат към гората. Не мога да не се запитам какво ги е привлякло в сумрака оттатък. По пътя дочувам откъси от разговори и добивам известна представа.

Не само аз се притеснявам за моите любими хора. Много семейства бяха разделени по време на хаоса на ангелското нападение или на атаката над гнездото. Сега се притесняват до побъркване, да не би оцелелите от семейството им да бъдат наранени или убити. Други просто са по-любопитни, отколкото умни, добили са смелост като част от организация, пълна с целеустремени хора — нещо, което са смятали, че никога няма да се повтори.

Във всеки случай, достатъчно много сме, за да се образува задръстване на оградата. Тя е от опъната по метални рамки тел, стига ми до гърдите и изисква реално катерене. Понеже обикаля на няколко пресечки около горичката, няма друг избор, освен да я прескачаме.

Под дърветата вече се събира малка тълпа. Вълнението им е наелектризиращо, в гласовете им отеква напрежение. Настойчива

тревога ме кара да се разбързам. Пред мен се случва нещо особено нередно и съм убедена, че е свързано със семейството ми.

Втурвам се към тълпата и си проправям път през нея.

Онова, което виждам, няма да съм в състояние да изтрия от съзнанието си, докато съм жива.

Малката ми сестричка се бори в здрача.

Застанала е в средата между опънати в различни посоки въжета, държат ги неколцина мъже. Едното е вързано около врата ѝ, две други — на китките и още две — на глезените.

Мъжете се мъчат с въжетата, все едно удържат див кон.

Косата на Пейдж е сплъстена и в нея има кръв. Размазана кръв има и по лицето и по роклята ѝ на цветя. Контрастът между тъмното алено и шевовите на бледата ѝ кожа създава впечатлението, че наскоро се е вдигнала от гроба.

Тя се бори с въжетата, все едно е обладана от зъл дух. Залита, когато един от мъжете я дръпва, за да я озапти. Дори на слабата светлина виждам кървавите охлузвания от примките около шията и китките ѝ, резултат от люшкането насам-натам като зловеща вуду кукла.

Първият ми порив е да се развреця по-яростно от банши и да извадя меча си.

Но пред Пейдж лежи нещо.

Шокът да я видя безмилостно разпъната, сякаш е диво животно, ме е спрял да разгледам останалата част от сцената. Сега обаче виждам неясна буца — неподвижна като камък, но с форма, която ми се ще да не бях разпознала.

Това е труп.

Трупът на онзи с бейзболната бухалка, който ме нападна заедно с дружките си.

Отклонявам очи. Не искам да разбирам какво съм видяла току-що. Не искам да забелязвам, че от тялото липсват цели късове месо.

Не искам да си мисля какво значи това.

Не мога.

Езикът на Пейдж се стрелва навън и тя облизва кръвта от устните си.

Затваря очи и преглъща. Лицето ѝ се отпуска, макар и за миг.

Спокойствие.

Отваря очи и поглежда към трупа в краката си. Сякаш не може да се сдържи.

Част от мен все още очаква тя да се свие от отвращение при вида на тялото. Да, виждам отвращение. Но виждам и искрицата на копнеж. На глад.

Пейдж ме стрелва с поглед. Срам.

Спира да се бори и се взира право в мен.

Забелязва колебанието ми. Вижда, че вече не тичам да я спася. Вижда колко осъдително я гледам. Изплаква:

— Рин-Рин!

Гласът ѝ е изпълнен със страдание от загубата. По окървавените ѝ бузи потичат сълзи, които оставят чисти пътечки. Изражението ѝ се сменя от гримаса на зловещо чудовище в уплах на малко момиченце.

Пейдж отново почва да се бори. Китките, глезените и врата ме заболяват от симпатия само при вида на въжетата, които охлузват разкъравената ѝ кожа.

Мъжете така силно се олюляват в краищата на примките, че е трудно да се каже дали *те* държат в плен сестра ми или *тя* държи тях. Виждала съм колко сила се крие в новото ѝ тяло. Предостатъчно е да затрудни сериозно похитителите си и да им окаже истинска съпротива. На този неравен терен може дори да успее да ги извади от равновесие и да ги събори на земята.

Вместо това се бори неефективно.

Само колкото да накара въжетата да се врежат в нея. Колкото да се самонарани за наказание. Колкото никой друг да не пострада.

Малката ми сестричка се разтърсва от сърцераздирателни ридания.

Отново се втурвам напред. Няма значение какво се е случило, тя не заслужава подобно отношение. Никое живо същество на света не го заслужава.

Войник от дясната ми страна вдига пушката си и я насочва към мен. Толкова съм близо, че надничам право в тъмния отвор на заглушителя.

Спирам, почти се подхлъзвам.

Още един войник застава до него и прицелва оръжието си в Пейдж.

Вдигам празните си длани.

Няколко души ме сграбчат за раменете и по грубото им отношение познавам, че очакват голяма битка. Ние, момичетата Йънг, май сме си спечелили известна репутация.

Околните се успокояват, когато виждат, че нямам намерение да се бия с тях. Ръкопашен дуел е едно, но съм безсилна да се изправя срещу пушките. Мога само да се опазя жива, докато ми се отвори възможност да сторя нещо по-сериозно.

Ала майка ми се ръководи от собствената си логика.

Изниква от мрака, безшумна като призрак.

Нахвърля се на войника, който се цели в Пейдж.

Другият завърта дулото на оръжието си и с приклада удря майка ми в лицето.

— Не! — сритвам мъжа, хванал ме за ръката. Преди да тупне на земята обаче и да успея да разкарам другия от себе си, ми се нахвърлят нови трима. Още не съм си възвърнала равновесието и те ме събарят като опитни членове на банда.

Мама вдига ръце да отрази поредния удар от приклада на пушката.

Сестра ми започва да се бори с все сили. Този път е изпълнена с паника и гняв. Пищи, все едно призовава небето да ѝ се стовари на помощ.

— Накарайте я да млъкне! Затворете ѝ устата! — шепне високо някой.

— Не стреляйте! — шепнешком съска и Санджей. — Трябва ни жива за изследвания!

Поне има достойнството да ми хвърли бърз, гузен поглед. Не знам дали да се ядосвам, или да съм му благодарна.

Трябва да помогна на семейството си. Ядно гласче пищи в главата ми заради пушките, но какво да сторя? Да си лежа, докато измъчват и убиват малката ми сестра и майка?

Държат ме трима души. Единият е вдигнал ръцете ми над главата, другият ме е хванал за глезените, а третият е седнал на корема ми. Явно вече никой не ме подценява. Ами, така да бъде.

Сграбчвам за китките онзи, който ми държи ръцете, и го използвам за опора, като същевременно му преча и да ми се измъкне.

Извъртам и свивам крака, при това остъргвам и изритвам пръстите на противника от единия си глезен. Дори за едър човек е проблем да овладее силен ритник само с хватка с ръка.

После изтеглям свободния си крак и с цяло стъпало нацелвам негодника право в лицето.

Краката ми са свободни, така че ги замятам и ги кръстосвам около гърлото на онзи, който седи на корема ми.

Спускам ги рязко към земята и го дръпвам назад. Измъквам крак изпод него и го сритвам в разкрилите се слабини.

Ритам толкова силно, че той се хързулва от мен на тревата, зинал за писък, но останал без въздух. Известно време няма да ми създава проблеми.

Междувременно онзи, който ми държи китките, е започнал да се бори с хватката ми и се опитва да се измъкне. Ако очаквах просто да избяга и да ме остави на мира, с удоволствие бих го пустила.

Само че има твърде голяма вероятност да му хрумнат грозни идеи да ме пребори, докато съм на земята. Мъжете понякога се държат глупаво, когато се стигне до загуба на схватка с дребна женичка. Приписват случилото се на късмет или нещо друго.

Хватката ми върху негодника е стабилна. Използвам го за опора, завъртам се и се претъркувам на бедро в позиция, която навремето в спортната зала ми описваха, че изглежда все едно се катеря по стена, само дето го правя, както съм просната на земята.

Завъртам се на хълбок, замахвам с крак и ритвам типа над мен в главата.

Обзалагам се, че не е очаквал точно такава хватка.

Скачам, оглеждам случващото се около мен и се приготвям за ново нападение.

Майка ми е паднала на земята и дърпа войника за пушката. Стиска дулото, както е насочено право към нея. Или не осъзнава, че е достатъчно той само да дръпне спусъка, за да ѝ издуха мозъка, или не ѝ пука.

Сестра ми вие на висок глас като чудовище, за каквото я смятат всички. Вените на шията и челото ѝ са изпъкнали и ей сега ще гръмнат.

Двама от мъжете, които държаха въжетата ѝ, вече са на земята. Третият полита право пред очите ми.

Хвърлям се към мама с надеждата пушката да не гръмне, преди да успея да сторя нещо.

За късмет, войниците са градски бойци, нов и неопитен набор. Моля се този войник да не е стрелял по живи хора и да няма особено желание първата му жертва да бъде отчаяна майка.

Без да се замисляме, всички едновременно поглеждаме нагоре. Дори не съм сигурна защо го правя.

Постепенно осъзнавам, че от висините се разнася бръмчене. Толкова е тихо, че едва се долавя.

Но се усилва все повече.

През процепите между дърветата виждам тъмно петно в здрачаващото се небе. Нараства с притеснителна скорост.

Бръмченето е басово — по-скоро се усеща в костите, а не се чува. Зловещо е — като нещо, познато ти на първично ниво, дълбоко погребан подсъзнателен страх, овеществен в звук.

Преди да успея да определя източника, хората се обръщат и се разбягват.

Никой не пищи, не вика и не крещи за помощ. Просто всички мълчаливо и отчаяно се втурват да бягат.

Паниката е заразна. Мъжете, хванали майка ми, я пускат и се присъединяват към тълпата. Почти веднага след това и онези, които държат сестра ми, хвърлят въжетата и хукват.

Пейдж се задъхва, втрещена в небето. Изглежда хипнотизирана.
— Бягай! — извиквам.

Това я изважда от транса.

Сестра ми се обръща и се устремява в обратна посока, по-далеч от лагера на Съпротивата. Насочва се към вътрешността на гората, а въжета се влачат в прахоляка като пълзящи подире ѝ сенки.

Мама ме поглежда. От порязаното ѝ око тече кръв. Дори на тази светлина виждам, че започва да се образува синина.

След кратък миг на колебание майка ми се втурва след сестра ми между дърветата.

Стоя смразена, бръмченето се усилва. Да се опитам ли да ги догоня, или да избягам на безопасно място?

Решението се взема само, когато тъмният облак приближава достатъчно, за да различа отделните форми в него.

Крилата мъже със скорпионовите опашки.

Цели дузини затъмняват небето. Летят ниско и се спускат все повече.

Сигурно извън гнездото е имало друго люпило — или дори няколко други люпила.

Втурвам се да бягам.

Спринтирам далеч от скорпионите, което ме подкарва на бегот към училището, като всички останали. Аз съм последна от групата, така че съм лесна мишена.

Един скорпион се стрелва и каца пред мен.

За разлика от онези, които видях в гнездото, този е напълно „изпечен“, с рошава коса и челюсти, израсли в лъвска паст. Ръцете и краката му изглеждат притеснително човешки, само че бедрата и раменете му са прекомерно месести. Тялото му на пръв поглед е човешко, но коремът и гърдите имат вид на кръстоска между релефни мускули и плочките хитин по коремчетата на скакалците.

Зъбите са толкова големи, че звярът явно не е в състояние да затвори уста и от устните му капят лиги. Изръмжава срещу мен и вдига дебелата скорпионова опашка над главата си.

Обзема ме страх, какъвто никога досега не съм изпитвала.

Преживявам отново нападението на скорпионите в подземията на гнездото. Шията ми изтръпва, кожата почти се гърчи в очакване да забият жилото в нея.

И втори скорпион каца близо до мен. Той има остри като игли зъби, оголва ги и започва да съска.

В капан съм.

Смъквам плюшеното мече и изваждам мечата си. Усещам го не така тромав в ръката като преди, но все още не изпитвам кой знае каква увереност с него.

Отекват изстрели, но нощта е по-скоро изпълнена с гръмотевичния тътен на крила и пронизителните писъци на жертви.

Едва имам време да застана в стойката, усвоена насън, преди едното чудовище да ми се нахвърли.

Завъртам острието под ъгъл от четирийсет и пет градуса, с намерение да посека скорпиона между шията и рамото. Вместо това успявам да срежа жилото, устремило се към мен.

Чудовището надава писък — обезпокоително човешки вой, излязъл от зъбатата му пасть.

Няма време да го довърша, понеже вторият звяр също замахва с жило към мен.

Стисвам очи и в бясна паника въртя меч. Само това съумявам да сторя, за да попреча на спомените от ужилването да ме смразят напълно.

За късмет мечът ми няма такива задръжки. Излъчващото се от него задоволство е непогрешимо. Той се намества под правилния ъгъл. По-лек е от перце по време на замах и по-тежък от олово при спускането за удар.

Отварям очи. Вторият скорпион кърви на земята и опашката му се гърчи. Първият е изчезнал, най-вероятно е отлетял да се погрижи за раната си или да умре на спокойствие.

Аз съм единственото живо същество, останало на крака в тази част на горичката. Скривам се в мрака под най-близкото дърво и се старая да успокоя дишането си.

Кацат още скорпиони, но нито един — близо до мен. Привлечени са от скупчената тълпа, която е приклепена до оградата.

Сграбчват бегълците и ги жият многократно от различни ъгли, сякаш се упражняват или вероятно просто се забавляват. Дори когато впиват устни в жертвите си, за да ги изсмучат до капка, други скорпиони идват да нажилят вече парализирания човек.

Хората пицят и се бутат един друг край оградата в опит да се покатерят през нея. Разпръсват се и търсят място да я прескочат, но и скорпионите ги разреждат.

Малцината, успели да преминат от другата страна, изглежда са спасени. Скорпионите са заети да жият тези в горичката — като лениви хищници — и не обръщат внимание на хората, които са се измъкнали.

Скорпионите започват да смучат падналите на земята жертви. Губят интерес, когато всички в полезрението им или са вече отпуснати до оградата, или търчат към училището от другата страна на улицата. Накрая чудовищата излитат във въздуха и кръжат като рояк насекоми, преди да изчезнат в потъмняващото небе.

Нещо изшумолява зад гърба ми и аз се завъртам с готов за удар меч.

Не, просто майка ми се олюлява към мен.

Само ние мърдаме от тази страна на оградата. Всички останали изглеждат мъртви. Продължавам да се крия в тъмното, в случай че скорпионите се върнат, но всичко си остава спокойно и тихо.

Майка ми се препъва покрай мен.

— Отиде си. Изгубих я.

По окървавеното ѝ лице блестят сълзи. Тя се клатушка към оградата, без да обръща внимание на нападалите жертви.

— Аз съм добре, мамо. Благодаря, че попита. — Вдигам мечето и избърсвам кръвта от меча в шифонената му пола. — А ти добре ли си? Как оцеля?

— Разбира се, че ще си добре. — Тя продължава да върви напред. — Ти си булката на дявола и това са твоите поданици.

Плъзвам острието в ножницата и отново надявам мечето отгоре.

— Не съм булката на дявола.

— Той те изнесе от огъня и ти позволи да ни посетиш след смъртта. Кой друг би имал подобни привилегии, освен булката му?

Веднъж ме видя в обятията на мъж и вече ни ожени. Чудя се какво ли би казал Рафи за идеята майка ми да му стане тъща.

— Видя ли къде се скри Пейдж?

— Отиде си — гласът ѝ пресеква. — Изгубих я в гората.

Миналата седмица реакцията ми към подобно изказване щеше да е толкова проста! Тази вечер обаче не знам дали да се паникьосвам, или да се чувствам облекчена. А защо не и двете.

— Ти скри ли се от скорпионите? — питам. — Как оцеля?

Не получавам отговор.

Ако някой ми каже, че майките имат магически сили, ще повярвам с готовност. Дори не се изненадвам особено как така моята е преживяла някак си нападението.

Следвам я до оградата. Пътьом подминавам жертвите на скорпионите, проснати в неудобни и неестествени пози. Никой не ги напада повече, но те продължават да се спаружват и да изсхват като пастърма. Горичката прилича на бойно поле с пръснати навсякъде из него трупове.

Ще ми се да успокоя ужилените, че парализата ще отmine, че всичко ще бъде наред. Но предвид свирепостта на нападението, не съм сигурна дали наистина ще бъде така.

Сред жертвите на бойното поле лежат и двойка трупове на скорпиони. Единият е застрелян в корема, другият — в главата.

Майка оглежда пострадалите, сякаш търси някого. Избира един със застинало на лицето възможно най-ужасено и изкривено изражение, и го извлачва до оградата, където е била прегазена.

— Какво правиш? — питам.

— Жертвоприношение — отвръща майка, старателно повлякла горкия нещастник. — Трябва да намерим Пейдж, така че се нуждаем от жертвеник!

— Плашиш ме, мамо!

Само си хабя дъха.

Сякаш знае, че няма смисъл да моли за помощта ми, тя вдига мъжа и го обляга на един кол на оградата. Той се сурва обратно в подножието му.

Искам да спра майка, но когато тя си набие в главата някой луд проект, нищо на света не може да я удържи.

Започва да се спуска нощ. Облакът скорпиони се отдалечава все повече и в небето не се вижда нито един отделен звяр.

Представата да обикалям из горичката в тъмното, за да търся сестра ми — нисш демон — не съвпада с идеята ми за приятно прекарване. Изключено е обаче Пейдж да бъде оставена да се скита сама, по най-различни причини. И е много по-добре да я намеря аз, отколкото изплашените войници от Съпротивата.

Оставям майка да се занимава с онова, което си е наумила, и се връщам в мрака сред дърветата.

Когато се връщам при касапницата до оградата, вече почти се е стъмнило напълно. Около жертвите замаяно обикалят други хора. Някои са приклекли до повалените членове на семействата си, други вървят, плачат и се озъртат ужасени. Неколцина копаят плитките гробове.

Майка ми е завършила проекта си, макар че не се вижда никъде наоколо. Мъжът, когото влачеше, сега седи върху купчина тела с ръце, разперени на оградата като ужасено и страховито плашило. Тя го е привързала на място с парчета въже, сигурно намерени у някой от типове, които бяха вързали Пейдж.

Изкривените пищящи устни на „жертвоприношението“ са подчертани от рубиненочервено червило. Разкопчаната му риза е разкъсана и разголва почти лишения му от косми гръден кош. На него с червило е изписано съобщение:

ДОКОСНИ МЕ И ЩЕ ЗАЕМЕШ МЯСТОТО МИ

Втрисащият фактор на проекта на майка ми е доста висок. Всички направо излизат от кожата си, за да го заобикалят отдалеч.

Когато минавам покрай жертвите, един мъж се навежда да провери за пулс жена, просната току до мен.

— Слушай — казвам, — тези хора едва ли са мъртви.

— Тази определено е — той пристъпва към следващата жертва.

— Дори да ти приличат на мъртви, вероятно просто са парализирани. Такъв е резултатът от ужилването. Скорпионите те парализират и те превръщат в мъртвец за околните.

— Виж сега, липсата на сърцебиене прави същото, да знаеш — непознатият поклаща глава, отпуска китката на мъжа, когото проверява, и пристъпва към следващата жертва.

Следвам го, а войниците шарят с пушките си към небето в търсене на признаци за друго нападение.

— Да, но понякога пулсът им не се усеща. Отровата забавя всичко в голяма степен. Мисля...

— Случайно да си лекар? — пита непознатият, без да прекъсва заниманието си.

— Не, но...

— Е, аз съм. Познавам кога няма сърцебиене и шанс човекът да е жив, освен в много необичайна ситуация — например дете, паднало в замръзнало езеро. Не виждам наоколо никакви паднали в замръзнали езера деца, а ти?

— Знам, звучи налудничаво, но...

Двама души вдигат уморено една жена и я издърпват до плитък гроб.

— Не! — виквам с все сили.

Това можех да съм аз. Доста време всички ме смятаха за мъртва и ако обстоятелствата бяха по-различни, като нищо щяха да ме натикат в дупка и да ме погребат жива, а аз да ги гледам, парализирана, но напълно в съзнание.

Притичвам и заставам между мъжете и гроба.

— Не го правете!

— Остави ни на мира! — По-възрастният дори не ме поглежда, докато мрачно мъкне жертвата.

— Тя може да е жива!

— Съпругата ми е мъртва — гласът му пресеква.

— Чуйте ме! Има шанс да е жива.

— Защо не ни оставиш на мира? — Той ме стрелва с поглед изпод вежди. — Съпругата ми е мъртва. — Сълзи се стичат от зачервените му очи. — И ще си остане мъртва.

— Най-вероятно е в състояние да те чуе.

Лицето на мъжа почервява, направо е болезнено за гледане.

— Тя никога няма да се върне. И дори да го стори, няма да бъде нашата Мери. Ще е някакво дяволско изчадие... — посочва жена, застанала самотна до дърво. — Като нея.

Жената изглежда крехка, изгубена и самотна. Дори с увит около главата кафяв шал и ръкавици на ръцете, пак разпознавам спаруженото лице на Клара — тъкмо тя изпълзя от руините в гнездото. Носи

безлично на цвят палто, израз на желанието ѝ да не я забелязват. Едва ли е била посрещната особено радушно.

Свила се е, сякаш се притиска до съпруга и децата си, които копнее да открие. А искаше само да намери семейството си.

Междувременно близките на Мери мъкнат парализираното ѝ тяло към плиткия гроб.

— Не бива да го правите! — умолявам ги аз. — Тя е в пълно съзнание. Знае, че я погребвате жива.

По-младият се обажда:

— Татко, мислиш ли, че...

— Майка ти е мъртва, сине. Тя беше достоен човек и ще получи достойно погребение! — Той вдига лопатата си.

Хващам го за ръката.

— Разкарай се от мен! — Възрастният ме отърсва, разтреперан от гняв. — Само защото ти липсва приличие да сториш каквото е редно за твоето семейство, не означава, че ти е позволено да спираш другите да сторят каквото е редно за техните!

— Това пък какво трябва да значи?

— Значи, че трябваше да умъртвиш сестра си хуманно и с любов, преди да се наложи да се намесят външни хора, за да го свършат вместо теб.

По-възрастният взема пълната с пръст лопата и я обръща върху съпругата си в ямата.

Пръстта се посипва по лицето ѝ и го покрива.

21

В притъмняващата горичка Ави привиква един от хората си.

— Моля те, отведи госпожица Йънг при майка ѝ и се увери, че са на сигурно място и обезопасени за през нощта.

— Арестуваш ли ме? — питам. — За какво?

— За твоя защита — отвърща Ави.

— Защита от какво? От Конституцията на САЩ?

Той въздъхва:

— Не бива да ви оставяме с близките ти да обикаляте и да всявате паника. Мой дълг е да поддържам реда.

Войникът на Ави насочва пистолета си със заглушител към гърдите ми.

— Тръгвай по улицата и не ми създавай проблеми!

— Тя се опитва да спаси човешки живот! — обажда се треперлив глас. Това е Клара, стиснала здраво лешовете на прекалено голямото палто, в което се е увила, сякаш ѝ се иска да изчезне.

Никой не ѝ обръща внимание.

Хвърлям на Ави поглед в смисъл „Ти сериозно ли?“. Но той е зает да маха на още един от войниците.

Посочва жертвения проект на майка.

— Защо тази ужасна купчина тела е още тук? Нали ти казах да ги махнеш.

Човекът на Ави нарежда на двама други да свалят разпнатия. Явно не иска да го прави лично.

Онези поклащат глава и отстъпват заднешком. Единият се кръсти. Обръщат се и побягват към училището, възможно по-далеч от телата.

Докато моята охрана ме изпровожда през касапницата, чувам как Санджей обяснява на хората да прибират непотърсените трупове в един бус за аутопсия.

Отдалечавам се с препъване. Просто ми е непоносимо да гледам. Може би всички жертви са наистина мъртви. Определено се надявам

да е така.

Войникът на Ави ме натиква върху задната седалка на полицейска кола, спряна наскрел пътя. Майка е вече вътре.

Метална мрежа разделя предните седалки в полицейската кола от задната. На прозорците има решетки. Под задния прозорец са сложени одеяла и няколко бутилки с вода. С крак събарям ниска кофа с капак, заедно с няколко пакета мокри кърпички.

Отнема ми известно време да проумея, че няма да ни откарват никъде. Това ще бъде нашата килия.

Страхотно.

Поне пазачът не ми взе меча. Дори не ме претърси за оръжия, така че, предполагам, не е бил ченге в Предишния свят. Но при все това сигурно щеше да ми вземе острието, ако не изглеждале като постапокалиптично мече за утеша.

Отпивам от една бутилка с вода, глътвам само колкото да утоля жаждата си, но не толкова, че скоро да ми се наложи да пишкам.

Хората трескаво търчат в опит да довършат задачите си преди падането на мрака, независимо дали става дума да влачат тела към буса за аутопсии, или да погребват роднини. На всеки няколко минути хвърлят поглед към небето, но със спускането на мрака започват да се озъртат и през рамо, сякаш се притесняват дали нещо не ги дебне.

Разбирам ги. Има ужасяваща тръпка да останеш самичък в тъмното, особено с хора, мъртви според теб.

Старая се да не мисля как ли се чувстват жертвите. Парализирани, но в съзнание, оставени безпомощни в тъмното с чудовищата и семействата си.

Най-после набутват в буса и последното непотърсено тяло, работниците хлопват вратите и го откарват.

Хората, останали извън него, притичват през улицата към училището. Семействата, независимо дали са свършили да зариват с пръст жертвите си, захвърлят лопатите и се втурват след работниците — очевидно не желаят да изостават.

От притеснение майка започва да скимти като животно, докато наблюдава как всички си отиват. Когато си параноик, последното място, където искаш да се намираш, е в капан в автомобил, откъдето не можеш нито да избягаш, нито да се скриеш.

— Всичко е наред — казвам. — Те ще се върнат. Ще ни пуснат оттук, когато всичко се успокои. И тогава ще идем да намерим Пейдж!

Мама дръпва дръжката на вратата, после прескача от моята страна да изпробва другата. Блъска по прозореца. Раздрусва мрежата между предната и задната седалка. Започва да се задъхва.

Спуска се по спирала към наистина изкукало състояние.

Остава да изпадне в сериозна истерия в пространство, по-малко от диван.

Последните гробари притичват покрай прозореца ми и аз им изкрещявам:

— Сложете ме в друга кола!

Те дори не поглеждат към мен, докато припкат през улицата в тъмнината.

И ме зарязват натикана в много тясно пространство заедно с мама.

Най-различни притеснения се вихрят в главата ми.

Поемам си дълбоко въздух. Опитвам се да загърбя всички тревоги и да се съсредоточа да запазя фокуса.

— Мамо? — старая се да звуча кротко и спокойно. В действителност ми се иска да изпъля под седалката, за да се махна от пътя ѝ, когато откачи напълно. Но това не е възможно.

Подавам ѝ бутилка с вода.

— Искаш ли да пийнеш някоя глътка?

Тя ме гледа, все едно съм се побъркала.

— Спри да пиеш! — грабва я от ръката ми и я пъха под задния прозорец. — Трябва да я пестим.

Стрелка поглед из всички ъгли на нашия затвор. Отчаяното ѝ притеснение личи по всяка бръчка на лицето — тя е същинско въплъщение на тревогата. Струва ми се, че ежедневно между веждите и около устата ѝ се появяват нови бръчки. Стресът я убива.

Майка ми започва да рови из джобовете си. С всяко счупено яйце, което намира вътре, става все по-припряна. За мое облекчение, някой ѝ е взел остена за добитък. Не ми се иска да мисля колко усилия е изисквало.

— Мамо?

— Млъкни-млъкни — *млък-ни!* Ти допусна онези мъже да я хванат!

Майка сграбчва металната мрежа с една ръка и облегалката на седалката с другата. Стиска, докато цялата кръв се оттече от дланите ѝ и ги превърне в бели ноктести лапи.

— Ти остави онези чудовища да ѝ сторят какви ли не ужасни работи! Продаде се на онзи дявол и дори не посегна да спасиш сестра си. — Бърчи хребетите между веждите си и изкривява кошмарно цялото си лице. — Не намери смелост дори да я погледнеш в очите, когато най-много имаше нужда от теб! Беше тръгнала да я хванеш, нали? За да можеш да я убиеш сама? Нали?

По измъчената маска на лицето на мама струят сълзи.

— Каква полза от теб? — крещи тя в очите ми с такава сила, че лицето ѝ става пурпурно и ще се пръсне всеки момент. — Безсърдечна си! Колко пъти да ти казвам да пазиш Пейдж? Ти си по-зле от безполезна!

Майка многократно блъска мрежата с ръце — накрая започвам да се плаша, че ще се разкърва.

Опитвам се да изтрия всичко това от мислите си.

Но, независимо колко пъти съм я чувала да беснее по мен, думите на мама все пак успяват да ме наранят.

Свивам се в ъгълчето си в опит да се отдалеча възможно най-много от нея. Тя ще изопачи всяка моя дума, за да съвпадне с логиката на лудостта ѝ, и после ще ме замери с нея.

Стягам се да посрещна един от гневните ѝ пристъпи. Не е нещо, което ми се ще да преживявам в толкова малка килия, че да няма как да легнем в нея. Не е нещо, което искам да преживея, където и когато и да е.

Ако се стигне дотам, аз съм достатъчно силна да я победя в битка, но майка няма да се спре, докато не се наложи да я нараня. По-добре е да успея да я успокоя.

Само че не се сещам какво утешително да ѝ кажа. Тази задача винаги е поемала Пейдж. И правя единственото, дошло ми наум.

Започвам да тананикам.

Тананикам песента, която и мама напява, когато излиза от особено лош пристъп. Наричам я нейната песен-извинение. Залези, замъци, прибой, синини.

Майка ми може да ме пренебрегне или да откачи напълно. Песента може да я утеши или да я ядоса още повече, защото аз тананикам нейната мелодия. При нея винаги може да се разчита на едно — че е непредсказуема.

Мама замахва и ми удря шамар.

След този удар май завинаги ще нося отпечатъка от дланта ѝ върху бузата си.

Посяга ми и втори път.

На третия я хващам за ръката, преди да ме докосне.

По време на обучението ми са ме удряли, блъскали, ритали, бутали, хвърляли и душили всякакви противници. Но нищо не боли,

както шамар от майка ти.

Напомням си, че са минали няколко седмици, откакто е спряла лекарствата, но това с нищо не намалява болката.

Събирам сили да победя някак си майка ми, без да я наранявам, и се надявам схватката да не излезе твърде много от контрол. Но се оказва, че няма нужда да го правя.

Изражението на мама преминава от гняв в мъка. Хватката ѝ върху мрежата се разхлабва. Раменете ѝ провисват и тя се свива на кравай до вратата.

Трепери цялата и сълзите ѝ бликват. Разтърсват я задавени, детински ридания.

Сякаш съпругът ѝ я е изоставил на чудовищата.

Сякаш демони са откъснали дъщерите от обятията ѝ.

Сякаш светът е свършил.

И никой не я разбира.

Ако Пейдж беше тук, щеше да гушне мама и да я милва по главата. Сестра ми щеше да я утешава, докато заспи. Правила го е безброй пъти, дори след като майка я нарани.

Но аз не съм Пейдж.

Свивам се в моето тъгълче и се вкопчвам в меката козинка на плюшеното си мече.

Сънувам, че отново съм с Рафи.

На познато за мен място сме. Намираме се в къщичката за гости, където с Рафи преспяхме през онази нощ след напускането на офиса. Говоря за нощта, когато научих името му и от затворник той се превърна в мой партньор; за нощта, когато ме държа в обятията си, докато треперех в плен на кошмар.

Туп-тупкането на дъжда по прозорците изпълва къщурката.

Поглеждам към тогавашното си аз — то спи под тънко одеяло на дивана.

Рафи лежи на другия диван и ме гледа. Лениво е отпуснал мускулестото си тяло върху възглавниците. В тъмносините му очи се вихрят мисли, които не мога да чуя. Сякаш мечът се е осъзнал, след като ми разказа толкова много за Рафи и сега пази мислите му скрити. Изглежда прекалено съм го притиснала с желанието си да науча за онази целувка.

В погледа на Рафи има мекота, каквато не съм забелязвала преди. Не че виждам в очите му явен копнеж или нежна любов, или поне намек. Дори да виждах, щеше да е само плод на обърканите ми фантазии.

Не че си фантазирам за него.

По-скоро това е погледът на корав тип, който не обича котки, но съзира котенце и за пръв път забелязва, че то всъщност е миличко. Един вид колебливо признава пред себе си възможността не *всички* котки да са лоши.

Мигът на сваляне на душевния щит рязко отминава. Рафи завърта очи да погледне към коридора. Чул е нещо.

Напряга се.

Чакам и се мъча да видя какво става.

Два чифта червени очи нарастват при припълзяването си по-наблизо, тихи като смъртта. Надничат в дневната и ме гледат от мрака в коридора.

Я виж ти. Защо не знам нищо за това?

Бърз като светкавица, Рафи скача и хуква, грабвайки меча на път към коридора.

Сенките на адовите бесове подскочат и изчезват обратно към спалнята — пълна чернота на фона на тъмносиво. Гмурват се през отворената врата, откъдето като река нахлува студен въздух.

Рафи и бесовете изпадат в забавен кадър, както са се втурнали към счупения прозорец до леглото. Дъждът нахлува през назъбените парчета стъкло, а завесите танцуват в каданс на вятъра.

Знам, че от мен се очаква да копирам движенията на ангела по време на нападението, но съм твърде заета да следя какво се случва. Бесовете бягат, а не нападат.

Дали са го шпионирали? Дали отиват да доведат подкрепления?

Адовите бесове щяха да успеят да се измъкнат през прозореца, ако първият не беше избутал втория встрани и така го омота в пердетата, че го принуди да сграбчи панически другаря си.

Докато двамата се борят, за да избягат, Рафи посича онзи, който е на път да скочи през прозореца — срязва го почти на две. Убива и втория — прерязва му гърлото.

Наднича през прозореца, за да се убеди, че тези са единствените два адски звяра.

С олюляване се връща до леглото и гримасничи от болка, приведен, за да овладее дишането си. Тъмни петна от кръв цъфтят на превръзките на гърба му, където преди са били крилата.

Само преди няколко часа се е пробудил от лечебния си сън, а това вече е третата му схватка. Една с мен, една с уличната банда, нахлула в нашата офиссграда, и сега с тези страховити бесове. Не си и представям колко ли е трудно всичко това за него. Едно е да си отрязан от другарите си и обкръжен от врагове, но на всичкото отгоре и да си тежко ранен сигурно е най-самотното усещане на света.

Той избърсва острието в леглото и нежно го лъсва с чаршафа. Смъртните гърчове на тварите най-сетне затихват, точно когато излиза от спалнята.

Изумително, но аз все още спя в дневната. Дни наред не съм успявала да си почина както трябва и практически съм в безсъзнание от изтощение. Треперя неудържимо на дивана. През зеещата врата на спалнята е нахлул студ.

Рафи спира и се обляга на дивана, за да си поеме дъх.

Стена насън и треперя под него.

Какво ли си мисли? Че ако го следи някой бяс от ада, няма да има никакво значение дали спим на различни места, или на един и същ диван? Или че съм вече обречена, понеже е прекарал твърде дълго време в компанията ми?

Отново простенвам и под тънкото одеяло присвивам колене към гърдите си.

Ангелът се навежда и прошепва:

— Ш-ш. Спи.

Вероятно просто има нужда да усети топлината на друго живо същество, след като е минал през такава травматична ампутация. Или е твърде изтощен да му пука дали съм човешка дъщеря, странна варварка като жените на Наблюдателите.

Каквато и да е причината, Рафи колебливо сваля възглавниците от облегалката на дивана ми. Застива с вид, сякаш се кани да си промени намеренията.

След това се намества зад мен.

В началото прегръдката му е скована и неудобна. Но щом започва да се отпуска, изписаното на лицето му напрежение се оттича.

Милва ме по главата и шепне:

— Ш-ш...

Каквато и утеха да ми носи той, и аз му връщам поне толкова, дори само защото съм топло тяло, което може да прегърне в мига, когато най-много се нуждае от това.

Насън се сгушвам по-плътно в него и стенанията ми утихват с доволна въздишка. Направо е мъчително да гледам как Рафи затваря очи и ме притиска в обятията си, все едно детенце гушка плюшено животинче за утеха.

Протягам призрачната си ръка да го погала по лицето. Но, разбира се, не успявам. Усещам само онова, което помни мечът.

Въпреки това проследявам с пръсти очертанията на шията на Рафи и на мускулите на рамото.

Представям си гладката му топла плът.

Припомням си какво е да съм сгушена в обятията му.

Събуждам се по мрак. Изплувам обратно в действителността, все още размекната от съня.

Погалвам меката козина на плюшеното мече. Сънят ми е донесъл повече утеха, отколкото е нормално да ми даде един урок по фехтовка. Сякаш мечът специално е избрал утешителен спомен, за което съм му благодарна.

Отнема ми известно време да си спомня защо спя на задна автомобилна седалка.

Ами да. Затворници сме в полицейската кола.

Постепенно нахлуват и останалите ми спомени и закопнявам да се върна към съня си.

Отвън колите са приклекли по улицата и вятърът люлее напред-назад лунните сенки на клоните. Както навсякъде по света, с падането на нощта улиците стават сюрреалистични и зловещи.

Нещо помръдва зад прозореца.

Преди да успея да разпозная сянката, тя почуква по стъклото.

Изписквам.

Майка ми тихомълком ме сграбчва за ръката и настоятелно ме издърпва долу при нея между седалките.

— Аз съм, Клара — шепне сянката.

Завърта се ключ и вратата се отваря. За щастие някой е изключил лампичката вътре в купето, така че не светваме като маяк.

Клара намества твърде слабото си тяло на шофьорската седалка.

— Ти си мъртвата жена — констатира майка ми. — Спаружена и с такъв вид, все едно си изпъзляла от гроба.

— Тя не е мъртва, мамо — измъквам се от пространството между седалките и сядам удобно.

— Понякога ми се ще да съм — споделя Клара. Запалва двигателя и той заръмжава стряскащо силно.

— Какво правиш? — питам.

— Измъквам ви оттук. Надалеч от тези ужасни хора.

Колата се движи в широки криволици, за да избегне препятствията по улицата.

— Изключи фаровете — казвам. — Те ще привлекат прекалено много внимание.

— Това са дневните светлини, не могат да бъдат изключени.

Докато Клара криволичи между другите коли, фаровете ни осветяват купчината тела на мама. Очевидно никой не се е решил да ги пипне, въпреки заповедите на Ави.

Зловещият на вид труп, който седи върху останалите, замаяно се опитва да вдигне ръка, за да се прикрие от светлината.

— Мъртвите възкръсват — сочи майка ми. Развълнувана е, все едно винаги е знаела, че това ще се случи.

— Той не беше мъртъв, мамо.

— Възкръсна първа — отвръща майка ми. — Първата от мъртъвците.

— И аз не бях мъртва — поправам я.

— Надявам се да намери семейството си и те да го приемат обратно — намесва се Клара. По гласа ѝ съдя колко дълбоко се съмнява, че ще стане така.

Старая се да не мисля за другите жертви.

По ирония на съдбата, майка ми вероятно е спасила единствените жертви на скорпионите, които ще преживеят тази нощ.

Отдалечаваме се на известно разстояние от щаба на Съпротивата и Клара спира колата, за да се преместя отпред. Майка ми също не иска да остане в килията на задната седалка, отпред се натъпкваме и трите, аз съм по средата.

— Благодаря ти, Клара — казвам. — Как успя да вземеш ключа?

— Извадих късмет — отвръща тя. — Онези близнаци със смешните имена го изтърваха само на няколко крачки от мен.

— Те са го... изтървали?

Тези двамата са най-сръчните фокусници джебчии, които някога съм виждала. Не мога да си представя, че някой от тях ще изтърве каквото и да е.

— Аха, жонглираха с една камара предмети, докато вървяха. Ключът просто падна и те не забелязаха.

— Но ти го видя.

— Естествено.

— А откъде знаеше, че е ключът за полицейската кола?

Клара Вдига ключодържателя и ми го показва. Представлява блокче прозрачна пластмаса, най-вероятно предвидено в него да се слага снимка. В това тук има листче, надраскано с детински печатни букви: „Полицейската кола на Пенрин — супер секретно“.

Ако някога видя близнаците отново, явно ще им дължа поне една битка на зомби-момичета в калта.

— Дано да си нямат неприятности — въздъхва Клара. — Струват ми се добри момчета.

— Ще се изненадам, ако някой знае, че ключът изобщо е бил в тях. Не се притеснявай, няма да загазят...

Някой от архивраговете им обаче, предполагам, ще опере пешкира.

До мен мама настоятелно шепне в мобилен телефон — води разговор с човек, който не е на линия.

— Е, накъде да поемем? — пита Клара.

Това ми разваля настроението. Такъв прост въпрос. Дори не съм в състояние да се насиля да го обмисля. И майка, и Клара са по-възрастни от мен, но някак си приемат, че аз ще се оправя с кашата.

Пейдж е изчезнала. И онзи труп, над който се беше надвесила...

Стискам клепачи в опит да изтрия образа, но това само влошава положението. Кръвта по лицето ѝ не беше нейна, сигурна съм. Или е излязла на лов за хора, или хората са тръгнали на лов за нея. Или и едното, и другото.

Не мога да понеса и двете мисли. Ако я хване някой друг, ще се отнесат с нея досущ като хората от Съпротивата, които я вързаха, сякаш е животно — или ще я убият. А ако тя спипа някого...

По-добре да не мисля за това.

Но се налага да помисля, нали? Не мога да я зарежа там някъде самотна, отчаяна и уплашена.

Сутринта Съпротивата вероятно ще тръгне да я търси. Ако успеем да я намерим първи, навярно някак си ще открием и начин да се справим с всичките ѝ проблеми. Но как да я намерим?

Поемам дълбоко дъх и издишам полека.

— Нека се отдалечим на няколко градчета от Съпротивата, после ще се скрием и ще преценим какво да правим.

— Добра идея — казва Клара, която зяпа към небето толкова, колкото и към пътя.

— Не — обажда се майка, сочи напред с една ръка и държи мобилния с другата. — Продължавай напред. Пейдж тръгна в тази посока!

Струва ми се съвсем уверена в думите си.

Мобилният ѝ телефон ми се вижда странен. По-голям и по-обемист е от обикновените. Изглежда ми смътно познат.

Посягам към устройството:

— Това телефон ли е?

— Не! — Мама го дръпва и цялата се свива около него, за да го предпази. — Това не е за теб, Пенрин. Не го пипай нито сега, нито никога.

С неодушевените предмети майка ми има по-различни взаимоотношения от другите хора. Понякога един ключ за лампа е просто ключ. Докато не спре да бъде такъв.

Изведнъж, от нищото, след като години наред е използвала именно този ключ да светва лампите, я обзема убеждението, че непременно трябва да го прещрака нагоре-надолу, за да спаси Чикаго. След това пак си е просто ключ на стената. Докато не настъпи денят, когато се наложи да го щракне нагоре-надолу, за да спаси Ню Йорк.

— Какво е това? — питам.

— Това е дяволът.

— Дяволът е затворен в малка черна кутия?

Не че има значение, разбира се. Никога няма. Но по някаква причина искам да ми разкаже за предмета. Надявам се да разбута спомените ми и да се сетя какво представлява и къде съм го виждала преди.

— Дяволът ми говори чрез малката черна кутия.

— Аха! — кимам и се опитвам да измисля друг въпрос. — Ами тогава защо не я изхвърлим?

Ех, де да можеше да е толкова лесно.

— Тогава как ще намерим сестра ти?

Разговорът е обречен да се върти в големи кръгове. Загуба на време е.

Майка ми помръдва и успявам да зърна екрана на телефона. Там се вижда картата на околностите на Залива с жълти стрелки, сочещи две места.

Познавам този екран. Помня го от уреда, който татко веднъж донесе у дома.

— Това е прототипът на татко!

Майка го пъха зад гърба си, сякаш се бои да не ѝ го взема.

— Не мога да повярвам, че си го откраднала и го уволниха заради това!

Нищо чудно, че ни напусна.

— И бездруго не си харесваше работата!

— Обожаваше онази работа! И беше тотално съсипан, като я загуби. Не си ли спомняш, че навсякъде търсеше това нещо?

— Компанията му нямаше нужда от него колкото аз. Дяволът искаше да го притежавам. Не им е било писано да си го задържат.

— Мамо...

Какъв смисъл има?

Ако не бяха уволнили татко заради загубата на прототипа, все едно щяха да го освободят заради някое друго действие на майка. Трудно е да си сериозен инженер, когато жена ти се обаждат на всеки две минути. И ако не вдигнеш телефона, звъни на секретарката или направо на шефа ти, или на случайни колеги, за да разбере дали си добре. И ако никой не вдигне, тогава като нищо полицията ще те навести изненадващо и ще иска да си поговори с теб за жена ти, която откача на обществено място, пици и креци, че *те* са отвлели съпруга ѝ.

— Какво е това? — пита Клара.

— Прототипно устройство за проследяване на домашни животни — обяснявам. — Използва малък сигнализатор. Водоустойчив и нечуплив. Татко ни го показва веднъж. Очевидно майка ми много го е харесала.

— Той инженер ли е?

— Беше — отвързвам. Не ѝ казвам, че по времето, когато ни напусна най-накрая, работеше нощна смяна в един супермаркет — най-близкия до нас — където майка можеше да седи в някой ъгъл, докато той е на касата.

— Съпругът ми Брад също беше инженер — отбелязва Клара с копнеж; говори най-вече на себе си.

На устройството на майка ми стрелката примигва и се мести по определен маршрут. Мишената ѝ се движи.

— Какво следим? — питам.

— Пейдж — отвръща мама.

— Откъде знаеш, че е тя? — питам, почти сигурна, че става въпрос за поредната измислица. Едно е да вземеш проследяващото устройство на татко. Друго е наистина да следиш Пейдж, предвид необходимостта тя да има предавател на себе си.

— Дяволът ми казва — майка свежда глава с притеснен вид. Промърморва: — Ако му обещавам определени неща.

— Добре...

Разтривам чело в опит да проявя търпение. Да извличаш информация от майка ми е цяло изкуство. Човек трябва да е стъпил с един крак в реалността и с другия — в нейния свят, за да получи по-добра представа какво говори тя.

— А как разбира дяволът къде е Пейдж?

Майка ми ме поглежда, все едно съм задала най-глупавия въпрос на света.

— По предавателя, разбира се.

Понякога дори аз правя грешката да подценя майка ми. Лесно е да приемеш, че не е умна и лукава, понеже вярва в нелогични неща и взема лоши решения. Но състоянието ѝ няма нищо общо с интелигентността. Понякога го забравям.

— Предавателят върху Пейдж ли е? — затаявам дъх, не смея дори да дишам.

— Да.

— Къде? Как?

Ако майка ми е сложила сигнализатор в чанта или нещо подобно, с мисълта, че Пейдж ще я носи постоянно, не е изключено да се окажем по следите на боклукчийския камион на Съпротивата, а не на сестра ми.

— Виж! — Мама посочва към обувката ми.

Свеждам поглед и в началото не виждам нищо. След това осъзнавам, че тя не сочи към обувката. Соци жълтите звезди, зашити по подгъва на дънките ми. Свикнала съм с тях до степен вече дори да не ги забелязвам.

Пресягам се и за първи път наистина обръщам внимание на звездата. По палеца ме боцва твърдо ръбче под жълтия плат. Мъничко и незабележимо е или поне аз никога не съм го напипвала.

— Това си ти — тя е поставила пръст на по-долната стрелка в Редуд Сити. Плъзва палец към горната стрелка в Сан Франциско. — А това е Пейдж.

Как е възможно да е стигнала така далеч за толкова кратко време?

Поемам си дълбоко дъх. Кой знае на какво е способна тя сега?

Спомням си как татко ни показваше мъничката люспичка на чипа, кацнал на връхчето на пръста му. В кутията заедно с приемника имаше цяла шепа такива. Чипът, покрит с пластмасова облицовка, бе устойчив на прах и вода, така че кучетата да се търкалят в калта и да се къпят, без това да вреди на предавателя.

Значи заради това майка ми редовно се появяваше, докато пътувахме с Рафи. Ето така се бе озовала и в гнездото.

— Мамо, ти си гений!

Майка ми е изненадана. След това засиява в доволна усмивка. И аз не помня откога не съм я виждала толкова щастлива. Цялата е озарена от радост, прилича на малко момиченце, открило, че за първи път в живота си е сторило нещо правилно.

Кимам.

— Добра работа, мамо!

Малко притеснителен удар под кръста е да осъзнаеш, че родителят ти има нужда от твоето окуражаване.

Сменяме шумната полицейска кола с тихо електрическо возило, чиито ключове са на таблото.

Преравам жабката на полицейската кола и багажника ѝ — какво полезно да прехвърля в новата ни лимузина. Печеля бинокъл и чанта, пълна със запаси за извънредни случаи. Хората на Ави нямат равни най-малкото в оцеляването по време на бягство. Подозирам, че такива чанти са сложени във всички автомобили на Съпротивата.

Докато се местим в новата кола, Клара ме дърпа настрани и прошепва:

— Не се обнадеждавай много!

— Не се притеснявай. Шансовете ни да намерим Пейдж са малки, знам.

— Нямах предвид това. За майка ти говоря.

— Повярвай ми, не храня надежди за нея.

— Напротив. Личи ти. Нали знаеш поговорката „Само защото си параноик не значи, че никой не те преследва“. Е, и обратният вариант е в сила. Само защото някой те преследва, не значи, че не си параноик.

— Не те разбрах.

— Това, че светът е полудял не означава, че лудостта на майка ти е намаляла.

Отстъпвам крачка назад. Не съм си и помисляла подобно нещо. Честно, не съм.

Но защо на Клара ѝ трябваше да ми отмъква тази надежда?

— Преди бях медицинска сестра. Знам колко тежко е понякога такова състояние за семейството. Ще ти е от помощ да поговориш с някого. Просто не искам да пострадаш, разчитайки майка ти да...

Ритам фаровете и късите на новата кола, за да не ни издаде светлината. Налитам им с такава сила, че строшавам крушките на сол.

Тези крушки не ни трябва. Лунната светлина е достатъчна да виждаме силуетите на колите по пътя, дори и да не различаваме много подробности.

Намествам се на пътническата седалка.

— Съжалявам — казва Клара, докато се настанява на шофьорското място.

Кимам.

И с това приключваме тази грозна тема.

Тя запалва двигателя и полека се насочваме отново на север, към Сан Франциско.

— Защо си тук, Клара? Аз и майка ми не сме най-добрите спътници.

Известно време тя кара мълчаливо.

— Изглежда съм загубила вяра в човечеството. Навярно ангелите са прави да ни изтребват.

— Какво общо има това с пътуването в наша компания?

— Ти си герой. Надявам се да ми възвърнеш вярата и да ми покажеш, че си струваме спасението.

— Никакъв герой не съм.

— Ти ми спаси живота в гнездото. По дефиниция ти си моята героиня.

— Оставих те в подземието да умреш.

— Измъкна ме от хватката на същинско страшилище, когато вече си мислех, че не е останала никаква надежда. Даде ми възможност да използвам обратно към живота, когато никой друг не би го сторил.

Клара ме поглежда, а очите ѝ блестят в мрака.

— Ти си герой, Пенрин, независимо дали ти харесва.

Майка ми не спира да бръщолеви в приемника. Гласът ѝ преминава в напев и направо ми изкарва ангелите, понеже добива ритъма на нейните молитви. Само че този път се обръща към дявола.

Обикалянето в тъмното между изоставените коли е бавна работа, но се справяме някак си. Минаваме по пътя, по който дойдохме с Рафи, докато шофирахме към града. Този път обаче на шосето няма никого. Няма бежанци, няма дванайсетгодишни шофьори на коли, няма палаткови лагери. Само миля след миля празни улици, търкалящи се по тротоарите вестници и изоставени мобилни телефони, които хрущят под гумите ни.

Къде са всички хора? Дали се крият зад тъмните прозорци на сградите? Независимо от нападението над гнездото, не допускам всички да са напуснали града.

Хващам се, че галя меката козинка на плюшеното мече. Има нещо специално настръхващо в изоставените градски улици и е особено успокоително да си имаш страхотно як меч, праметнат на гърба, дори и да е маскиран с плюшена играчка.

Няколко часа по-късно вече си проправяме път към пристанището.

В малките часове на нощта изкатерваме билото на един хълм. Сан Франциско би трябвало да е град, пълен с бляскави светлини, движение и шум. Преди едновременно предвкусах посещението тук и се боях от него заради претоварването на сетивата ми. Няколкото пъти, когато сме идвали с приятели или с баща ми, почти винаги се губех, докато обикалях по ветровитите улици.

Сега градът е пустош.

Залязващата луна цеди слаба светлина върху преобърнати контейнери за боклук и щъкащи плъхове, но градът е толкова осажден от бушувалите по време на Голямото нападение пожари, че поглъща повече светлина, отколкото изглежда реално. Прекрасният навремето град се е превърнал в кошмарен пейзаж.

Майка изучава района с опитно око. Сякаш винаги си е знаела, че ще се стигне дотук. Сякаш е виждала подобни неща цял живот.

Но дори тя изпъшква сепнато при вида на остров Алкатраз.

Алкатраз се слави с тамошния затвор, където са държали най-знаменитите престъпници. Намира се в залива и смътно сияе под лунната светлина, която се отразява във водата.

Сигурно си има собствен генератор. Някой го е задействал. Светлините на Алкатраз не са като топлийки от приветствени искри. Островът е обгърнат от мътно, тежко сияние и стига колкото да се вижда в тъмния залив.

И е достатъчно ярко да виждаме рояка неестествено оформени създания, развихрил се във въздуха над него.

Майка поглежда към примигващата светлинка на приемника си. Посочва Алкатраз.

— Там — казва тя. — Пейдж е там.

Страхотно. Как е успяла да стигне чак до там за толкова кратко време? Способна ли е наистина да тича толкова бързо, или някой я е докарал, или пък е долетял с нея?

Поемам си дълбоко дъх и полека издишам.

Поне ангелите не са имали достатъчно чувство за хумор да превземат съседния Ангелски остров вместо този. Ако отговаряше за нападението, Рафи като нищо би постъпил точно така.

В опит да се слее с пейзажа, Клара спира колата ни напърно и наред улицата. На излизане грабвам бинокъла. Намираме се на Кей 39, близо до Фишерманс Уорф. В Предишния свят беше голяма туристическа атракция, претърпана с магазинчета за тениски, сергии с лакомства и рибни тържища на открито.

— Момичетата ми обожаваха това място — спомня си Клара. — Всяка неделя идвахме тук на обяд. Момичетата смятаха за страхотно да похапнат мидена супа в издълбано хлебче и да гледат морските лъвовете. За тях това място е бутилирано щастие... — Тя се взира в далечината с горчив копнеж в очите.

Е, поне морските лъвовете са още тук. Чувам ги да реват някъде близо до водата. Те обаче са единственото познато нещо.

Доковете са килнати и натрошени, сякаш са постройките от клечки за зъби. Много сгради са се срутили в купчини дъски. Изглежда

пожарите не са стигнали до този район, но гневните води със сигурност са успели.

Бесът на прилива, предизвикан от вълните цунами по целия свят, е бил успокоен много преди да навлезе в залива, но това не е намалило щетите. Само е спасило тази част на града от вълнението и пълната разруха.

На улицата има катурнат на единия си борд кораб. Друг стърчи от покрива на разрушена сграда. Навсякъде са пръснати цепеници с размер на цели дървесни трупи. Твърде жалко, че ангелите не могат да бъдат убити с кол като вампирите. Иначе щяхме да ги примамим насам и да си направим купон.

Във водата е закотвено изненадващо непокътнато увеселително фериботче. Ще ми се да притичам до него, да го прекарам до острова и да викам с все сили името на Пейдж. Вместо това се сгушвам зад купчина строшени сандъци, откъдето наблюдавам, без да ме забелязват.

Надзъртам през бинокъла към Алкатраз.

В нощното небе над острова се вихрят твари, твърде тъмни, за да различа детайли, но силуетите им се очертават на фона на озареното от луната небе.

Силуети на хора.

Крила.

Дебели скорпионов опашки.

В началото роякът ни се струваше хаотичен, но се оказа, че има стройна система на полета.

Е, горе-долу.

Повечето скорпиони летят след ангел, който се издига, после се рее и накрая се спуска. Тварите го следват в кръг като недооперени пиленца. Е, поне по-голямата част.

Някои изостават твърде много и кажи-речи ще се изпречат на пътя на ангела, когато завърши кръга от упражнението по летене. А това определено е урок. Той повтаря един и същ маршрут на полета, така че да не се отдалечава от острова. Упражнението варира тук-там, но като цяло последователността му е предвидима.

Ако не бях наясно, щях да кажа, че ангелът учи скорпионите на летене.

Малките пиленца се учат да летят, а бебетата делфини — да дишат въздух. Изглежда бебетата чудовища се учат как да са чудовищни. Бебетата обикновено вземат уроци от майките си, но тези твари си нямат такава.

Ангелът обаче не се справя добре с обучението. Много от скорпионите направо се мъчат да го догонят. Дори аз виждам колко бързо пляскат с крила. Те не са колибрита и най-вероятно ще капнат или ще си докарат сърдечен удар, ако приемем, че имат сърце, разбира се.

Един от тях пада право във водата. Джапа вътре и пищи.

Друг скорпион се спуска твърде ниско край падналия. Не виждам кой от двамата сграбчва другия — дали този във въздуха се опитва да помогне на другарчето си, или онзи във водата посяга към летящия — но, каквато и да е причината, вторият също цопва в морето.

Те трескаво вършеят и се мъчат да се покатерят един върху друг. И двамата се борят за по още няколко секунди въздух, които ще спечелят като застанат върху другарчето си. Но победителят печели дъх колкото за последен писък, преди да потънат и двамата.

Най-напред видях тези твари в подземиято на гнездото, потопени в цистерни с течност. Най-вероятно са имали пъпна връв или са се променили, когато са се „родили“, понеже сега очевидно се давят.

Нечии стъпки ме карат да се обърна и да залегна по-ниско. Майка и Клара също се скриват при мен зад строшения сандък.

Из старата търговска част на кея има толкова много сенки, че дори към нас да марширува цяла армия, пак няма да я видим. Сгушваме се по-плътно в мрака.

Още стъпки. Вече топуркат.

От тъмното изникват хора и изтичват на открито, право под издайническата лунна светлина. Малко човешко стадо отчаяно бяга от нещо.

По време на бягството неколцина се озъртат през рамо с ужасени изражения.

Като изключим трополящите им крака по изкорубените дървени дъски, не издават други звуци. Няма писъци, не си подвикват един на друг.

Дори когато една жена пада, очевидно с изкълчен глезен, не се чува друг звук, освен мекото тупване от падането ѝ. Лицето ѝ се изкривява от болка и ужас, но от устата ѝ не излиза нито звук. Тя става и закуцуква възможно най-бързо, мъчи се да тича и подскача на един крак, за да не изостава от другите в групата.

Паниката им отеква в гърдите ми. Изпитвам желание да се втурна с тях, макар че нямам представа от какво бягат.

Точно когато кракът ми се разтреперва от нерешителност, иззад ъгъла изникват тварите, които преследват хората.

Три са. Три скорпиона се носят ниско над земята и бръмчат с насекомските си крила. В средата куца ангел с вид на създание, вземало стероиди.

Огромен ангел със снежнобели крила.

Крилата на Рафи.

Белиал.

Дори в тази опасна ситуация сърцето ми се свива, виждайки прекрасните крила на Рафи върху гърба на демона Белиал.

Последно го зърнах да куца с ранено крило. Някой явно е пришил крилото обратно на място, след като Рафи разкъса шевове. Сигурно е готино да имаш под ръка зли доктори. Накуцването на Белиал е видимо, но докато Рафи го преследваше из летището, беше по-изразено.

Освен това около корема му са увити чисти бинтове — Рафи го посече там с меч си първия път, когато го срещнах. Радва ме да видя още доказателства, че раните от ангелски меч не зарастват скоростно като другите, точно както Рафи ми обясни.

Скорпионите летят лениво, стрелкат се напред-назад, снижават се достатъчно да надничат из прозорците. Един разбива стъкло — вероятно последното непокътнато на кея.

Трецящият звън незабавно е последван от панически писък. Семейство с деца се юрва през вратата на магазинчето и се присъединява към групата, която бяга от чудовищата.

Поведението и подходът на скорпионите пробуждат съмненията ми. Те не преследват хората, за да ги хванат. Те изкарват плячката на светло.

Преди в ума ми да се оформи „капан“, грейват прожектори и от небето пада рибарска мрежа.

Сега вече започват писъците.

От тъмното небе се спускат една, две... пет рибарски мрежи с големината на същински шатри.

От висините долитат и по-тъмни сенки. Приземяват се на четири крака и щъкат по земята като истински скорпиони, преди да се изправят на човекоподобните си крака.

Два всъщност се стоварват на строшения пристан по лице, сякаш все още не са хванали съвсем цаката на приземяването. Единият се разпищява гневно срещу попадналите в капана и им показва паст,

пълна с лъвски зъби. Злобно дръпва края на мрежата и така я впива в краката на хората.

Под мрежите са приклепени няколко десетки души, драпат да се измъкнат и се гърчат, опитват се да намерят края на покривалото, за да избягат. Няколко удара със скорпионов жила ги принуждават да се струпат в средата на капаните. Плачат и пищят, няма и следа от досегашното им мълчание.

От една група под мрежите отекват изстрели. Наблизо със стържещ писък пада скорпион.

Все едно е звъннала камбанката за вечеря, орляк скорпиони се спуска към омотаната в мрежата група, откъдето се разнесе изстрелът. Вършеят с жила и удрят, безспир жият с кървави капки по върховете си. Зверовете се вкопчват с чудовищната си паст в жертвите, за да ги изсмучат.

Писъците и гърчовете утихват след минута и остава само купчина спаружени тела, които потрепват под савана на мрежата.

Не знам дали още някой разполага с огнестрелно оръжие, но повече никой не смее да стреля.

Момченце на около осем години е останало далеч от баща си. Те се пресягат един към друг изпод различни мрежи. Детето плаче за баща си, но именно таткото е пребледнял по-силно и е в пълен ужас от раздялата им.

Скорпионите подбират хората, влачат оттук-оттам мрежите и, когато сметнат за необходимо, ги спират със заплашителни замахвания на опашките.

Ние се свиваме още по-плътнo в тъмното и почти не смеем да дишаме.

Чудовищата изпровождат пленниците до метален товарен контейнер — такива пренасят камиони, влакове и кораби. Не е далеч от нас, но с всички разпилян наоколо боклук дори не съм го забелязала.

Отварят вратата на контейнера. Отзад се вижда навиваща се на руло метална решетъчна преграда.

А зад нея хората се тъпчат възможно по-далеч от входа.

Половината контейнер вече е напълнен с мъже, жени и дори с няколко деца. Ужасени са и се гушат едни в други като безпомощни жертви, каквито всъщност са.

Скорпионите навиват металната решетка и вдигат мрежите. Новите пленници бързат да избягат от чудовищата и да влязат в контейнера.

Скорпионите предприемат изненадващ ход. Излиташ в нощното небе и оставят Белиал сам да спусне металната решетка пред затворниците и да я заключи.

Той се бави със задачата си, сякаш за да дразни пленниците. Най-после приключва и окачва ключа на прожектор до контейнера.

Решетката на преградата е достатъчно рядка, за да промушиш ръка или крак през нея, но дори дете не би могло да се измъкне.

По-старите затворници са тихи, ала новите вдигат доста шум с плача и паническите си въпроси.

— Какво става?

— Къде сме, какво ще ни правят?

Белиал куцука наоколо и изключва качените на триножници прожектори по пристана. Коляното явно го притеснява повече отпреди. Той оставя да светят само лампите около товарния контейнер. Кръгът от светлина там е ярък и се радвам, че ние трите все още сме скрити в мрака.

Сякаш страхът и истерията на затворниците не му стигат, Белиал разтърсва вратата на контейнера и удря с отворена длан металната му стена. Звучният трясък отеква по кея.

Пленниците се присвиват и плачът се усилва. Ужасът и безнадеждността бликат на такива силни вълни, че направо ме заливат.

Белиал притиска лице към решетката на преградата. Пленниците отстъпват още по-назад. Той съска и ръмжи срещу хората. После сграбчва контейнера за ръба и го разтърсва.

Сега Вече и по-старите затворници пицят.

Какви ги върши той?

Виждала съм го побеснял, когато напълно изтърве юздите. Сега е различно. Демонът не влага страст в действията си. Просто изпълнява задача.

Нащрек е обаче и постоянно надзърта към небето.

Дали го следят? Дали не е допълнителен учебен курс за скорпиони? Дали се навъртат наоколо и наблюдават отнякъде? С каква цел?

Вдигам поглед към мрака и оцелелите покриви. Внезапно се чувствам разголена.

Виждам само сноповете светлина близо до затворническия контейнер. Прожекторите са като маяци наред безжизнената нощ на мрачния, пълен с полуразрушени сгради квартал.

Все още не разбирам нищо.

На фона на небето се очертава по-тъмен силует.

Заплашителни демонски крила.

Широки рамене.

Силуетът на гръцки бог, който лети в небесата.

Рафи.

Всеки нерв в тялото ми се съживява и започва да трепти.

Мислите ми се надпреварват да крещат: „Капан, капан, капан“.

Това е причината Белиал да остане сам и да предизвиква такава гълчава. Така хем ще привлече внимание, хем ще скрие всички шумове, които вдигат скорпионите. Те са някъде там. Крият се. Дебнат.

Без да се замислям, инстинктивно скачам и отварям уста да изпищя предупреждение към Рафи. Само че здрава като менгеме хватка ме улавя за ръката и ме събаря на земята. Майка лепва длани върху устата ми и виждам пред себе си само огромните ѝ, ужасени очи. Гледа ме, все едно съм полудяла.

Умът ми най-сетне успява да догони инстинктите.

Права е.

Права е, разбира се. Колко зле са нещата, когато клинично лудата ти майка има повече здрав разум от теб самата?

Рафи.

Кимам, за да покажа, че отново съм на себе си и се обръщам, за да гледам какво става. Майка ме пуска.

Рафи каца безмълвно. Крилата му не се сгъват изцяло. Куките по ръба им се изплъзват от каниите и той ги разтваря. Подвижни са! Досега не бях забелязала.

Трескаво преценявам възможностите си. Какво мога да сторя? Ако се развикам, ще навлека неприятности и на трите ни. Освен това

Рафи ме смята за мъртва. Ако му викна, ще го стресна и рискувам да го изложам на още по-голяма опасност.

Затворниците се разпищяват при вида на новодошлия с демонски крила. Мъчително е да видиш, че хората предпочитат злия тип, който прилича на ангел, пред добрия, с вид на демон.

Белиал като същински клоун имитира театрална изненада.

— Бре, че това е Рафаил! О, как ли ще се защитят от великия Отмъстител, днес паднало ехо на някогашното си аз? — Той изоставя преструвките. — Сериозно, Рафаиле, няма нищо по-тъжно от пречупена останка, вманиачена в опитите си да възвърне старата си слава. Запази малко достойнство, а? Само се излагаш.

— Да ти откъсна ли първо ръцете и краката, а после крилата? Или обратното? — В гласа на Рафи трепти сурово насилие с тон, какъвто никога досега не съм чувала. Звучи, сякаш изпитва желание да приложи и двата подхода.

— Защо толкова много ти се ще да се завърнеш, Рафаиле? Какво и бездруго му е тъй страхотното да си част от ангелската армия? Толкова. Много. Правила. Бях забравил колко са много. Вероятно и ти си забравил.

Белиал печели време. Задържа Рафи на място, докато скорпионите успеят да му се нахвърлят. Страшно ми се иска да викна и да го предупредя. Едва се сдържам да пазя тишина.

— Цялата тази теория, че раса на майстори-бойци ще оцелее само ако всяко малко отклонение от правилата се наказва, е наистина крайна! — Белиал махва с ръка, жестът му казва: „карай да върви“. — Дори и да е имала смисъл едно време при наличието само на няколко правила, но сега, когато положението е излязло от контрол... как мислиш? От друга страна, ние, Падналите, сме доказали, че раса на майстори-воини оцелява прекрасно и с противоположната система. Без правила. Правиш каквото си пожелаеш. На когото си пожелаеш.

Рафи пристъпва към демона и ярката светлина подчертава сенките по лицето му. Изглежда като Ангела на смъртта. Или като Ангела на отмъщението. Не бих искала да ме дебне по същия начин.

— Щеше да си спестиш толкова много усилия, ако се беше вслушал в гласа на разума и се беше присъединил към нас — продължава Белиал. — Малката човешка дъщеря, която умря в ръцете

ти? Можеше да бъде твоя. Никой нямаше да ти забрани. Никой не би посмял да ти я отнеме.

Рафи го напада със свирепо ръмжене.

Той се нахвърля Върху Белиал и го удря с крила, с явното намерение да го пореже.

Демонът отскача от пътя му и почти се изплъзва от удара. Събаря един прожектор срещу Рафи. Крушката се стоварва на кея. Примигва в края на разхлабения кабел и със случайни ярки проблясъци озарява сражаващите се.

Кръв капе от ухилената физиономия и раменете на Белиал.

— Признай го. Харесваш новите си крила. За какво са ти пухкави перушини, когато имаш свобода и могъщество?

— Ще те попитам същото, Белиале — Рафи заплашително пристъпва към демона.

— Наживял съм се в свобода и безчинства. Време е за промяна. За малко уважение. Малко заслужена възхита, не смяташ ли?

Те се обикалят един друг като акули, които се готвят за нападение. Куцукането на Белиал е изчезнало, след като вече е примамил Рафи.

— Уважението и възхищението не ти подходат — отвърща архангелът. — Ти си чисто и просто жалък слуга на ангелите.

— Не съм слуга! — Белиал почервява и побеснява. — Никога не съм бил слуга. Нито на дяволите, нито на ангелите, нито на никого!

Случайните примигвания на прожектора очертават тъмните сенки по оцапаното му с кръв лице.

Рафи отново му се нахвърля. Ала мрежа, която се стоварва върху него от нощното небе, пресича скока му.

Омотан в нея, ангелът се търкаля по кея.

Стани, стани!

Гневът бушува в гърдите ми. Ще издържа ли да гледам как екзекутират Рафи? Всяка фибра на тялото ми пищи: *Не, не, не!*

Какво мога да сторя? Какво да направя?

Рафи не се бори срещу мрежата, както очаквах. Вместо това рязко разтваря крила. Сърповидните куки по ръбовете им я подхващат.

Крилата се разгъват и я разрязват.

Мрежата се спуска около ангела като падащ воал, а той скача във въздуха, готов за битка.

От небето се стоварват скорпиони, два кацат право върху Рафи. Той се привежда, но дори и така ударите им го вадят от равновесие.

Крилата, ръцете и краката му вършеят наоколо. Три скорпиона падат в болезнени гърчове. Въпреки всичко остават още над дузина, плюс Белиал. И сякаш това не стига, още три кацат близо до схватката.

Отскубвам мечето си и изваждам меча, готова да се хвърля в боя.

Майка ме сграбчва за ризата и ме дръпва достатъчно силно, за да тупна по дупе като малко дете.

За щастие, Рафи явно е в състояние да удържи на нападението. Съмнявам се, че се е помирил с новите си крила, но поне се е научил да ги контролира по-добре, отколкото последния път, когато бяхме заедно.

Освен това е безстрашен боец. Не бях осъзнала напълно колко свиреп е в битка, но пък, като се замисля, май за първи път го виждам в схватка, която не е веднага след тежко нараняване. Спомените на меча го виждат да се сражава само с острие в ръка — само по себе си изумителна гледка — а сега той по-скоро изпълнява боен танц.

Рафи определено още не се е възстановил напълно, но е истинско чудо за очите. Бърз е. По-бърз от скорпионите, непрестанно налитащи да го ужилят. Поотделно никой от тях не е по-сериозен противник от жилеща мравка — за човек.

Численото превъзходство на противниците му обаче е голямо. Въпреки това Рафи не изглежда загрижен, докато полека си прорязва път все по-близо до Белиал.

Демонът схваща накъде вървят нещата и се издига в нощното небе. Изглежда злодейската му здравна осигуровка покрива травми на крилата, понеже те явно работят съвсем добре.

Рафи излита след него.

Гледам го как се отдалечава все повече. Така и не разбра, че съм наблизо.

Изчезва в мрака като избледняващ сън.

Май се вирам след него в небето по-дълго, отколкото е редно.

Скорпионите се колебаят доста, преди първите да се вдигнат във въздуха. Предполагам, че отлитат след Рафи, но не съм напълно сигурна. В излитането им има определена нерешителност. Почти половината остават на земята, споглеждат се и са несигурни.

Навярно това са най-лошите слуги на света. Каквито и качества да са залагали при създаването им, смелостта не е била в списъка. Нищо чудно, че се наложи Белиал да се сражава с Рафи толкова време, преди скорпионите да пристигнат.

В крайна сметка всички, способни на това, излитат. Половин дузина гадини остават кървящи и мъртви на разрушения пристан, а до тях няколко се гърчат и съскат в агония. Не изглеждат способни да нанесат кой знае какви щети, но ги следя отблизо, просто за всеки случай.

До мен майка ми изпуска дълбока въздишка. Клара обаче все още е скована от страх. Сигурно, след като е видяла толкова много скорпиони, в момента си има посттравматични проблеми.

Време ни е да се махаме оттук. Добре е да намерим безопасно скривалище за през нощта и там да се заемем да спретнем някакъв налудничав план за спасяването на Пейдж. Но точно в момента дори аз не успявам да пробудя в себе си кой знае какъв ентусиазъм за шантави кроежи.

Аз съм обикновено момиче. Не мога да се съизмервам с тези чудовища. Дори в сравнение с Рафи те да изглеждат слаби, а аз да съм се чувствала равна с него в някои моменти от съвместното ни пътуване, след като наблюдавах състоялата се току-що битка, вече прозирам реалността.

Би било същинско самоубийство да се промъкнем на остров Алкатраз. Там гъмжи от такива чудовища и няма път за бягство.

Колкото и неразумно да се държа, майка ми и Клара все още зависят от мен да определя момента на бягството ни оттук. Спотайваме

се в мрака и разчитам на прилични шансове да се измъкнем незабелязани.

Ослушвам се за врагове и чудовища. Чувам само ужасените ридания на хората, заключени в контейнера. Сега звуците са приглушени, навярно за да не привличат чуждо внимание, но пленниците явно не са в състояние да се овладеят.

Събореният на земята прожектор озарява контейнера е неравномерни примигвания. Затворниците се гушат зад решетъчната преграда и при всяко присветване на крушката ми вдъхват все повече отчаяние и мъка.

Приготвям се да спринтирам иззад купчината сандъци, зад които се крием. Но не мога да се заставя да помръдна. Погледът ми постоянно се връща към затворниците в контейнера.

На теория не би било трудна задача да изтичам дотам и да ги освободя. Ще отнеме само няколко минути да отърва една камара народ от предстоящи кошмари.

Стига да имам ключ.

Белиал го окачи на единия прожектор, но сега не съм сигурна коя от двете лампи използва. Ако е тази, която запрати по Рафи, нищо чудно търсенето да ми отнеме и час.

Затварям очи в опит да прогоня образа и хленча на затворниците. Наложително е да се съсредоточа върху Пейдж и майка ми. Неразумно е да си позволя да се заплесвам по всички, нуждаещи се от помощ, защото в момента и ние изпитваме потребност от такава. Страшно много.

Поглеждам към мама и виждам изписания по лицето ѝ ужас. Тя безмълвно мърда устни и се люлее напред-назад. Тези чудовища бяха истински, направо наизлезли от кошмарите ѝ. Клара изглежда дори по-зле, ако изобщо е възможно да се каже такова нещо.

Трябва да стана и да ни измъкна оттук. Трябва да се погрижа за моето семейство.

Над нея се разнася сърцераздирателно, ужасено ридание и ме сграбчва за сърцето.

Мъча се да го пренебрегна.

Напълно безуспешно.

Това можеше да е Пейдж, преди онези ангелски чудовища да се доберат до нея. Почти със сигурност е нечия друга сестра, дъщеря или

майка. И нямаше ли да е истинско чудо, ако някой по широкия свят бе помогнал на Пейдж така, както аз мога да помогна на тези хора?

Пфу. Защо съм неспособна да прогоня тази глупава мисъл?

Ами добре, стига толкова.

Надигам се иззад прикритието си. Майка забелязва как оглеждам маршрута до затворниците, притеснението и страхът се изписват още по-ясно по лицето ѝ. Не се тревожа, че тя ще ме последва. Да си параноик понякога наистина ти спасява живота.

Определено няма вероятност Клара да тръгне след мен. Има цяла камара солидни причини да се ужасява до смърт от скорпионите. Но освен страха, в очите ѝ има още нещо, което не съм очаквала да видя.

Гордост.

Тя очаква да спася затворниците. Все още ме мисли за глупава героиня. Дори би се разочаровала, ако просто обърна гръб и си тръгна.

Това почти ме кара да изоставя цялото начинание.

Но, разбира се, не го правя.

Стремително напускам относителната безопасност на поплътните сенки.

Ранените скорпиони ме забелязват веднага. Сърцето ми направо спира, когато се обръщат и започват да съскат по мен.

Почти усещам непоносимата болка от ужилването, паниката от загубата на контрол върху тялото ми, докато съм в безсъзнание. Надеждата да не се налага да мина отново през всичко това ме кара да тичам с такава скорост, че едва не припадам.

Разтреперана от ужас, не обръщам достатъчно внимание къде стъпвам и се подхлъзвам в локва кръв.

Успявам да предотвратя падането си чрез странна танцова стъпка и баланс с ръка и меч.

Съсредоточи се!

Не допускай скорпионите да те наранят два пъти, само защото възможността за това те ужасява.

Избутвам всичко — страх, надежда, мисли — в тъмницата в главата ми и хлопвам вратата, преди да се взривят отново в ума ми. Все по-трудно ми е да отварям вратата на тази тъмница.

Единственото важно нещо на света сега е пътят ми към контейнера със затворниците. Разтърквам подметката на обувката си по земята, за да обърша кръвта.

Независимо от съскането си и врясъците, ранените скорпиони продължават да си лежат. Държа ги под око, за да съм сигурна, че не са започнали да пълзят към мен.

Преди да вляза в кръга от светлина, се оглеждам, за да се уверя в отсъствието на скорпиони, ангели или крилати плъхове, които да се насочат към мен. Не ми помага приспособяването на очите ми към светлината — сенките ми се струват много по-тъмни.

Гмурвам се в светлината, сякаш скачам във вода.

Веднага се усещам напълно разголена.

Сега вече всеки на кея може да ме види. Тичам с все сили към все още изправения прожектор до металния затвор. Всички пленници са се смълчали и са затаили общия си дъх.

Ключът не виси на изправения прожектор, не виси и никъде около него.

Оглеждам се към примигващата крушка, която Белиал запрати на кея. Ключът може да е паднал къде ли не.

Или се решавам да го търся в това море от натрошени дъски, или се предавам и се заемам да измъкна майка ми и Клара оттук.

А защо не проверя дали мечът ми е способен да реже метал?

С лекота срязваше кости по време на учебните ми сънища, а и нали е много специален? Преди да обмисля задълбочено идеята, вече съм вдигнала оръжието и замахвам с него.

Острието с лекота срязва катинара и металното резе на решетката.

Уха!

Не е зле.

Вдигам меч за втория катинар. Но преди да успея да го срежа, зад мен се разнася шумолене.

Завъртам се с все още вдигнат над главата меч, в очакване към мен да е припъзлял ранен скорпион, готов за удар. Но не е ранен скорпион. Напълно здрав е.

Сгъва прозрачните си крила, сякаш току-що е кацнал. Пристъпва дебнешком напред, твърде човекоподобните му стъпала са боси. Странно, но щях да се чувствам по-добре, ако бяха ноктести лапи или с друга форма, която да му придава по-малко човешки вид.

Още два скорпиона ангели кацат зад първия.

Остава само още една ключалка. Обръщам се и я удрям с острието.

Катинарът излита във въздуха. Сега вече решетъчната преграда виси отключена. Достатъчно е пленниците да я вдигнат нагоре и да избягат.

Вместо това са се скупчили най-отзад, смразени от ужас.

— Хайде! — удрям по стената на контейнера, за да ги стресна и размърдам. — Бягайте!

Не чакам да видя дали ще го сторят. Току-що изложих майка си и Клара на опасността от ужасна смърт. Готова съм сама да се сритам, задето първо не ги убедих да тръгнат без мен.

Зад гърба ми преградата издрънчава.

Освободените затворници се втурват да бягат, пръскат се във всички посоки, а стъпките им отекуват по дървения пристан.

Втурвам се в обратната на майка ми и Клара посока, с надеждата да привлека скорпионите встрани от тях. И чувам майка.

Тя надава смразяващ кръвта ужасен писък.

Пленниците се разгръщат и инстинктивно бягат в различни посоки.

Чудовищата са само няколко, а ние сме много. Има добра вероятност някои от нас да успеят да се измъкнат.

Втурвам се към гъстите сенки, където от купчина строшени дъски стърчи розова табела със сладоледена фунийка. Ако успея да я заобиколя разчитам да изчезна в назъбения мрак.

Преди да стигна дотам обаче, нещо тупва върху главата ми и се увива около мен.

Омотана съм в мрежа.

Първата ми мисъл е да я срежа с меча, но съм обкръжена от хората, тичащи зад мен, и няма достатъчно място. Колкото повече се борим, толкова повече ще се омотаваме.

От небето се спускат сенки. Сенки с насекомоски крила и вирнати жила.

Кацат навсякъде. Един — върху товарен контейнер, който кухо издумка при приземяването му. Няколко — пред редица магазинчета от Предишния свят. Група бегълци се бяха насочили натам, преди мрежата да падне, и сега се оказват покрити от нея.

Пет, десет, двавет. Скорпионите са ужасно много — все едно сме попаднали в кошер.

В капан сме.

И отново се разнася плач. Този път отчаянието е толкова гъсто, че направо се давя в него.

Дори да бях срязала мрежата, нямаше да успея да си проправя път през всички тези скорпиони. Пъхам меча обратно в ножницата, за да го направя по-малко забележим.

Мрежата смърди на риба. Първоначално не си представям как ще вървим, така похлупени с нея, но един скорпион хваща мрежата за края и дръпва въжето. Скупчваме се в средата, а ръбовете се стягат около краката ни.

Скорпионът повдига мрежестия ни капан, все едно дърпа куче на каишка. Жилото му се прицелва към нас, надвиснало е точно на ръба на зоната на ужилване. Друг скорпион върви до нас и ритмично размахва жилото си — дава ни да се разбере, че трябва да правим каквото иска.

Трескаво се озъртам за майка и Клара и се надявам да не ги видя, напук на вероятността.

Но и те са тук, само на две омержени групи от мен. Майка ми притиска плюшеното мече към гърдите си, все едно е отдавна изгубеното ѝ детенце, а Клара я стиска за ръката така, сякаш ще умре, ако се наложи да я пусне. И двете изглеждат вцепенени от ужас.

Призлява ми.

Гади ми се от страх. Също и от гняв. Гади ми се от глупостта, която сторих.

Дойдох тук да спасявам сестра си, а вместо това безотговорно позволих да ме заловят. Нещо по-лошо, заради мен хванаха и мама, и Клара. И, ако се съди по многобройните пленници на кея, дори не съм успяла да освободя никого.

На път към ръба на пристана се събират няколко омотани групи. В началото предполагам, че скорпионите ни карат към нов товарен контейнер, но вместо във временна килия, те ни местят към малкия ферибот.

— Брайън!

В един момент двете ни групи се сближават, млада жена под моята мрежа протяга ръка към младеж, попаднал под друга.

— Лиса! — вика ѝ той с отчаяние. Напъват се срещу мрежата и протягат ръце, докъдето стигат, в опит да се докоснат един друг.

За миг успяват да допрат пръсти.

Постепенно нашата група подминава другата и ги разделя. Жената започва да плаче, все още протегнала ръка към младежа.

Друга група е избутана пред Брайън и той изчезва в тълпата, все още протегнал ръка към Лиса.

Двуетажното корабче е виждало и по-добри дни. Боята му е ужасно излющена, най-вероятно преди лошите типове да го вкарат в употреба, да е било изхвърлено на една страна върху покрив на

срутена сграда. Неизвестно как все още се държи на вода. На борда му дори са се запазили сини букви от надписа „КАПИТАН ДЖЕЙК: ОБИКОЛКИ НА АЛКАТРАЗ“, но се чете само „КОЛ НА АЛКАТРАЗ“.

Двигателят забоботва и ни лъхва тъмен облак газове. Мирият на мазут незабавно замърсява въздуха. На руля на ферибота, предполагам, стои човек. Донякъде се надявам да не е капитан Джейк.

Сръчкват ни и ни бутат към корабчето. Скорпионите започват да ни освобождават от мрежите. Нямаме накъде да бягаме, разбира се, не и ако искаме да живеем още няколко минути.

Докато първите пленници се качват на борда, успявам да се доближа до майка и Клара дотолкова, че да се сгушим заедно. Мама подава плюшеното мече, все едно ми го е пазила през цялото време.

Нахлузвам го върху меча и отново го маскирам. Храня диви надежди да съумея да го кача на борда с мен и, с повечко късмет, да използвам чирашката си вещина да ни измъкна от тази каша.

Надеждите ми бързо потъват, защото виждам как при качването конфискуват оръжията на затворниците. На кея до трапа на кораба расте купчина от вещи. Бравди, обковани с гвоздеи бухалки, автомобилни ключове, сатъри, ножове и дори няколко пистолета. Все пак бих могла да разчитам на успех, ако в купчината имаше само оръжия, но тя включва и чанти, раници, кукли и, да, дори плюшени животинки.

Няколко души с мрачни изражения — хора — конфискуват всички тези вещи от затворниците. Не говорят и не гледат никого в очите. Просто сграбчват каквото им се набива на очи по минаващите и хвърлят предметите на купчината.

Погалвам мечето си и се чудя дали това ще е най-добрата ми възможност за бягство. Дори ако не успея да се изплъзна, има вероятност поне да създам достатъчно хаос, та майка и Клара да избягат. Намираме се в краткия прозорец от време, когато все още съм въоръжена с меч и вече не сме омотани в мрежа, така че — сега или никога...

Всички се просваме на земята, защото съвсем близо до нас отеква изстрел.

Мъж, явно отказал да предаде пистолета си, все още го държи насочен към служителка на борда, която сега кърви на трапа.

Скорпионите веднага го обкръжават с вдигнати жила. Зъбите им са съвсем близо до лицето му — според мен той подушва дъха им.

Нещастникът се разтреперва и буквално се изпуска: отпред на панталоните му разцъфва уголемяващо се мокро петно.

Скорпионите обаче не нападат стрелеца. Все едно чакат нещо.

— Хайде, вземи й ножа — обажда се друг служител. На лицето му с дълбоки бръчки е гравирана мъка, очите му са полуугаснали и ококорени от шока. Измъква кухненски нож от ръката на една затворничка и го подава на стрелеца. — А сега го хвърли в купчината!

Бунтовникът конвулсивно изтърсва ножа върху купчината. Изглежда толкова уплашен, че вероятно не му е и хрумнало да наръга някой скорпион с него.

Тварите съскат и отстъпват, после отново отиват да обикалят тълпата.

Драмата ни е приковала така, че никой от нас не се сеца да избяга, докато се разиграва тя. Дотук по въпроса с отвличането на вниманието, за да се спасят майка ми и Клара.

Стрелецът застава на мястото на простреляната от него служителка и започва да изземва оръжията и чантите от другите затворници. Не ни гледа в очите и не смее да обели и дума. От време на време стрелва с поглед жертвата си, която умира в краката му.

След този инцидент други няма. До един се качваме на кораба.

Един от слугите посяга към маскирания ми като мече меч, едва се заставям да праметна презрамката през главата си и сама да го оставя на купчината. Нужна е цялата ми воля да го сторя, защото част от мен копнее да извади острието и да посече няколко скорпиона. Но те са поне двайсет, ако не и трийсетина.

Тиквам ножницата към дъното на купчината, старая се да я скрия възможно по-добре. Все някой някога ще я намери. Нямам ни най-малка представа какво ще стане след това.

Майка и Клара ме дърпат и крепят, за да не изоставам от тях. Сигурно видът ми издава нежеланието да се отделя от меча. Поглеждам през рамо към глупавата плюшена играчка, частично погребана под купчина оръжия и чанти, безсилна да се противопоставя на мисълта, че вероятно никога повече няма да видя нито Рафи, нито меча му.

Зад гърба ми тихичко плаче жената, която посягаше към любимия си.

Водата плиска по корпуса на корабчето, а палубата се люлее напред-назад. Натъпкваме се на борда и не след дълго вече плаваме по тъмното море.

Алкатраз има славата на най-недостъпния затвор на всички времена. Самият му вид в мрака ме изпълва с желание да побягна надалеч. Мисля си дали да не поема риска и да се хвърля във водата с майка и Клара, но ме изпреварват.

Една двойка прави опит за бягство. Това са Брайън и Лиса, които бяха разделени от мрежите. Сърцето ми се разтуптява с надеждата да сполучат. Не сме чак толкова далеч от брега, че да не успеят да доплуват до него, колкото и да е студена водата.

Скорпионите са бързи.

Прекалено бързи: трима бележат с жилата си влюбените още на излизане през вратите.

Не ги преследват обаче. Оставят ги сами да направят избора си. Пълната парализа отнема известно време, но знам, че непоносимата болка и сковаността започват незабавно. Двойката едва стига с тътрене до планшира на кораба.

Скокът в морето е чисто самоубийство. Щяха да бъдат парализирани много преди да стигнат брега.

Другият вариант е да останат вцепенени сред скорпионите, изцяло на тяхната милост.

Труден избор. Наистина им съчувствам. Самата аз не съм сигурна какво бих избрала.

Двамата решават да останат на борда. Брайън се обляга на перилата, сякаш обмисля дали да скочи, но няма смелост да го направи. Лиса полага глава на палубата до него.

Разбирам ги. Всеки, оцелял досега, вече е борец. Те са сторили всичко по силите си да стигнат чак дотук и не са способни изведнъж да се откажат от борбата. Брайън се смъква по перилата и ляга до Лиса, разтърсват го тръпки и бързо губи контрол върху мускулите си.

Скорпионите се правят на отегчени и общо взето не обръщат внимание на влюбените, едни скачат във въздуха и излитат, неколцина други кацат на палубата и тръгват да се разхождат по нея.

Един скорпион се навежда и грабва очилата от носа на Брайън. Опитва се да си ги сложи, но понеже са наопаки, падат. Вдига ги и пробва отново. Сякаш и бездруго вече не изглежда най-малкото странно с човешко тяло, крила на водно конче и опашка на скорпион. Сега се озърта с едно пукнато стъкло в телените рамки на носа си.

Чувствам се странно разголена без меча. Все посягам към меката козина на плюшеното мече и се сепвам, че вече не е с мен. Седя между майка и Клара — три невъоръжени жени, обкръжени от чудовища.

Само преди няколко месеца в това корабче се возеха туристи с фотоапарати и телефони, снимаха се, подвикваха на децата си, целуваха се на фона на града на хоризонта. Вероятно са били тръгнали на екскурзията в новичките си, току-що купени суитшърти, напълно неподготвени за студените летни ветрове на Сан Франциско.

Сега на борда няма почти никакви деца и нито едно не припка наоколо. Сред пътниците забелязвам само неколцина старци, едва четвърт от тълпата са жени. Всички имат вида на хора, изкарали твърде дълго без душ и нормално ядене; цялото ни внимание е съсредоточено върху скорпионите.

Засега са ни оставили на мира. Повечето не са така едри и широкоплещести, както си представях, че са чудовищата. Има и направо хилави. Не са създадени да преборват плячката си с груба сила. Конструирани са да използват жилата си за основно оръжие в битка.

Всички имат опашки, сякаш расли на стероиди. Дебели и мускулести, неестествено буцести и гротескни. Ако се вгледам внимателно, различавам и бистра капчица отрова на връхчето на всяко жило, все едно отделянето ѝ поддържа каналчетата в готовност.

Един скорпион носи панталони. Обути са обаче на обратно и висят с отворен цип, през който минава опашката. Кой знае защо, гледката ме безпокои, но не мога да определя с какво точно.

Скорпионът си повдига панталоните с твърде човешката си на вид ръка и забелязвам проблясък. Стомахът ми се свива в мъчителен ужас, когато осъзнавам какво съм видяла.

Това е сватбена халка.

Какво прави сватбена халка на ръката на този звяр?

Сигурно е отнел лъскавата дрънкулка от някоя своя жертва. Също като животно, което си е намерило играчка. Или пък е открил, че пръстените стават за удряне — същински метален бокс.

Да, няма какво друго да е.

И е чисто съвпадение, че пръстенът е нахлузен на правилния пръст.

След няколко минути Алкатраз се извисява в сумрака. Облягам се назад, сякаш така ще принудя фериботчето да намали скоростта. Така или иначе стигаме до сушата. Цялата треперя.

Въображението ми постоянно се отплесва към възможните предстоящи изненади тук. Старая се да му удържам юздите, но не ми се удава да го овладее напълно.

Островът представлява гигантска канара. Водата вероятно е студена до хипотермия, да не споменаваме, че е пълна с акули или вършеещи скорпиони, или зъбати адски демони.

Значи така свършва всичко.

Светът — разрушен, човечеството — в затвора, семейството ми — разбито.

Вбесявам се от мисълта. Надявам се гневът да изпепели всички останали чувства. В момента вероятно единствено той ме държи на крака и на себе си.

Много от затворниците се дърпат и плачат, не желаят да слизат от ферибота. Хората и животните не се различават твърде. И едните, и другите отгатваме кога ни водят в кланицата.

Пристанът на острова си прилича с онзи на сушата — ръбат, тъмен и влажен. Студеният вятър в залива ме продухва през ризата и настръхвам цялата. По-студено ми е, отколкото се очаква при тези температури. Събирам смелост да се изправя лице в лице с онова, което ни чака.

Но нищо не е в състояние да ме подготви за случващото се отвъд пристана.

Прожектори поръбват всички сгради и осветяват алеята, по която напредваме през острова. Накъдето и да погледна, виждам камъни и бетон. Белеща се боя и ръждиви петна се стичат по стените на най-близката постройка.

Четири скорпиона се трудят около товарен контейнер с монтирана в него преграда от телена решетка, каквато имаше и онзи на сушата.

Вадят от кофи лъскави вътрешности и телесни части, и ги хвърлят върху бетона. Кървавата гадост тупва точно там, където затворените в металния контейнер човеци не могат да я докопат.

Смрадта е непоносима. Не ми се мисли от колко време са в клетката горките хора. Познавам не само по разнасящата се от тях смрад, но и по начина, по който протягат навън спаружените си ръце в опит да докопат червата и накълцаните трупове, без да успеят да се доберат до някое парче.

Всички до един хлипат и стенат. Никакви агресивни звуци — само отчаяние. Ръцете им са толкова кльощави, все едно вече са мъртви, но още не го осъзнават.

Едва ли се планира да се превърнат в нови чудовища или дори да им послужат за вечеря. Твърде изтощени са, твърде недохранени. Колко ли трябва да си гладен, за да посегнеш към сурови, разчленени трупове?

— В толкова много отношения са по-глупави от прахта — прозвучава познат глас. — Но още притежават дяволските, извратени човешки инстинкти.

Това е Белиал, демонът. Крадените бели крила са разперени зад гърба му — божествен фон за огромното му тяло. Стои зад скорпионите, които вадят насечените кървища и ги хвърлят на земята.

Едно сърце пада на строшена дъска и се нанизва на грамадна треска.

До Белиал стои ангел с обдухвани от вятъра карамелено руси коси и сиви пера. Носи светлосив костюм — дискретен намек за вкус и елегантност.

Дори в отсъствието на трофейните му момичета, разпознавам архангел Уриил, политикът. Той стои зад тайно уредената размяна на крилата на Рафи, с цел да го отстрани като равностоен кандидат в приближаващите ангелски избори. И сякаш това не стига да го презирам, ами обича да се разхожда наоколо с чифт еднакви момичета, които се ужасяват от него.

— За скакалците ли ми говориш, или за техните играчки? — Крилата на Уриил са частично разтворени зад гърба му като ореол от плът. В меката светлина в хотела-гнездо перата му изглеждаха мръснобели с лек сив оттенък, но сега, под ярките лъчи на промишлените прожектори, те са сиви с полунощни шарки.

Скакалци ли?

— Скакалците — повтаря Белиал. — Но и хората са не по-малко глупави от камъните. Само дето са прекалено измъчени, за да използват инстинктивната си изобретателност. Нали знаеш, скакалците измислиха тази игра? Бях впечатлен. Хитри са досущ като демони от ада! — оповестява го кажи-речи с гордост.

Сигурно има предвид чудовищата скорпиони. Винаги съм си представяла, че скакалците приличат на щурци, не на скорпиони и нямам представа защо ги наричат така.

— Сигурен ли си, че онези, обучените от теб, ще подготвят останалите?

— Кой би могъл да знае, а? Преценката им е замъглена, мозъците им са се свили, вероятно са се побъркали след метаморфозата. Трудно е да се предскаже как ще се държат, но това люпило получи допълнително внимание и изглежда по-способно от другите. Оказват се възможно най-близо до лидерска група.

Скорпион с бяла ивица в косата се е уморил от играта и се приближава до контейнера с хората. Гората от скелетоподобни ръце бързо се дръпва зад решетъчната преграда. Стъпалата на пленниците стържат по металния под, докато бързат да се отдръпнат от чудовището.

Скорпионът стои гордо изправен пред сумрачната вътрешност. След това хвърля парче кървава мръвка в клетката.

Нощта незабавно се изпълва с метално дрънчане, животинско сумтене и приглушени писъци на разочарование и отчаяние.

Хората в контейнера се бият за кървавите останки. Няма да се учудя, ако се окаже, че някой от тях е бил измъкнат навън и превърнат в играчка за мъчение.

— Виждаш ли какво имам предвид? — Белиал звучи досущ като горд татко.

Ускорявам крачка в желанието възможно по-бързо да подмина контейнера. Но другите пленници се движат с все същата скорост, като внимават да не привличат внимание към себе си.

Отмъстително здрава хватка ме сграбчва за ръката и ме издърпва с такава сила, че очаквам вратът ми да се прекърши. Скорпион с мазна, падаща по раменете коса ме издърпва от стадото.

Забелязва ме и онзи с бялата ивица в косата, който хвърляше парчета от труп на затворниците. Интерес озарява лицето му. Приближава се до мен.

Отблизо раменете и бедрата му изглеждат масивни. Изтръгва ме от хватката на другия скорпион и ме повлича зад гърба си, стиснал и двете ми китки с една ръка.

Насочва се към контейнера за мъчения и отчаяните му жертви.

Скелетоподобни ръце протягат през металната мрежа неестествено дълги пръсти.

Затруднявам се да си поема достатъчно въздух, а колкото успявам да вдишам, ме задавя. От толкова близо смрадта е ужасяваща.

Подхлъзвам се на нещо меко и хлъзгаво, но яката хватка на чудовището ме задържа на крака.

Сърцето ми практически е спряло, защото осъзнавам, че няма да свърша в някоя от каменните сгради, а директно ще се присъединя към измъчените жертви.

Влача крака и се съпротивлявам. Боря се в опит да разхлабя ръката на чудовището. Изключено е обаче да се сравнявам със силата му.

Няколко крачки преди разчистеното пространство пред контейнера скорпионът ме праща срещу металната мрежа.

Удрям се в нея и сграбчвам брънките, за да остана на крака.

При сблъсъка ми с решетката тъмните силуети от дъното на контейнера се потъррят към мен.

Приведени, с изпити до ръбатост ръце и крака, с влачеци се по пода парцали, пленниците се избутват един друг, за да се докопат до мен възможно по-бързо.

Трескаво се отблъсквам назад, а от устата ми се изтръгва писък.

Ръцете се протягат навън — същинска гора от кости, щръкнала през отворите в решетката.

Посягат към косата ми, към лицето, към дрехите.

Боря се и пищя, и се мъча да не гледам изсъхналите лица, сплъстените коси и окървавените нокти на жертвите.

Извъртам се и се дърпам в отчаянието си да се измъкна от хватката им. Твърде много са, но са слаби и едва устояват на крака, докато се боря с тях.

Белият кичур надава серия стържещи писъци, подозрително напомнящи смях. Явно намира сценката за забавна.

Сграбчва ме и ме помъква обратно към потока от хора, които слизат от ферибота.

Изобщо не е възнамерявал да ме хвърля в кофата за мъчения. Искал е просто да си поиграе със затворниците и, предполагам, също и с мен.

Никога досега не съм желала нечия смърт. Но с цялото си сърце копнея да убия този скорпион.

Изкачваме се по павираната алея към главния блок на затвора, който се издига на върха на острова. Над нас орляк скорпиони лети в, както изглежда, хаотичен рояк. Понеже са толкова много, вдигат вятър и той духа от неестествено променящи се посоки. Знам от видяното по-рано, че ятото следва тренировъчен маршрут, но оттук изглежда и оставя усещането все едно си насред огромен кошер.

Никъде не се мяркат обикновени ангели. Няма начин това да е новото гнездо. От придобития ми до сега опит ангелите, струва ми се, предпочитат луксозния живот, а Алкатраз няма нищо общо с лъскав курорт. Тук сигурно е център за обработка на човеци.

Оглеждам се да разбера как са двете ми спътнички. Клара се забелязва лесно с изсъхналата си кожа и спаружено тяло, но не откривам никъде майка ми. Когато Клара ме вижда да я търся, също започва да се озърта, явно изненадана да установи, че мама не е редом с нея.

Изглежда никой не търси липсващ пленник. Не съм сигурна дали това е за добро, или за зло.

Не чувам нищо заради насекомското бръмчене на скорпионските крила, но пазачите ясно дават да се разбере накъде искат да вървим. Катерим се към каменната постройка на гигантската канара, каквато представлява Алкатраз, следвайки пътя, извървяван от толкова много затворници преди нас.

Странният вятър плющи в косата около главата ми и отразява какво чувствам отвътре.

Щом влизаме вътре, шумът и вятърът утихват. Вместо това наоколо се носи басово стенание и отеква от стените. Не просто стенание на един човек, а сборните стонове на сграда, пълна с хора.

Попаднала съм в ада.

Чувала съм за ужасните условия в разни чуждестранни затвори — места, където човешките права са далечен сън, който виждате само по телевизията, или се споменават на лекции пред студенти в университетите. Но не съм допускала, че тъмничарите, кошмарните условия и усещането да си в капан, са само част от ада.

Всичко останало се случва в главата ти: представата ти какво причинява писъците от неизвестни части на затвора; представата ти за лицето на безспирно плачещата жена на няколко килии от теб; историята, сглобена чрез подреждането на гъргоренето, дрънченето и пискливия вой, характерен единствено за подобен на електрически трион инструмент.

Натъпкани сме в стари затворнически килии, украсени с ръжда и олющена боя. Само дете не ни затварят по един-двама в килия, както е по идея. По принуда всички сме правостоящи.

Хубавото е, че нарът заема място, иначе скорпионите сигурно щяха да са ни натъпкали още по-нагъсто по килиите. Сега поне неколцина от нас имат възможност да поседнат за малко на леглото, то позволява на ранените да си отдъхнат и ще бъде от полза, стига да се успокоим достатъчно, за да се редуваме да спим.

И, сякаш затворът и бездруго не е достатъчно адско място, та на неравни интервали се разнася аларма, отеква из сградата и ни изправя на нокти. Освен това през няколко часа извеждат в коридора група затворници — нещо още по-разтърсващо за нервите.

Явно никой не знае какво става с хората, които минават край нас, но никой не се връща. Сред тъмничарите има неколцина човеци и скорпиони за подкрепление. Човешката охрана е мрачна и говори от малко по-малко, което ги прави дори още по-плашещи.

Изгубвам представа за времето на фона на тези цикли на страха, току се унасям в дрямка и изплувам от нея. Не съобразявам дали сме прекарвали в затвора часове или дни.

Издърнчи ли врата, разбираме, че потегля поредната група.

Тази група затворници минават покрай нас; разпознавам неколцина. Сред тях е бащата, разделен от сина си. Трескаво търси с поглед момчето си измежду нас, които оставаме зад решетките. Открива го и по страните му потичат сълзи.

Момчето е в килията срещу моята. Другите затворници се струпват около него, а то се тресе от плач и гледа как баща му се отдалечава.

Един затворник запява „Удивителна благодат“ с прекрасен, звучен баритон. Мнозина от нас — включително и аз — не знаят словата на този псалм, но той е отпечатан дълбоко в сърцата ни. Тананикам го заедно с всички останали, докато обречената група минава край килията ни.

Цигарите. Кой да знае, че ще се окажат такъв проблем в края на света?

В килията ни има няколко пушачи и един от тях раздава цигари. Натъпкани сме плътно, така че колкото и да се стараят пушачите, няма как да не издишат дима в нечие лице. В Калифорния да духнеш дим срещу друг човек е равносилно да го наплюеш.

— Ама наистина, би ли била така любезна да я угасиш? — пита един затворник. — Не мислиш ли, че тук е достатъчно зле и без да замърсяваме въздуха?

— Съжалявам. Точно в момента имам наистина страшна нужда от цигара. — Жената смачква фасата в стената. — Няма да откажа и двойно лате.

Двама други затворници продължават да пушат. Единият има татуировки по раменете и по протежение на ръцете. Шарките са сложни и живописни и явно са направени в Предишния свят.

Тук, в района на Залива, банди имаше и преди пришествието на ангелите. Не бяха много и се придържаха към малките си територии, но ги имаше. Вероятно те са и причината уличните групировки да се разраснат толкова бързо. Вече си бяха организирани и бездруго. Бяха и

първите, превзели магазините, и после започнаха да набират нови членове.

Обзалагам се, че този тип е бил от първоначалните банди. Отдалеч лъха на гето — аура, която инженерите от Силициевата долина просто са неспособни да наподобят, все едно какви са ги вършили по улиците в течение на последните няколко месеца.

— От какво толкова се притесняваш, вегетарианче? — пита господин Татуиран. — Рак на белия дроб ли ще хванеш?

Навежда се към другия тип и се прави, че му кашля в лицето, целия го обвива в огромен облак дим.

Всички се напрягат. Хората се дърпат от пътя му, но няма кой знае накъде да отстъпят. Толкова плътно сме натъпкани, че ако избухне бой, всички падаме жертва. Все едно си попаднал в месомелачка. Без значение какво правиш, няма начин да не те засмуче.

И като че ли напрежението не е достатъчно натежало и бездруго, алармата отново се включва и ни стърже по нервите.

Човек би си казал, че ако в групата има истински член на банда, всички останали ще му правят път. Но ще сбърка.

Долината не е пълна само с възпитани и умни инженери. Според баща ми — а той беше възпитан инженер, преди да стане най-образованият продавач в квартален магазин — долината е направо претъпкана с пристрастени към опасността, живеещи на високи обороти директори на компании и рискови инвеститори с мега-алфа-характер. Строители и рушители на света. Предприемачи от голямото добрутро. От онзи тип хора, на които президентът на САЩ ходи на гости за вечеря.

Днес живеем в свят, където тези мега-алфа пичове с дипломи от най-елитните университети са натъпкани зад решетките с разни недообразовани бандитски елементи като господин Татуиран, с които се карат за правото на цигара. Добре дошли в Ангелския свят.

Господин Алфа е едър, рус, попрехвърлил е трийсетака и вероятно редовно е тренирал във фитнеса по времето, когато си струваше да ходиш да тренираш. Обзалагам се, че, пожелаете ли, усмивката му е чаровна, но точно сега има вид на човек, чиито нерви са били опънати на около метър отвъд точката на скъсване и да не гръмне го спира единствено чистата сила на волята.

— Алергичен съм към цигарен дим — казва господин Алфа. — Виж, всички трябва да си сътрудничим, за да преживеем това...

Той хруска думите между зъбите си и очевидно се старае да удържи положението.

— Значи трябва да си угася проклетата цигара заради теб, а? Я се разкарай. Няма такова нещо като алергия към дим. Хората просто не го харесват! — Татуирания си дръпва силно от цигарата.

Третият пушач кротичко смачква фас с вид, сякаш се надява никой да не го е забелязал.

— Гаси цигарата! — Този път в гласа на Алфата отеква истинска властност, чуваме го при все пищящата аларма. Това е човек, свикнал да го слушат. Човек, свикнал да бъде важен.

Татуирания го замерва с все още горящия си фас. За момент всички се отпускат. След това обаче Татуирания вади нова цигара и я запалва.

Алармената сирена млъква, но гмурването в тишината е дори още по-лошо.

Ярка червенина плъзва по лицето и врата на Алфата. Той бутва другия тип, сякаш не му пука, ако го пребият на трепереща кайма. Може и да не му пука. Може би за него това е по-лесен изход от този, който са ни приготвили ангелите.

Проблемът е, че взема решението и от името на останалите. Бой в килия с размера на ковчег означава мнозина да понесат контузии по време, когато най-малкото е неразумно да си позволим такива.

Хората започват да отстъпват.

Аз съм в предния ъгъл, до Клара. Другите вече са ни натиснали в решетките. Ако паниката се разпространи в тази посока, като нищо ще ни смажат в металните пречки. Няма да загинем, но навярно ще ни счупят кости. Сега не е добър момент за счупвания.

В средата на килията господин Татуиран се нахвърля на Алфата. Той обаче също не е за подценяване.

Сграбчва якето на един затворник и замахва с долната част на ципа към очите на Татуирания. Удря една жена в лицето.

Татуирания замахва назад за тромав удар и лакътят му перва някакъв старец в шията.

Старецът пада върху Клара и блъсва главата ѝ в решетката. Опитвам се да не си вра носа в неприятностите, но тази работа няма да

свърши добре за никой от нас.

Проправям си път към дуелистите и сграбчвам Татуирания за раменете.

Забивам коляно отзад в свивката на неговото.

Внимавам, за да съм сигурна, че ще прегъна крака му право напред, така че да не му го нараня. Счупена капачка в нашето положение си е направо смъртна присъда.

Докато Татуирания се смъква до моята височина, дръпвам раменете му към мен и го хващам за главата в борческа хватка. Държа с една ръка челото му, а с другата съм приклещила врата му.

Стискам здраво и му давам да разбере, че съм сериозна. Не се опитвам да му спра въздуха. Спирането на кръвта към мозъка му е по-бързо. Той разполага с три до пет секунди, преди да загуби съзнание. Казвам:

— Мирувай!

Татуирания незабавно се отпуска. Този човек е участвал в достатъчно боеве и е наясно кога е загубил.

Алфата, от друга страна, не знае кога да се спре. Съдейки по опулените му очи и аленото лице, страхът и разочарованието все още се блъскат в гърдите му. Замахва назад с крак, сритва междувременно неколцина затворници и се приготвя да изрита Татуирания като футболна топка, както му го държа.

— Ако завършиш този ритник, кълна се в Господ, че ще го оставя жив да те изяде! — понижавам глас и се старая да звуча възможно по-властно. Но господин Татуиран най-вероятно си мисли колко кльоцави и тънки са ми ръцете. Вероятно едва сега осъзнава, че и гласът ми е женски.

Очаква ме болезнено бъдеще, ако не установя контрол над него, докато е още на колене. Понеже надвисне ли над мен и погледне ли ме от височината на целия си ръст, като нищо може да му хрумнат разни идеи.

Така че правя нещо, което никога не съм извършвала в Предишния свят.

Макар да се е предал, все пак му спирам притока на кръвта. Тялото му се сгърчва на пода с провиснала глава.

Ще остане няколко секунди в безсъзнание — точно колкото да се погрижа за Алфата. И когато тези двамата дойдат на себе си, проснати

безпомощни на пода, а над тях се извисявам аз, ще прочетат посланието ми ясно и правилно: аз съм господарката тук. Човек живее или умира по моя милост и аз казвам кога да се бият и кога да спрат.

Всичко това звучи чудесно на предварителен преглед.

Само дето сцената не се разиграва така.

Тъкмо се каня да сграбча Алфата, когато ни удря стихия с такава сила, че фантазията ми стига да я опиша само като обстрелващо ни оръдие, пълно с ледени пелети. Напорът ме блъсва в стената. Но за разлика от оръдеен залп, не спира.

Отнема ми секунда-две да осъзная, че това е струя вода, изстрелвана от пожарникарски маркуч. Направо ми смръзва въздуха в дробовете, толкова е студена и мощна.

Най-сетне спира. Аз вече съм пребито парче мокър парцал, проснато омекнало на пода.

Груби ръце ме сграбчват за раменете, вдигат ме във въздуха и ме извличат от килията. В мъчителната борба за въздух едва забелязвам, че мъжете с мрачни лица измъкват също и Татуирания и Алфата.

Макар и с олюляване, успявам да си стъпя на краката и вече се влача редом с похитителите ми. По-добре е, отколкото да ми извадят раменете от ставите. Щом става ясно, че ще вървя без съпротива, единият тъмничар ме пуска и отива да помогне на двамата, които влачат Татуирания. Той се е върнал в съзнание и се бори на крилата на страха и паниката си.

Моят тъмничар се запътва към Татуирания и забива юмрук в корема му, докато другите двама го държат да не мърда. Трепвам симпатизиращо. След тази случка и тримата с Алфата се влачим през централния коридор без съпротива.

Тъмничарите ни отвеждат в тухлен тунел с белеща се боя и минаваме през метална врата. Избелял надпис оповестява:

САМО ЗА УПЪЛНОМОЩЕН ПЕРСОНАЛ

Вратата гледа към тясно стълбище, което издава кухо метално дрънчане при слизането ни. Пространството отдолу напомня

индустриално хале — досущ прилича на фабрика. От тавана почти до пода виси дантела от грамадни водни капки.

При приближаването ни успявам да ги огледам по-добре. Във водните капки има свити на кълбо същества.

Хора.

Голи и сгънати в ембрионална поза. В безсъзнание и плаващи във водата.

В тях има нещо познато и ужасяващо.

Все очаквам да видя някой да си смуче пръста или да потрепва, но всъщност никой от тях не прави подобно нещо.

— Какво става? — пита някакъв тип в средата на залата и се обръща в наша посока. Носи фланелена риза, извадена върху джинси, и в ръката си стиска подложка за писане. Заради къдравата кестенява коса и лешниковите очи изглежда същинско колежанче, захванало се с научен проект. Предполагам, че при други условия ще се окаже готин тип.

— Създаваха проблеми — обяснява тъмничарят ми.

— Отведете ги отзад — отвръща разсеяният тип с подложката в ръка. — На последния ред ще му е от полза малко подсилване.

Татуирания, който вече върви сам, без да причинява проблеми, е и първият, поведен сред нивата от водни капки. Тъмничарят на Алфата го помъква след него. До момента моят пазач ме е оставил да се движа сама, без да ме докосва. Сега ме хваща за ръката, сякаш се бои, че ще хукна да бягам.

— При кои да ги водим, докторе? — пита той.

— Всеки става, стига да е на последния ред — казва докторът и ни подминава, упътен към кабинета с прозорец, който гледа към халето.

Влизаме сред матрицата от водни капки. Първият ред съдържа хора.

С напредването ни към дъното на залата хората в капките започват да се променят. Все едно гледаш снимано покадрово филмче за ембрионално развитие.

На около една трета от матрицата те вече имат опашки.

На средата са започнали да им растат прозрачни крила.

На две трети от пътя вече имат прилика с ангелите скорпиони.

Пещероподобното хале е пълно със скорпиони в различни етапи на развитието.

Стотици са.

И всички са започнали преобразението си от хора.

Стигаме до последния ред. Скорпионите тук се оказват напълно оформени, с коса до раменете и челюсти, преминали от човешки в лъвска паст. При това на този последен ред зверовете вече мърдат, будни са и наблюдават приближаването ни.

Тази лаборатория е няколко поколения по-напред в сравнение с онова, което видях в подземията на гнездото. По-систематизирана е, а зародишите изглеждат по-здрави и опасни. Колко ли такива фабрики за скорпиони има?

Татуирания отново започва да се бори с охраната си. Пазачите му са трима, а при все мускулите и характера му, бойните умения на гангстера са тромави и нетренирани.

Той дръпва тъмничарите си, мускулите на врата и раменете му се издуват в борбата срещу хватката им. Пазачите тъкмо се канят да го тикнат в една капка, когато той неочаквано се дръпва и натиква лактите на единия тъмничар в капката.

Твартата във водата се размърдва толкова бързо, че не съм сигурна какво се случва.

В единия миг тъмничарят държи рамото на Татуирания, а лакътят му прониква в течността.

В следващата секунда вече е наполовина потънал в капката, а краката му ритат във въздуха и водата се оцветява в червено.

Всички зяпаме в потрес как пазачът нарушава законите на гравитацията — и не знам колко други физически закони — увиснал на мястото си, отчасти в капката и отчасти извън нея. Във водата чудовището помпи с отрова шията на жертвата и същевременно вече лакомо смуче. Облаци кръв се вихрят около тях, докато невъзможната капка някак си запазва форма и задържа течността, въпреки че е пробита от тялото на пазача.

Татуирания е ококорил очи като чинийки, разбрал е каква съдба му се готви. Поглежда към нас с Алфата. Вероятно вижда същото изражение и по нашите лица.

След него идва и нашият ред.

Алфата му кимва, сякаш току-що са се споразумели. За да преодолеят хората различията си, предполагам, няма по-добър стимул от зловеща смъртоносна опасност. Двамата сграбчват единия от останалите да държат Татуирания тъмничари. Заедно успяват да пхнат главата му в съседна капка.

Скорпионът в капката се плъзва във водата, за да се вкопчи в него. Тъмничарят трескаво се дърпа, инстинктивно отгласвайки се с ръце за опора.

Дланите му потъват право във водата.

След това не може да извади и тях.

Гърбът, вратът и раменете му се напъват в усилие да се измъкне.

Краката му се плъзват напред. Но от капката не излиза нито сантиметър от тялото му.

Тъмничарят изпада в гърчове. Целият се тресе от задавени писъци, докато отчаяно се бори с ембриона-скорпион.

Не издържам да гледам повече.

Останалите тъмничари, изгубили числено превъзходство над нас, побягват. Двама се втурват към задната врата, докато моят се затичва в обратна посока.

Бълбукането на мехурчета и стърженето на обувките на жертвата по пода чегъртат по разголените ми нерви. Но не след дълго и двамата нещастници се успокояват, понеже отровата ги парализира.

Внезапно в залата се възцарява пресилена тишина.

— Сега какво? — пита Татуирания. Независимо от мускулите си, има вид на изгубено малко момченце.

Оглеждаме гората чудовища, плуващи в капките.

— Сега се махаме оттук — заявява Алфата. Откъм задната врата се разнася съскането на скорпион.

Втурваме се през матрицата към предното стълбище, като внимаваме да не се блъснем в някоя капка.

В сводестата зала отеква тътнеж. Редиците капки се залюляват, сякаш ще паднат. Не ми се мисли какво ще стане, ако тупнат на земята. Вече си представям как течността им се плисва по пода и чудовищните ембриони се изправят, както бягаме покрай тях.

Конструкцията на тавана, от която се залюляват редиците капки, полака се измества назад. Това зад нас плискане на вода ли е, или плод на въображението ми?

Матрицата се мести с един ред назад, после спира.

Странното усещане, че тичам покрай прозрачни утробы, ме кара да се чувствам още по-сюрреалистично, докато скорпионовите ембриони с всяка редица се приближават все повече до човешкото. Стигаме до новия първи ред с празни капки. Надолу по стълбите пред нас отеква кухото дрънчане на стъпки. Спираме трескаво и се озъртаме.

Единственото възможно и достъпно за нас скривалище е на полуетажа, в кабинета, който гледа към матрицата с чудовища. На бегот вземаме няколкото стъпала дотам и нахлуваме вътре.

Докторът — онова типче с фланелената риза и джинсите, вдига глава от бележките, които драска по подложката си за писане пред древен телевизор.

Алфа сграбчва химикалка с една ръка, а с другата хваща Доктора за косата. Прицелва върхчето на пълнителя в окото му и се приготвя за удар.

— Ще ти го вкарам през окото, ако не разкараш тези чудовища от нас! — шепне Алфата.

Продължавам да смятам, че в Предишния свят е бил шефче на компания, но се държи, сякаш ръката му няма да трепне. Вероятно животът по горните етажи е по-суров, отколкото съм си представяла.

— За тях хората са безлични и еднакви — отвърща Доктора, втренчен в химикалката. — Няма да ви търсят.

И за да докаже твърдението си, той обръща поглед към големия прозорец с изглед към лабораторията. В халето под нас влиза нова група. Няколко скорпиона карат колона мръсни, голи хора.

Пред тях е новата редица празни водни капки.

Един човешки слуга стои пред групата. През отворената врата го чуваме да се провиква отдолу:

— За вас е най-добре просто да правите каквото ви се каже! — По тона му съдя, че сам си вярва и прави услуга на пленниците, като ги посвещава в тази тайна. — Иначе това ще сполети и вас! — той кимва на двама други слуги.

Те сграбчват най-близкия от колоната и го завличат няколко реда по-нататък, където го натикват в една капка.

Дори от мястото си чувам задавания му писък от приглушен ужас. Полуоформеният скорпион трепва, все едно се опитва да ужили плякката си с жило, каквото няма, след това се вкопчва в нея с все още човешката си уста.

Бързо отклонявам очи.

Голите хора пред входа се вцепеняват — и потресени, и ужасени.

— Вие решавате — добавя типът, когото преценявам за бригадир на отряда. — Дали да сте на неговото място... — той посочва жертвата на скорпиона, — или пък да решите да стъпите в една от тези водни чудесии, без да вдигате врява. Първите петнадесет доброволци за капките влизат в тях.

Всички пристъпват напред.

Бригадирът започва да избира хора наслуки и те се пъхат във водните си клетки.

— А как ще дишам? — пита едър мъж, чието тяло вече е в капката, но главата още стърчи навън.

Един човешки слуга натиква и нея под повърхността, без да отговори на въпроса.

Явно същата мисъл хрумва и на всички останали веднага щом се озоват във водата. Цялата ситуация е толкова странна и нереална, че жертвите, предполагам, са сметнали подробностите за уредени от друг. Или пък допускат възможността просто да могат да подадат глава и да поемат дъх.

Когато осъзнават, че са в капан и не са в състояние да се изтласкат обратно навън, израженията им се променят от тревога към

паника.

Предната редица капки се люлее и клати хаотично, докато новите обитатели полудяват във водните си клетки. Мехурчета изпълват капките, когато последният безценен дъх на жертвите се изплъзва от устите им. Неколцина пицят под водата. Приглушеното ехо рикошира в стените на лабораторията.

Останалите доброволци отстъпват назад, вече видимо съжаляват за решението си. Но тъмничарите ги сграбчват и ги натикват в капките. Задачата е доста по-лесна, понеже, както вече е видно, първите избрани са били най-едрите и най-силните сред жертвите.

Когато става очевидно, че подчинението не е най-добрият избор, от групата са останали само най-слабите.

Татуирания тихичко затваря вратата на кабинета и заглушава шума отдолу.

Алфата дръпва назад главата на докторчето, без да отклонява химикалката от окото му. Изръмжава:

— Как можеш да живееш с такъв грях на съвестта?

— Пита човек, който заплашва да намушка свой събрат в окото — не му остава дължен Доктора.

Татуирания се навежда над него.

— Отменяме ти привилегиите на представител на човешкия род, задник такъв!

В кабинета има бюро, кресло и старомодни стъклени буркани, пълни с парчета с телесен цвят, които не искам да гледам. Няма да се изненадам това място да е работило с пълна пара още когато Алкатраз е действал като истински затвор за истински престъпници.

— И аз съм затворник тук, също като теб — процежда Доктора през стиснати зъби. — Правя, каквото ме принуждават, също като теб. И също като теб, аз нямам друг избор.

— Може — отвръща Алфата, — но за разлика от нас, не си бебешка храна за чудовища, нито пък биомаса, за каквото там представляват тези твари.

Зад Доктора се виждат няколко правоъгълни кутии с размера на книги. На всяка има залепена снимка с изписано отдолу име. Тъкмо се каня да продължа огледа, но една от кутиите привлича вниманието ми.

С печатни букви на обложката е изписано ПЕЙДЖ. Зърнистата снимка е наистина ужасна, но няма начин да се сбъркат тъмните очи и нежното лице.

— Какво е това? — сърцето ми препуска с всички сили и настоява да зарежа веднага темата.

— Човешката раса е на прага на изстреблението, а вие смятате, че това много ме радва ли? — пита Доктора.

— Какво е това? — вдигам кутията с надпис ПЕЙДЖ.

— Нека отгатна, ти смело се сражаваш да ни освободиш — отвръща Алфата.

— Правя каквото мога.

— В тила на врага, без съмнение — хили се русолявото шефче.

— Далеч зад тила на врага, брато — обажда се Татуирания.

— Хей! — намесвам се аз. — Това какво е?

Най-сетне поглеждат към мен, както съм вдигнала малката кутия с името и снимката на Пейдж.

— Видеозапис — обяснява Доктора.

Алармената сирена отново започва да вие и ехото се блъска в стените.

— А какво, по дяволите, е това? — пита Татуирания. — И защо все се включва?

— Някаква луда дама търчи на свобода — обяснява Доктора. — Постоянно подпира вратите на аварийните изходи. Задейства алармата. Смятате ли да ме пуснете?

Е, поне майка ми явно се справя с положението.

— Искам да видя този запис — заявявам аз.

— Сериозно ли говориш? — мръщи се Татуирания. — А пуканки не щеш ли?

— Смятам, че това е сестра ми — вдигам касетата. — Трябва да го видя.

— Пейдж е твоя сестра? — пита Доктора. Явно за пръв път наистина ми обръща внимание.

Пронизва ме електрически удар при самата мисъл, че този човек познава Пейдж.

Доктора се опитва да ме приближи, но Алфа го дръпва грубо за косата.

— Или ме удари в окото, или ме пусни! — Доктора се отскубва от хватката му. Изглежда готов да го фрасне.

— Трябва да видя този запис.

— Ако онова малко момиченце е сестра ти — отвръща Доктора, — то опасявам се, че е загинала при нападението на гнездото.

— Не, не е — възразявам аз.

Той изненадано мига срещу мен.

— Откъде знаеш?

— Бяхме заедно до вчера — или колкото там време е минало, откакто съм в затвора.

Доктора настоятелно съсредоточава поглед върху мен, все едно в момента за него съм най-важното нещо на света.

— Не те ли е нападнала?

— Тя ми е сестра...

Сякаш това е отговор на въпроса.

— Къде е тя сега?

— Мисля, че дойде тук. Ние я следвахме.

Алармата се изключва и всички леко отпускат рамене.

— Нямаме време да гледаме клипчета, сладурче, да не си полудяла? — пита Татуирания. — Вземи касетата с теб.

— Това е Бетамакс — обяснява Доктора. — Вероятно тук при нас е останал единственият в целия Залив Бетамакс плейър. Древен е — подобно на всичко останало, зарязано наоколо.

— Какво е Бетамакс? — питам.

— Остарял видеоформат — намесва се Алфата. — По-стар е от теб.

— Така че касетата може да се гледа само на тази машина — довършва Доктора.

— Какви са ви плановете? — обръщам се към Алфата и Татуирания. — Има ли начин да изгледам записа и после да се срещна с вас?

Те се споглеждат и става ясно, че и двамата нямат план.

— Вземаме го за заложник и излизаме оттук — предлага Алфата.

— И после умираме всички — пръхти Доктора. — За скакалците не означавам повече, от който и да е от вас.

— Скакалци?

— Онези твари — той кима към прозореца. — Така ги наричат ангелите. Не съм сигурен защо. Тези твари ще докарат края на човечеството... — той потъва за малко в собствените си мисли, докато обхожда с поглед фабриката за скорпиони. По едно време май си спомня за нас. — Вижте сега, ако искате да избягате, тази вечер е идеалният момент. Има планирано нещо голямо, заради което скакалците ще отлетят на мисия.

— И защо да ти вярваме? — пита Татуирания. Намерил е отнякъде нож за писма и проверява остротата на ръба му.

— Понеже аз съм човек, вие — също. Това ни поставя в един отбор, колкото и да не ви харесва.

— Колко време ще отсъстват тварите? — интересува се Алфата.

— Нямам представа.

— По кое време ще отлетят?

— Знам само каквото ви казах току-що. Тази вечер е най-добрата ви и единствена възможност.

— Ако тях ги няма, защо да не освободим всички? — Обаждам се аз, замислена за Клара, за майка ми и всички, които пяха „Удивителна благодат“, когато отвеждаха онази група към смъртта. Сега знам точно какво ги е сполетяло.

— Трудно ще е да се измъкнем с всички затворници в редичка — възразява Алфата.

— Ще се возим с ферибота, а там и дума не може да става за потайно измъкване — обръщам му внимание аз. — Освен ако не планирате да плувате с акулите, за да се махнете оттук. Колкото повече са хората, толкова по-голяма е възможността поне някои от нас да се спасят.

— Ако всички избягаме — философства Алфата, — с гаранция много от нас *няма* да успеят.

— Ако оставим хората тук, с гаранция *никой* от тях няма да оцелее — сопвам му се аз.

— Момичето е право — подкрепя ме Татуирания.

Алфата си поема дълбоко дъх и полека издиша.

— Ключовете от килиите са в стаята на пазачите — осведомява ни Доктора. — Убедете човешката бригада, че ще освободите всички, включително и тях. Те ще вземат ключовете, ще разпространят новината и ще отворят килиите.

— Лъжеш — мръщи се Татуирания.

— Не лъжа. Да не смяташ, че някой е дошъл по свое желание? Да не смяташ, че няма да избягаме всички, стига да можехме? Просто трябва да ги убедиш колко по-големи са шансовете им за оцеляване с вас, отколкото срещу вас. Тази задача ще се окаже по-трудна от очакванията ти.

— Защо тогава не си тръгнете нощес, ако охраната я няма? — не мирясва Алфата. — Защо чакате на нас да измъкнем всички от затвора?

— Понеже корабчето е само едно. И когато скакалците отлетят, ще е закотвено в Сан Франциско, не тук. Тук сме на Алкатраз, господа. Не ви трябва охрана. Водната шир е предостатъчна.

— Има ли начин да преплуваме залива? — пита Татуирания.

— Не е изключено. Ако си добър атлет, тренирал си и не се боиш от акули. Трябва да си и с водолазен костюм, и да те следва екип с лодка, пък и да плуваш дневно време. Да познаваш някой, който би седнал в лодката?

— Трябва да има начин за бягство — упорства Татуирания. — Помисли, човече. Иначе те уверявам, че първи ти ще паднеш във водата тази нощ.

Доктора ме наблюдава. Направо виждам зъбчатките в главата му да минават на свръхскорост.

— Капитанът на корабчето остава заключен на кея, когато то е на пристана, поне така съм чувал. Ако успея да кача това момиче на борда — той ми кима, — ако тя освободи някак си капитана и го уговори да докара кораба насам...

— Аз ще ида — прекъсва го Татуирания. — Ще поема риска.

— Сигурно би го поел, но трябва да е момичето — възразява Доктора.

— Защо?

— В момента при нас група набира жени за гнездото. Ще се постарая да включат и нея, когато си тръгнат. Така че, освен ако не си млада девойка, няма как да напуснеш острова.

Татуирания ме оглежда внимателно. Опитва се да прецени дали ще драсна нанякъде в мига, когато се добера до сушата.

— Майка ми е тук, също и приятелката ми — обяснявам. — Ще направя всичко по силите си да осигуря бягството.

Мъжете се споглеждат, сякаш водят безмълвен разговор.

— Откъде да знаем, че капитанът на ферибота ще си рискува живота да се върне за нас? — пита Алфата. — И неговата майка ли е тук?

— Момичето просто трябва да бъде по-убедително.

— А ако не успее? — настоява Татуирания.

— Тогава ще намерим някой друг да кара ферибота — отвръща уверено Доктора.

— Ако си толкова сигурен, защо вече не си опитал този метод?
— включва се Алфата.

— За първи път се предвижда да отлетят всички твари и ангели.
Защо си мислиш, че е нямало да опитаме и без вас?

Мъжете кимат.

— Навита ли си? — поглежда ме Алфата.

— Аха. Лично ще докарам ферибота, ако се наложи.

— Хубаво би било корабът да не потъне по пътя насам.

— Вярно е — съгласявам се. — Ще уговоря да го кара някой, който знае какво прави...

Звуча по-уверено, отколкото се чувствам.

Алармата отново писва, рикошира в стените и проглушава ушите.

— Дано успееш да склониш тази жена да ти помогне — казва Доктора. — При желание ще ти покаже всички изходи.

— Вървете — отпращам ги аз. — Отворете вратите на килиите, когато му дойде времето. Аз ще освободя капитана на кораба от сушата.

Татуирания и Алфата се поглеждат един друг, и двамата не изглеждат убедени. Алармата пак стихва.

— Освен ако имате по-добър план? — подканва ги Доктора.

Мъжете си кимат.

— Най-добре да не си ни излъгал, докторче — заявява Татуирания. — Иначе до сутринта ще си станал на храна за акули. Схвана ли?

Алфата като че ли се кани да пита дали ще се справя сама, но след това изглежда си спомня къде точно се намираме, и се обръща да излезе.

— Ако видите жената с аварийните изходи — подвиквам след него, — кажете ѝ, че ви праща Пенрин. И се грижете за нея, става ли? Смятам, че това е майка ми.

Татуирания за последно измерва Доктора с гневен поглед и излиза.

Питам:

— Истината ли им каза?

— В по-голямата си част — отвръща Доктора, докато пъха касетата в правоъгълната машина под телевизора. И двете изглеждат направо древни. Екранът е малък, но останалата част от уреда е масивна и тежка на вид, все едно е излязъл право от старите снимки на баща ми. — Това беше най-бързият начин да разкарам онези двамата оттук, за да си поговорим за наистина важното нещо.

— Кое е?

— Сестра ти.

— И защо е толкова важна?

— Тя самата вероятно не е. — Доктора ме поглежда с ъгълчето на окото, като ми създава впечатление, че е точно на обратното мнение. — Но аз съм готов и за сламка да се хвана.

Не го разбирам добре, ама и не ми пука, стига да мога да изгледам записа. Той натиска някакво копче на машината под телевизора.

— Това чудо наистина ли работи?

Той се мръщи.

— Какво ли не бих дал за компютър! — и започва да намества циферблатите и копчетата на стария телевизор.

— Че кой те спира — целият Залив е обситан е компютри, само си харесай някой.

— Ангелите не са особени фенове на човешките машини. Предпочитат да си играят с живота и сътворението на нови и хибридни видове. Макар да оставам с впечатлението, че всъщност не бива да правят подобни работи... — Последното измърморва под нос, сякаш просто изказва на глас свои мисли. — Вмъкнах малко оборудване контрабанда, но инфраструктурата на тази скала сама по себе си е далеч от съвременността.

— Всичко там отвън ми изглежда много модерно — кимвам към прозореца. — Много по-добро от онова, което видях в подземиято на гнездото.

Доктора вдига вежди.

— Била си в подземната лаборатория?

Кимам.

Той накланя глава като любопитно куче.

— И все пак си тук. Доживяла си да ми разкажеш за това.

— Повярвай ми, не съм по-малко изненадана от всички останали.

— Лабораторията в гнездото ни беше първата — обяснява Доктора. — Тогава още се придържах към старите методи — човешките. Нужни бяха тестови цистерни, електричество и компютри, но ангелите не ми позволяваха да ползвам голяма част от нужното оборудване. Съпротивата им спрямо човешките технологии ми пречеше дотам, че превърна онази лаборатория в някакво Франкенщайновско подземие от трийсетте години на миналия век.

Той натиска копчето „ВЪЗПРОИЗВЕЖДАНЕ“ на видео машината.

— Оттогава насам взех да свиквам с ангелските методи. Те са по-елегантни и ефективни.

На екрана се появява зърнист, сив образ на малка стая. Легло, ниска масичка и метален стол. Трудно е да се каже дали това е било жилище в изолатор, или спално помещение на обезсърчен бюрократ.

— Какво е това?

— По някое време на тази канара са инсталирали система за наблюдение. Не е изненадващо, предвид колко сериозна туристическа атракция е. Добавих звук в отделни помещения. Ангелите очевидно не знаят, че ги наблюдават, затова недей да го разгласяваш пред всички.

На екрана металната врата на стаята се отваря с трясък. Двама голи до кръста ангели се вмъкват запъхтени вътре, прихванали помежду си гигант. Колкото и неясен да е записът, разпознавам демона Белиал. Около корема му е пристегната кървава превръзка.

Зад тях виждам друг ангел: струва ми се познат. Не мога да отгатна цвета на крилата му по зърнистия запис, но предполагам, че са ръждивокафяви. Помня го от нощта, когато отвлякоха Пейдж — тогава

с приятелчетата му отрязаха крилата на Рафи. Той мъкне малката ми сестра под мишница като чувал с картофи.

Лицето ѝ е без разреза и краката ѝ висят, атрофирани и безполезни. Изглежда мъничка и безпомощна. Сигурно записът е от нощта, в която я отвлякоха.

— Това сестра ти ли е? — пита Доктора.

Кимам, неспособна да отроня и дума.

Ръждивият ангел мятаней Пейдж към тъмния ъгъл на стаята.

— Сигурна ли си, че искаш да го догледаш? — пита Доктора.

— Да.

Не, не искам. Гадни ми се само при мисълта какво ли се е случило, докато не съм била наблизо да защита Пейдж.

Но нямам избор. Задължително е да изгледам целия запис.

Размазаното петно, литнало към ъгъла, отново се превръща в сестра ми. Приземява се е тупване. Трепвам, когато се блъска в стената и рухва на безполезните си крака.

От устните ѝ се изтръгва тихо болезнено изпискване, но явно никой в стаята не ѝ обръща внимание.

Ръждивият ангел вече е забравил за нея, зает да вдигне краката на Белиал. С другаря си го мятат на леглото. Демонът тупва върху скърцащите пружини. Изглежда мъртъв. Ще ми се да беше вярно.

Зад гърба им малката ми се сестра се извлачва по-навътре в тъмния ъгъл и се свива там. Придърпва краката си с ръце, за да ги притисне към гърдите си в ембрионална поза, докато наблюдава ангелите е ококорени, ужасени очи.

Белиал е в безсъзнание и главата му се килва под неудобен ъгъл срещу металната тръба, която служи за горна дъска. За да почива относително удобно, е достатъчно ангелите само да го придърпат малко по-надолу. Не го правят.

Друг ангел влиза с поднос със сандвичи и голяма чаша вода. Остава храната и водата на масичката.

Докато се занимава с това, другите двама излизат и в стаята остават само Ръждивия и сервитьорът.

— Сега не го раздава такова шефче, а? — подхвърля Ръждивия.

— Чудя се колко ли дълбоко е проникнало острието в коремните му мускули... — разсъждава онзи, другият. — Как смяташ, ще стигне ли до храната?

Ръждивия небрежно издърпва паянтовата маса малко извън обхвата на Белиал.

— Вече не.

Ангелите се ухилват лукаво един на друг.

— Донесохме му храна и вода, както е редно. Не е наша вината, че не може да стане да си ги вземе, нали?

Ръждивия се озъбва, сякаш му се иска да скрита Белиал.

— Той е най-нафуканият, гаден и надут нещастник, с когото ми се е налагало да работя!

— И на по-лоши съм попадал.

— Кажы поне един?

— Ти! — Сервитьорът се разсмива и хлопва вратата, понеже излизат от стаята.

Пейдж се гуши в мрака, очевидно напълно забравена. Сигурно и тя започва да огладнява и ожаднява.

Ако можеше да ходи, сега разполагаше с възможността да се промъкне до масата и да си открадне сандвич. Ала без инвалидната си количка е способна само бавно да се влачи по пода, да го сграбчи и да се извлачи обратно. Постижимо е, но разбирам защо не опитва. Трудно е да си представиш, че крадеш нещо, ако не можеш да избягаш.

Записът прекъсва.

На следващия кадър в стаята струи светлина — вероятно идва от малък прозорец някъде извън обхвата на камерата. Минало е известно време. Трудно е да се познае колко.

Болезнено ръмжене прераства във вой на гневно разочарование. Белиал е буден и се опитва да седне. Пада обратно на леглото с недоволно изсумтяване.

Лежи задъхан и изглежда не забелязва Пейдж, все още сгушена на каменния под в ъгъла. По превръзките около кръста на демона е избила ярка кръв. Той извързва глава и се втренчва в чашата с водата. Пресяга се, без да напъва коремните си мускули. На косъм не успява да докопа масичката със сандвичите.

Колкото и гладен и жаден да е, Пейдж несъмнено е по-гладна и жадна. Тя е мъничка. Няма никакви резерви.

Белиал отпуска ръка и удря по страницата на леглото. Пъшка от гняв и болка, понеже и това движение се отразява на раната му.

Отпуска се по гръб и се стареа да лежи неподвижно. Преглъща сухо и се взира в чашата с вода на масата.

Поема си дълбок дъх, сякаш събира смелост, и се пресяга отново. Този път успява да се протегне още малко, но недостатъчно. Пъшка през стиснати зъби, докато се мести сантиметър по сантиметър към водата. Болката сигурно е чудовищна. Да беше друг на негово място, щях да го съжаля.

Демонът се предава с разочаровано сумтене и отново се отпуска в леглото. Лицето му е сгърчено от болка.

Пейдж сигурно е помръднала или е издала някакъв звук, понеже Белиал внезапно се втренчва сърдито в ъгъла.

— Ти пък какво правиш тук?

Сестра ми се притиска към стената.

— Да не са те пратили да ме шпионираш?

Тя поклаща глава.

— Махай се! — Демонът направо плюе думите. — Чакай. Я свърши нещо полезно и ми донеси водата и сандвичите от онази маса.

Пейдж се вира в ангела със страх. Горкичката! Ужасно ми се ще да спра записа. Каквото е станало — станало. Няма да променя нищо с това, че го гледам.

Само че съм хипнотизирана от този прозорец към миналото на сестра ми. Ако ѝ се е наложило да мине през такова изпитание, понеже не съм била с нея да я защита, тогава и аз не заслужавам да бъда защитена от гледането на преживелиците ѝ.

— Хайде, размърдай се! — рева срещу сестричката ми Белиал. Гласът му е толкова силен и твърд, че подскачам.

Пейдж се свива още повече.

После се просва на бетонния под и започва да се влачи към ангела. Очите ѝ са направо огромни, а крачолите ѝ се влачат зад нея почти празни.

— Какво ти има? Да не си повредена?

— Не. Просто не мога да ходя като другите... — Пейдж протяга ръка и се примъква още няколко сантиметра напред.

— Това ще рече, че си повредена.

Сестра ми спира на твърдия под и се надига на лакти.

— Означава, че се придвижвам по друг начин.

— Аха, пълзиш по пода като червей. Хайде, покажи ми, Малко червейче. Развесели ме. Допълзи насам и ще ти позволя да си пийнеш от водата ми.

Много ми се ще да фрасна едно кроше на Белиал през телевизора.

Къде беше ти, когато Пейдж имаше нужда от теб?

Малката ми сестричка поглежда към водата и преглъща мъчително.

— Виждам, че я искаш. Сигурно гърлото ти е напукано от жажда! — И Белиал ми звучи, сякаш устата му е пресъхнала и езикът залепва за небцето. — Скоро ще получиш главоболие и ще почне да ти се вие свят. После езикът ти ще се подуе и всичките ти инстинкти ще нашепват да го прехапеш, та да пийнеш от собствената си кръвчица! Някога била ли си толкова жадна, че да си готова да убиеш човек заради чашата му с вода? Не? Скоро ще познаеш това чувство!

Белиал докосва окървавената превръзка, сякаш иска да сподели болката.

— Ела насам, Малко червейче. Покажи ми как повредените и зарязаните „ходят“ по друг начин, а аз ще ти дам нещо за пиене!

— Не съм зарязана.

Демонът прави гримаса.

— Назови поне един човек, който не те е зарязал.

Пейдж вдига към него огромните си очи и лицето на малка фея.

— Сестра ми.

— Вярно ли? И къде е тя?

— Идва насам. Ще дойде да ме спаси.

— На мен ми каза съвсем друго.

— Говорил си с нея?

Сърцето ми се къса от изписаната по лицето на сестра ми надежда.

— Ами да, говорих с нея. Защо смяташ, те даде на мен?

Стискам неистово юмрук — кокалчетата ми всеки момент ще се строшат.

— Лъжеш.

— Истината казвам. Било й съвестно, но не понасяла повече отговорността да се грижи за теб!

— Лъжеш! — гласът на Пейдж трепва. — Не го е казала!

— Беше изтощена. Толкова изтощена да се буди всяка сутрин и да знае, че трябва да ти намери храна, да те носи, да те мие, да те обслужва до безкрай. Опитала се е, но ти си такъв товар за нея!

Цялата сила ме напуска и за да остана на крака се налага да се олюлея заднешком и да се облегна на стената.

— Всички са такива. — В гласа на Белиал не липсва приятелска нотка. — Накрая непременно ни изоставят. Все едно колко ги обичаме или какво правим за тях. Никога не сме достатъчно добри. Отблъснати сме — и двамата с теб. Зарязани.

— Ти си лъжец!

Лицето на Пейдж се сгърчва и думите й се завалват. Тя хълца и се разридава, просната на каменния под, напълно безпомощна. С тона си почти моли това чудовище да я утеши.

Имам чувството, че на гърдите ми е окачена огромна тежест и ми е трудно да дишам.

— Ще видиш. Никога нищо не получаваме с лекота, както е при другите хора. Нито любов, нито уважение, нито дори приятелство. Единственият начин да се доберем до тях е да сложим всички, където им е мястото — под нас. Ние с теб не можем да си позволим да бъдем безпомощни и слаби. Трябва да сме силни и да подчиняваме другите със сила! И ако те се молят и се държат подобаващо, ще им позволим да ни служат с кучешка преданост. Отритнатите като нас не бива и да се надяват да се чувстват желани.

Достатъчно лошо е, дето той смачква крехките надежди на едно седемгодишно дете. Убива ме, че се оказа прав. Пред очите ми завинаги ще бъде запечатан образът на вързаната и теглена като диво животно Пейдж.

— Искаш ли глътка вода? — пита Белиал с неутрален тон. Не е мил, но и не е откровено жесток.

Сестра ми преглъща и докосва с език напуканите си устни. Ужасно е жадна, макар че плаче.

— Допълзи до мен, Малко червейче, и ще ти дам да пиеш.

Тя лежи неподвижна на пода, свила лакти под себе си. Поглежда демона с недоверие. Изтръпвам от страх да не му се хване на номера, но и ми се ще да отиде при Белиал, понеже все пак трябва да пие.

Пейдж полека протяга ръка и мъчително се придърпва напред. Повтаря същото движение още веднъж, после два пъти, докато започва да пълзи бавно през стаята. Мъртвите ѝ съсухрени крака се влачат зад нея.

Белиал ръкопляска.

— Браво, Малко червейче. Браво! Такова миниатюрно подобие на вида си. Вие, маймуните, сте нахитрели много и правите всичко нужно да оцелеете. В сравнение с твоя вид и нещата, които някои от хората вършат, аз съм направо готин тип, да знаеш!

Пейдж стига до масата с подноса. Придърпва се нагоре по металния стол отстрани.

— Не казах, че можеш да си вземеш — изръмжава Белиал. — Казах да дойдеш при мен, не при масата!

Започва гневно да се навежда напред, но болката го принуждава да се отпусне по гръб и да притисне кървящия си корем с длан. Изпуска дълбока въздишка.

Пейдж се протяга към чашата, загледана във водата с нескрит копнеж и жажда.

— И ти, разбира се, си като останалите — Белиал подигравателно се озъбва. — Няма същество на този свят, което да го е грижа за друг, освен за себе си. Дори малко червейче като теб. Значи си научила урока от сестра си, нали? В крайна сметка единствено собственото ти оцеляване има значение. В това хората и хлебарките са ненадминати!

Пейдж гледа към водата. После към Белиал. В нея кипи битка и я познавам достатъчно добре, за да знам за какво се двоуми.

— Недей! — прошепвам. — Първо се погрижи за себе си!

Поне веднъж!

Без да отпие, тя протяга чашата с вода, та Белиал да я достигне.

Простенвам отчаяно. Ще ми се да я грабна и да накарам Пейдж да пийне.

— Сестра ми ще ме спаси! — гласът ѝ пресеква, сякаш не е съвсем убедена в думите си. Криви лице в опит да пребори сълзите.

Демонът се взира във водата.

После се обръща към момиченцето.

— Не си ли жадна, Малко червейче? Защо не пи първа?

Подозрението изпълва гласа му с отрова.

Пейдж подсмърча.

— На теб ти е по-нужна!

Сестра ми е упорита. Дори при тези обстоятелства не се отказва от добродетелите си.

— Не знаеш ли, че ще умреш, ако не получиш малко вода?

Тя продължава да държи чашата близо до него.

Белиал протяга ръка и я взема, без да помръдва тялото си. Подушва я, обзет от подозрения да не би вътре да има не само вода.

Близва предпазливо.

След това пие голяма глътка.

После пресушава две трети от чашата.

Спира да си поеме дъх. Сърдито гледа Пейдж, сякаш тя го е обидила.

— Какво ме зяпаш?

Тя само примигва срещу него.

Белиал поднася чашата към устата си, но този път отпива съвсем малка глътка. Поглежда към сестра ми, сякаш обмисля дали да не ѝ даде останалото.

И гаврътва всичко наведнъж.

— Ето това ти се случва, когато се държиш мило. Най-добре да научиш урока отрано! Дори добротата да ти е вършила работа преди, вече не минава. Тази стратегия действа само когато си желан. Сега обаче не си по-различна от мен. Грозна. Отритната. Нехаресвана. Разбирам те.

Нямам търпение да го убия!
Белиал подава чашата на сестра ми. Тя я грабва отчаяно. Накланя
я към устата си.
Една малка капчица навлажнява устните ѝ.

Лицето на Пейдж се изкривява, но този път не бликват сълзи. Вероятно е твърде дехидратирана.

— Подай ми сандвичите.

Тя изпепелява Белиал с поглед.

— Няма да са ти полезни с нищо. Само ще ожаднееш още повече, ако ги изядеш.

Сестричката ми се колебае, после грабва сандвичите и замерва демона с тях.

Той се киска, докато отскачат от гърдите му и падат на парчета върху окървавената му превръзка. Събира частите на един сандвич и отхапва.

— Не си много умна, а?

Пейдж полага глава на ръцете си върху малката масичка и се отпуска там, сякаш се е предала.

Видеозаписът прекъсва.

Успявам да се спра, преди да попитам дали Пейдж е преживяла изпитанието невредима. За момент забравих каква е сега. Не е невредима, разбира се.

Доктора държи пръст над копчето за изваждане на касетата.

— Стига ли ти толкова?

— Не — процеждам през стиснати зъби. — Още не.

Той отпуска ръка.

— Това е наказанието ти. Кой съм аз, че да споря?

Екранът отново оживява.

Минало е известно време. Светлината е отслабнала и сенките са се удължили. Вратата се отваря и влиза ангел. Ръждивия.

Пейдж вдига глава. Вижда кой е дошъл, смъква се от стола и трескаво изпълзва под леглото на Белиал.

— А, ето значи къде си се дянала! — възкликва Ръждивия, загледан в сестричката ми.

— А ти къде се беше дянал? — пита Белиал.

— Не изглеждаше да сме ти нужни. Донесохме ти храна и вода и те оставихме да си отспиш. Как се чувстваш? — Ръждивия се навежда да надзърне към Пейдж.

— Просто фантастично, благодаря, че попита! — Сарказмът в гласа на Белиал не може да се сбърка. — Какво правиш?

Пейдж изпищява, когато Ръждивия я измъква изпод леглото.

— Пусни я! — изревава демонът.

От изумление Ръждивия разтваря пръсти.

— Не смей да правиш нищо без мое разрешение! — Белиал го сграбчва за ръката и го дръпва към себе си. Сигурно в неговото състояние усилието предизвиква адски болки, но демонът не го показва. — Не смей да пипаш това момиче. Не смей дори да дишаш без мое позволение! Уриил те даде под моя власт. Да не смяташ, че ще похаби и секунда от луксозния си живот, за да се чуди какво е станало с теб, ако свършиш като петно кръв на стената?

Ръждивия отвърща на погледа му бунтовно, но с известно притеснение.

— Защо би постъпил така?

— Наистина ли смяташе, че няма да забележа опитите ти да ме умориш от глад и пресушиш от жажда?

— Оставихме ти храна и вода — ръмжи през зъби Ръждивия, докато се опитва да си изтръгне ръката от хватката на Белиал. Демонът го удържа при все болката. — Освен това те прибрахме тук, а нищо не пречеше да те зарежем на улицата да умреш.

— Уриил щеше да ви оскубе живи за такова нещо. Вие, момчета, още нямате смелост да го излъжете, нали? Боите се да не ви сполети някакво божествено наказание. Е, неговото наказание ще ви се стори детска игра в сравнение с онова, което ще сторя, ако втори път се събудя без вечеря под ръка. Ясно ли е?

Ръждивия кима сърдито.

Белиал го пуска.

Ангелът отстъпва крачка назад.

— Донеси ми сваятна храна и вода. Прясно месо, стотвено до телесна температура. Не съм дете, та да живея на сандвичи с фъстъчено масло и желе!

С презрителна гримаса Ръждивия се обръща да излезе.

— Донеси обаче няколко сандвича за нея. — Белиал врътва глава към Пейдж. — Мъртва повредена гадинка в ъгъла на стаята ще ти увони целия ден!

Ръждивия поглежда сестра ми, която е изпъзляла обратно под леглото, и след това зяпва Белиал, все едно си е изгубил акъла.

— Проблем ли има? — пита демонът.

Ангелът бавно поклаща глава.

— Много лошо. Значи трябва да изчакам, преди с пръсти да рисувам по стените с кръвта ти!

Ръждивия се обръща отново.

— Донеси кана с вода и вземи и малко мляко за момичето. Припчай, перушан! Нямам цяла седмица да се въргам в кревата. Колкото по-рано литна, за да говоря със скъпоценния ти архангел, толкова по-скоро ще те освободят от задълженията ти.

Ръждивия излиза.

— Покажи се, Малко червейче. Големият лош ангел си отиде.

Пейдж наднича изпод леглото.

— Добро любимче! — Белиал затваря очи. — Изпей ми някоя песничка, докато си подремна, а? — гримасничи от болката, която е отказал да покаже на ангела. — Давай. Каквато и да е.

Пейдж колебливо започва да тананика „Блести, блести, звездичке малка“.

Екранът потъмнява.

Докторът изключва телевизора.

— Това е всичко.

Налага се да преглътна сълзите си, преди да попитам:

— Какво стана после?

— Белиал я държа в стаята си като кученце, докато се възстанови достатъчно, за да отиде в гнездото. Трябваше да докладва на архангел Уриил. Нещо си за легендарен ангел, отсъствал дълго време.

Рафи. Белиал е трябвало да съобщи, че Рафи се е спасил.

— За каквото и да ставаше дума — продължава Доктора, — Уриил беше недоволен. Белиал се върна в много лошо настроение и си го изкара на сестра ти. След като дни наред я беше третираше като домашно животинче — хранеше я, говореше ѝ и я водеше навсякъде със себе си — просто я изостави в ръцете на медицинския екип. Изрита я от пътя си и повече не се сети за нея... — Той изважда касетата. — Пейдж все питаше за него, докато ние... те... я превърнахме в онова, което представлява в момента.

— Търсела го е?

Доктора свива рамене:

— Беше единственият ѝ познат в новата ѝ обстановка.

Кимам, но много ми се гади.

— И в какво точно я превърнахте?

— Не се ли самонаказа достатъчно за днес?

— Не се преструвай, че ти пука. Кажи ми.

Той въздъхва.

— Децата бяха специален страничен проект на Уриил. Понякога ми се струва, че просто му харесва да си играе на Господ — едно време, преди цяла вечност, и мен ме обвиняваха в същото. Той искаше децата да изглеждат като твар, каквато дори не бе способен да опише. Никога не бил виждал онези, които децата трябвало да наподобяват, но пък и другите наистина важни ангели не ги били познавали.

Боях се да попитам, но все пак го сторих:

— А какво целеше да се получи накрая?

— Мерзки твари. Неестествени деца, които ядат хора. Идеята беше да се скитат по света и да тероризират населението — част от безконечните политически машинации на ангелите.

Ясно — така Уриил ще ги представи за нефилими и ще обвини Рафи, че не си е свършил работата. По този начин ще съсипе репутацията на съперника си и ще спечели изборите за Вестител.

— Нарочно си превръщал деца в чудовища?

Доктора въздъхва — не очаква да го разбере.

— Всеки момент човешката раса ще загине и поне аз съм изплашен до мозъка на костите. Ако не измислим спасителен план, това ще е краят ни... — Махва с ръка, своеобразно подканване да огледам цялата фабрика за скорпиони. — Специалното ми положение позволява да направя нещо, за да помогна да измислим как да се спасим. Имам достъп до оборудването на ангелите и до знанията им. Разполагам с доверието им и с ограничена свобода да работя под носа им... — Обляга се изтощен на стената. — Единственият начин да помогна на човешката раса обаче е да изпълнявам всяка заповед на ангелите. Дори да е ужасяваща. Дори да е дяволски душесъсипваща... — Оттласва се от стената и тръгва да крачи из кабинета. — Готов съм на всичко, само и само да не съм човекът, чиито избори се връщат да го преследват нощ след нощ, но ето ме тук. Сам съм, други няма. Разбираш ли ме?

Разбирам едно: накълцал е малката ми сестричка и я е превърнал в „чудовище“.

— И как точно помагаш на човешката раса?

Той поглежда към обувките си.

— Опитах няколко експеримента, пазя ги в тайна от ангелите. Откраднах малко ангелска наука — или магия, или както искаш я наречи — и я приложих тук-там. Ако научат за това, ангелите ще ме убият. Но засега разполагам само с възхитителни възможности. Още нямам потвърден успех.

Не възнамерявам да позволявам на този касарин да се гордее с работата си. Но и да го соча с пръст едва ли ще ми донесе отговори.

— Защо си направил сестра ми да се движи като машина?

— Какво имаш предвид?

— Седи с изправен гръб, движенията ѝ са сковани, главата ѝ се върти, сякаш шията ѝ не работи както преди... сецаш се — прилича на робот.

Освен когато напада някого, така де.

Докторът ме поглежда, все едно съм се побъркала.

— Момиченцето е било нарязано и зашито като парцалена кукла. И ти ме питаш защо се движи сковано?

Човекът, причинил ѝ всичко това, ме гледа отвисоко, като че ли аз съм нечувствителната.

— Измъчват я болки. — Подтекстът на тона му е „Не е ли очевидно“. — Само защото функционира гладко, не значи, че не страда от нетърпима, смазваща болка. Представи си следната картина: цялата си нарязана, мускулите ти са откъснати и сменени, закърпена си и всяка фибра на тялото ти е променена. И в добавка никой не ти дава болкоуспокояващи. Ето, така се чувства тя. Навярно няма да сгреша в предположението, че въобще не си ѝ предложила аспирин.

Все едно ме удари право в корема.

— Е защо според теб си е тръгнала, а?

Призлява ми от мисълта как се е чувствала Пейдж.

Дори на Рафи дадох аспирин, когато беше в безсъзнание и преди изобщо да го опозная. Дадох болкоуспокояващо на врага, а изобщо не ми хрумна да го предложа на сестра си. Защо?

Защото тя приличаше на чудовище, ето затова. И през ум не ми мина, че и чудовищата ги боли.

— Имаш ли някакви предположения къде е отишла? — Увереността ми съвсем се изпарява, като чувам треперенето на гласа си.

Докторът поглежда изключения телевизор.

— Не е тук. Щях да съм научил вече, ако се е върнала. Но ако си права и е минала оттук дори за кратко, вероятно търси нещо. Или някого.

— Кого? Тя вече беше при мен и майка ми. Ние сме единствените ѝ близки на света.

— Белиал — отвърща Доктора уверено. — Единствен той би я разбрал. Само той ще я приеме и няма да я съди.

— Какви ги говориш? Последно при него би изтърчала!

Доктора свива рамене:

— Той е чудовище. Тя е чудовище. Кой друг би я приел, без да я смята за изрод, а и да разбере какво изпитва?

— Ние... — От думите ми пресъхва устата.

Представата Пейдж да потърси утеха при Белиал ме потриси.

Но ако те двамата бяха попаднали заедно в лагера на Съпротивата, хората нямаше ли да се опитат да ги заловят като чудовища от един отбор? Все едно са нещо отделно, а не част от нас, човечеството.

— Възможно е сестра ти дори да страда от лек Стокхолмски синдром.

Не ми харесва как прозвучава това твърдение.

— Това пък какво е?

— Понякога отвлеченият развива привързаност към похитителя си.

Зяпам неразбиращо Доктора.

— Не е често срещано явление, но се случва.

Хващам се за облегалката на креслото и сядам внимателно като старица. Самата представа малката Пейдж да си няма към кого да се обърне, освен към страшилище от рода на Белиал, ми причинява повече болка, отколкото самият край на света.

— Белиал — прошепвам едва чуто. Затварям очи и си заповядвам да не допусна сълзите ми да потекат. — Знаеш ли къде е той?

Собствените ми думи ме пронизват като ножове.

— Би трябвало вече да е стигнал до новото гнездо. Там се мъти нещо голямо и архангелът е поставил задача на Белиал.

— Каква по-точно?

— Нямам представа. Аз съм просто лабораторна маймунка. Казват ми само каквото трябва да знам — Доктора ме наблюдава внимателно. — Поговори с капитана на ферибота за спасяването на затворниците от Алкатраз и после върви в гнездото.

— А какво ще стане, ако...

— Независимо дали успееш да уговориш капитана за спасителна мисия, или не, върви в гнездото! Броят на загиващите хора тук не е по-страшен от онова, което се случва там. Сестра ти е по-важна, отколкото просто да пуснем затворниците в по-голяма кланица, в

каквато ще се превърне светът, ако не успеем да измислим начин да предотвратим това.

Думите на Доктора най-сетне ми проясняват мозъка.

— Какво прави Пейдж толкова важна?

Не мога да прикрия недоверието, оцветяващо въпроса ми.

— Тя е много специално момиченце. Ще ни бъде от помощ при борбата с ангелите. Ако я намериш в гнездото, доведи я тук при мен. Ще поработя с нея. Ще ѝ помогна, ако успея.

— Как точно ще ѝ помогнеш?

Докторът разтрива тила си едновременно със срам и възбуда.

— Честно казано, още не съм сигурен. Промених децата в последната група с надеждата да увеличи шанса ни за оцеляване като вид. Отчаян ход в отчаяни времена. Ангелите ще ме разкъсат на парчета, ако разберат какво съм направил. Само че по време на нападението срещу гнездото и преди дори да имам възможност да видя дали планът ми ще проработи, променените деца бяха избити... — Той отново тръгва да обикаля малкия кабинет. — Сега научих от теб, че едно дете се е спасило. Трябва да я намерим! Не съм съвсем сигурен точно на какво е способна и дори дали всичко работи, както съм го предвидил. Но човечеството има шанс. Мъничък, но все пак е по-добре от останалото, с което разполагаме в момента.

Не му вярвам повече отколкото бих повярвала на бесен ангел. Но засега съм готова да приема плана му.

— Добре. Помогни ми да намеря Пейдж и ще я върна при теб.

Доктора ме поглежда, сякаш знае, че не му вярвам.

— Нека се разберем съвсем ясно. Недопустимо е някой от рода на Белиал да контролира сестра ти. Разбираш ли ме? Под контрола на демона рискуваме тя да се окаже съществен инструмент за нашето изчезване. Трябва да я примаим надалеч от него. Току-виж тя наистина се окаже последната ни надежда.

Страхотно.

Преди светът да се разпадне, наистина ще ми дойде добре поне още една неделна сутрин двете с Пейдж да си похапнем мюсли и да погледаме анимации в апартамента ни в спокойния унес, преди майка да се събуди. Най-голямата ни грижа по време на такива утрини беше дали в края на седмицата е останало от любимата ни закуска или трябва да се примирим с онази без захар.

— Ако не успея да напусна острова или ти не успееш да ме откриеш... — Доктора замълчава за момент, потънал в размисли за всички евентуални ужасни възможности. — На теб се пада отговорността да откриеш на какво е способна Пейдж и дали може да помогне на хората. Ако сестра ти не е в състояние да спаси човечеството, значи съм просто един зъл доктор, който върши ужасни гадости в полза на врага. Моля те, не допускай да се окажа такъв човек!

Не съм сигурна дали именно мен умолява за това, но все пак кимам.

Доктора отвърща на кимването ми.

— Добре. Ела с мен.

Излизаме от вътрешността на фабриката за чудовища, вървим по тухлен коридор и се озоваваме в друга зала. Навремето, предполагам, е било магазин за сувенири, ако се съди по пощенските картички и ключодържателите на забравен стелаж до вратата.

В помещението няколко човешки слуги общуват със затворници. Слугите се открояват с чистите си лица, сресани коси и прани дрехи. Освен това излъчват увереност, каквато затворниците не притежават.

— Маделин — подвиква Доктора.

Към нас се приближава жена с мускулесто телосложение и вид на застаряваща учителка по балет. Всяко нейно движение е изящно и плавно, явно е свикнала да се намира на сцена или на модния подиум. Прошарената ѝ коса, стегнатата в прибран кок, само подчертава изумрудените ѝ очи.

— Ще намериш ли място за нея? — пита Доктора тихичко.

Маделин ме оглежда, колкото да добие набързо впечатление какво представлявам. Тя ме оценява, взема предвид косата ми, ръста, всяка гънка и плоскост по лицето ми. Запомня ме, каталогизира всичките ми черти и качества. Поглежда през рамо към събраните затворнички.

До една са жени и стоят по двойки. Има двойка близначки с еднакви рижави коси и луничава светла кожа. Другите чифтове вероятно не са сестри, но на пръв поглед много си приличат. Чифт пищни дами с шоколадова кожа, чифт кльощави девойки с руси коси до раменете, чифт високи жени с мургава кожа и маслинови очи...

Маделин оглежда присъстващите и отново се обръща към мен. Накрая заключава:

— Не подхожда нито по телосложение, нито по възраст.

Вратата се отваря и един мъж набутва вътре чифт тийнейджърки — с тъмна коса, високи скули и дребни като мен.

— А тези? — пита Доктора.

Маделин завърта фокуса на лазерния си поглед към новодошлите. После пак ме поглежда.

— Тези двете са добра двойка — загорелият тип, който ги е довел, посочва момичетата.

— И тази тук ще ни свърши работа — Маделин кимва към мен.

— Смяташ да заявиш на архангела, че това е най-добрата прилика, която сме намерили? — пита непознатият.

При споменаването на „архангела“ цялата ме полазват тръпки.

— Същият тен, същото телосложение — пояснява Маделин. — След грим и подстригване ще изглеждат близначки.

— Ако не се получи, слагаш главите на всички ни на пангара, не само твоята — напомня мъжът.

Маделин поглежда към Доктора, който кима.

— Размени ги.

Изражението на мъжа помрачнява.

— Само защото той държи съпруга ти на сигурно в затворническа килия, не ти дава основание да заменяш живота ни за неговия всеки път, когато добрият доктор щракне с пръсти!

— Дейниъл, моля те, направи каквото те помолих! — тонът на Маделин е заповеден и подправен с капчица заплаха.

Дейниъл си поема дълбоко дъх. Всички ни зяпат, доловили напрежението.

Той оглежда двете момичета, хваща едната за ръката и я извежда навън.

Хладнокръвната ми половина предупреждава да не питам какво става. Поне доколкото успявам да преценя, всичко се урежда в моя полза. А и ще помогне на сестра ми.

— Държиш някого заложник ли?

Все някой ден трябва да се науча да си затварям устата.

— Всички тук сме заложници — отвърща Доктора. — Правя каквото е по силите ми, за да опазя нечий живот.

Обмислям думите му. Придърпвам го настрани и прошепвам:

— Ако бягството от затвора не се развие както трябва, ще се погрижиш ли за безопасността на майка ми?

— Майка ти ли е дамата, която търчи наоколо и задейства алармите?

Кимам.

— Не мога да ти обещаю подобно нещо.

За моя изненада от неговия отговор ми става по-добре, отколкото ако ми *беше* обещал да се погрижи за мама — поне е честен с мен.

— А ще опиташ ли?

Доктора не изглежда особено доволен.

— Освен това Пейдж би я слушала...

Не е съвсем вярно, предвид какви неща ни казва да правим майка ми, но не е нужно да навлизам в подробности пред събеседника си.

Той се замисля за момент, после кима.

— Ще се опитам.

Надали е възможно да получа по-добър отговор.

— Има и една жена на име Клара...

Доктора поклаща глава:

— Не съм магьосник. Извън възможностите ми е да изтрия ад като Алкатраз от лицето на земята. Мога да ти обещаю да пазя само един човек.

Той се отдалечава от мен и дръпва Маделин настрани. Дватама си шепнат в ъгъла, а на мен ми оставят време да осъзная положението.

Тъмнокосата тийнейджърка пристъпва по-близо до мен. На височина сме равни. Телосложението ни е сходно; косите и очите ни са еднакво тъмни.

Чифтове еднакви момичета.

Архангел.

Като сега виждам пред очите си Уриил, политикът, да прекосява клуба в гнездото с двете си еднакви, уплашени жени.

Инстинктивно посягам да погалея мечето меч в опит да се утеша с меката му козинка, но напипвам само празно пространство.

Пътуването с ферибота до Сан Франциско е спокойно и вгълбено. Такова беше и на път към Алкатраз. Голямата разлика е, че ни пазят хора вместо скорпиони.

Маделин и екипът ѝ обикалят и разпитват двете дузини момичета дали можем да шием или да кроим костюми, дали знаем как се правят накити. Ако отговорът е да, те си записват разни неща в тефтерите. Не ме бива в нито една от посочените области, но и не изглежда да има особено значение.

Изгубила съм представа колко време е минало от предишното ми пътуване с ферибота. Вече е утро. Небето е оцветено в оттенък, който винаги съм смятала за розово като листенца на роза, но тази сутрин ми изглежда по-скоро оттенък на прясна синина.

Опитвам се да измисля как да поговоря с капитана, ала охраната твърдо ме пренасочва към тоалетните. На връщане откривам химикалка и лист хартия на подложка, окачена на стената на стълбището. Прекарвам остатъка от пътуването в писане какво имам да кажа на капитана на корабчето — просто в случай че ми се наложи да му предам бележка, ако не успея да поговоря с него лично.

Внимателно формулирам доводите си и се мъча да бъдат възможно по-убедителни. Приключвам, сгъвам листа и го пъхам в джоба си с надеждата да не ми потрябва. Много по-добре би било да успея да убедя шкипера лично.

Спираме на пристана и излизаме под яркото слънце, неспособни да повярваме, че сме се отървали от Алкатраз. Не виждам наоколо скорпионите, ранени снощи при залавянето ни. Кръв петносва нацепения пристан и изчезва в сенките на ранното утро.

Човешката ни охрана не се отклонява от предвидения маршрут, независимо от отсъствието на скорпиони или ангели. Не се сдържам и питам един от пазачите:

— Защо не избягаш?

— И къде да отида? — казва той достатъчно високо, за да го чуят всички. — Да се мъча да се прехранвам с огризки от кофите за боклук? Да не мога да се наспя от страх да не ме проследят ангелите? — Той оглежда по ред всички затворнички. Изглеждаме несигурни, разколебани и нещастни. — Ангелите може и да нараняват другите, но мен не ме пипат. Техните твари ми правят път да мина. Храня се пълноценно три пъти всеки божи ден. На топло съм и съм защитен. И вие имате този шанс. Бяхте избрани. Достатъчно е само да изпълнявате указанията.

В Предишния свят сигурно се е занимавал с пиар, ако съдим как извъртя простичкия ми въпрос в пропагандна реч. Забелязвам, че не споменава да е свободен.

Изглежда купчините оръжия, чанти и други ценности, които оставихме на кея, са били преровени набързо и пръснати. Останали са само най-безобидните оръжия, празните чанти и играчките. Оглеждам боклуците — търся две неща.

Устройството на майка ми лежи до една чанта и наподобява масивен мобилен телефон. А мечът на Рафи е точно до него, както съм го оставила, почти скрит под преровена раница е наизвадени от нея дрехи. Мечето, което още крие меча, се взира към небето, сякаш очаква Рафи да се спусне отгоре и да го спаси.

Залива ме вълна от огромно облекчение. Втурвам се да грабна проследяващото устройство и меча, прегръщам мечето като отдавна изгубен приятел.

— Остави ги тук — обажда се Маделин. — Няма да ти позволят да вкараш нищо в гнездото.

Трябваше да се досетя. Не ми се иска да захвърлям вещите си; надявам се да успея да ги скрия. Другите пазачи ни оставят насаме, вероятно осъзнали, че Маделин има за мен някакъв план и не искат да си имат неприятности с нея.

Поглеждам устройството на майка ми. На екрана стрелката сочи към кейовете на Сан Франциско. Стрелката на Пейдж се намира близо до Халф Мун Бей на океанския бряг.

— Къде е новото гнездо? — питам Маделин.

— Халф Мун Бей — отвръща тя.

Дали Пейдж наистина търси Белиал? Затварям очи с чувството, че съм намушкана в корема.

Изключвам уреда. Много ми се ще да го взема, както и меча, но нямам избор. Колкото и да ми се иска да скрия проследяващото устройство, предпочитам майка ми да го получи, щом не мога да го задържа аз.

Светът е пълен с изоставени телефони. Шансовете хората да оставят нещо подобно на мира са много големи. Изключвам го и го връщам, където го намерих; струва ми усилия да отлепя поглед от него.

Мечът, от друга страна, трябва да бъде скрит. Извадих късмет, че грабителите вероятно са бързали ужасно много, иначе щяха да забележат неестествено дългата рокля на мечето. Не устоявам и погалвам за последно играчката, преди заедно с меча да ги скрия под купчина дъски и тухли от съборено магазинче.

Тъкмо се каня да пусна дръжката на оръжието, когато образът пред очите ми се разлюлява и замъглява.

Мечът иска да ми покаже нещо.

Намирам се в хотелския апартамент от мрамор и стъкло в старото гнездо, където с Рафи прекарахме няколко часа заедно. Това трябва да е моментът след посещението в клуба и преди трансплантирането на крилата му.

От другия край на апартамента се чува плискането на душа. Апартаментът би вдъхвал умиротворение и луксозен покой, ако не беше панорамната гледка на изгорелия Сан Франциско, която превзема дневната.

Рафи излиза от спалнята, фантастичен е в костюма си. Тъмнокос, с широки рамене и мускулесто тяло, той изглежда по-добре от всички филмови звезди на света. Има вид на човек, чието място е именно в хотелски апартамент за по хиляда долара на нощ. Всяко негово движение и жест излъчват елегантност и мощ.

Нещо привлича погледа му и той отива до прозореца. Ято ангели в строй прелитат покрай луната. Рафи се навежда към стъклото и почти залепва лице за него, загледан нагоре към ангелите. Всяка негова фибра ми подсказва колко голям е копнежът му да лети с тях.

Подозирам, че изпитва нещо повече от желание просто да си върне крилата. Навремето гледахме екзотични рибки в аквариум. С

Пейдж го бяхме украсили с морски раковини. Татко ни посъветва постоянно да държим поне по две рибки, понеже някои видове имат нужда да са част от група. Ако едната рибка остане по-дълго сама, ще умре от самота.

Чудя се дали не е същото и при ангелите.

Когато ятото изчезва в нощното небе отвъд луната, Рафи се обръща настрани и поглежда отражението си в прозореца. Крилата надничат изпод цепнатините на сакото му и изглеждат досущ като всички други, които видях у ангелите в клуба долу, но не са същите. Отрязаните крила са привързани под дрехите му и нагласени да изглеждат нормално.

Рафи затваря за миг очи и преглъща тъгата си. Свикнала съм да го виждам с маската му и ме боли да го гледам такъв.

Рафи си поема дълбоко дъх и полека го изпуска. Отваря очи. Понечва да обърне гръб на прозореца, но забелязва нещо върху бялата си риза.

Взема го с два пръста и го вдига пред очите си. Просто косъм. Прокарва пръсти по протежението му. Косъмът е тъмен и дълъг и вероятно е мой.

Устните на Рафи трепват, сякаш му е смешно как така мой косъм се е оказал на ризата му. Навярно се е лепнал, когато го целунах в коридора към фойето на клуба. Той си мисли, че е било забавно!

Ако в този сън разполагах с тяло, страните ми щяха да горят. Изчервявам се дори само при мисълта за целувката ни.

Рафи отива до мраморния бар, където са подредени бутилки с вино. Наднича под него и измъква малък хотелски шивашки набор. Нямам представа защо някой с възможности да си позволи такава стая, ще държи да разполага с комплект конци и копчета за спешни случаи, но е факт, че тук има такъв. Ангелът къса целофана и изважда конеца. Снежнобял е, досущ като крилата му.

Рафи вдига заедно конеца и косъма и ги усуква с палец и показалец — двете нишки да се преплитат.

Държи ги и се приближава до меча, оставен на плота. Увива нишката около дръжката на оръжието. Казва му:

— Спри да се оплакваш. Това е за късмет!

Късмет. Късмет. Късмет.

Думата отеква в главата ми.

Опирам се на нацепения док, за да не падна. Светът се връща на фокус, а аз се старая да дишам дълбоко.

Нима Рафи наистина носи косъм от косата ми?

Направо не ми се вярва.

Внимателно оглеждам дръжката на меча. За мое изумление, „амулетът“ наистина е там — завързан в основата на предпазителя. Снежнобял конец, усукан с полунощно черно.

Прокарвам пръст по косъма и конеца и затварям очи. Под връхчето на показалеца ми се редуват двете различни структури, а аз си представям как Рафи прави същото.

Дали мечът ми пожела късмет?

Знам, че Рафи му липсва. Ако не се върна, никога повече няма да има шанс да го види отново. Дори да се обвърже с някой друг, въпросната личност нито ще има връзка с него, нито идея какво точно представлява. Така че навярно си има причини да ми пожелае късмет, заедно с малко напомняне за Рафи.

Никак не ми се иска да изоставям меча, но нямам избор. Прикривам го, с все мечето, под натрошени тухли и начупени дъски.

Изправям се и се отдалечавам с усещането, че съм гола. Дано грабителите не разполагат с време да се ровят из купчините боклуци в търсене на скрити съкровища.

Капитанът слиза от ферибота. В това време нашата група вече се упътва към малък керван от микробуси, джипове и училищно автобусче. Маделин придружава капитана до един от онези отвратителни транспортни контейнери. Небрежно се присъединявам към тях.

— За тази вечер има планирано бягство — казвам тихичко.

Капитанът ме поглежда, обръща се към Маделин, после пак към мен. По-млад е, отколкото очаквах — надали има и трийсет — и е с гладко избръснато лице и напълно плешива глава.

— Ами късмет — тонът му не е недружелюбен, но и не приканва към разкрития.

Маделин отключва транспортния контейнер и отваря металните му врати. Вътре има рафтове, заредени с консерви със супа и компоти, има също и лавици с алкохол и книги. В ъгъла са наредени акумулаторни лампи, а до тях, редом е малка масичка, е поставено меко кресло. По стандартите на Ангелския свят това си е същински лукс.

— Нуждаят се от вас да върнете кораба и да вземете затворниците — казвам. Изражението на капитана остава скептично, така че продължавам, преди да е смогнал да ми откаже. — Няма да има никаква опасност. Всички скорпиони и ангели ще са заминали. Тази нощ имат мисия.

Събеседникът ми влиза в контейнера и светва лампите.

— „Никаква опасност“ е невъзможно словосъчетание. А и този ферибот ми пази живота и ме храни. Не мога да рискувам. Няма да те издам, но няма и да допусна никой да пипне кораба ми.

Поглеждам към Маделин за помощ.

— Ще го убедиш ли? Така де, нали и ти имаш човек, когото държат в затвора на острова?

Тя свежда поглед и отказва да ме погледне в очите.

— Доктора ще го пази, стига да му помагам с малките му проекти. — Тя свива рамене. — Трябва да тръгваме.

Прехвърлям поглед от Маделин към капитана; в момента той си налива питие.

— Това е шансът ви да направите добро — подхващам аз. — От вас зависи да спасите живота на много хора. Да се разплатите за това, което ви тежи, че се е наложило да правите, за да оцелеете. Знаете какво става там.

Капитанът стоварва чашата си върху масата.

— Откъде я намери, Маделин? Не е ли достатъчно ужасно какво преживяваме и без да ни чете лекции някаква си малка госпожичка Трън в гащите?

— Това е редното в случая — настоявам аз.

— Редното в случая е лукс за богатите, уредили се на сигурно място. За всички нас, останалите, единственото редно е да не се забъркваме в неприятности и да оцеляваме както ни е по силите.

Капитанът сяда на креслото и отваря книга. Демонстративно отказва да погледне към мен.

— Те имат нужда от вас. Само вие можете да им помогнете. Майка ми и приятелката...

— Махай се, преди да съм те издал, само за да се отърва от теб!

Поне има достойнството да изглежда засрамен от думите си.

Маделин затваря вратата.

— Оставям я отключена.

— Няма нищо — тонът на капитана ясно показва, че разговорът е приключен.

Изцяло съм подценила колко трудно ще се окаже да уговориш някого да рискува живота си за чужди хора. Каквито и проблеми да има Съпротивата, те поне биха се обединили за такава кауза.

— Няма ли кой друг да кара кораба? — питам Маделин.

— Не и без да го потопи, докато се опитва да напусне пристанището. Не можеш да принудиш хората да проявяват героизъм. Оставих вратата на Джейк отключена, в случай че си промени решението.

— Не е достатъчно. Трябва да намеря човек, който да закара ферибота до острова тази нощ!

Дейниъл, асистентът на Маделин, подава загорялата си физиономия от единия прозорец на автобусчето.

— Да вървим!

Маделин ме хваща за ръката и ме дърпа натам.

— Хайде. Проблемът вече не е в наши ръце.

Изтръгвам се от хватката ѝ.

— Как ти дава сърце да кажеш подобно нещо?

Тя изважда от джоба си малък пистолет и го насочва към мен.

— Обещах на Доктора да те заведа в гнездото и точно това възнамерявам да направя. Съжалявам, но животът на съпруга ми зависи от това.

— Животът на много хора може да бъде спасен, включително и на съпруга ти, стига само да...

Тя поклаща глава.

— Няма кой друг да кара този ферибот. И дори да намерим човек, едва ли би рискувал с по-голяма готовност от Джейк. Не възнамерявам да загърбя живота на съпруга си заради някакъв налудничав план за бягство. Да тръгваме! Веднага!

В очите на Маделин забелязвам решително пламъче, сякаш е готова да ме простреля и да ме завлече до автобуса.

Колебливо се упътвам натам, а тя върви по петите ми.

Криволичим между изоставените коли по М-280 и се насочваме на юг. Колкото повече се отдалечаваме от пристанището, толкова по-зле се чувствам заради провала на плана за бягство от Алкатраз. Капитан Джейк ми се стори напълно доволен от положението си на поробен слуга. Дали има някаква вероятност да захвърли единственото, което го държи жив, и да рискува живота си, за да спаси хората, откарани от него към тази участ?

Възможността да го стори, е малка. Но пък е човек, а хората понякога правят и такива работи.

По-вероятно е обаче цял ден да обръща чаша след чаша, а когато скорпионите отлетят на своята мисия, той вече да се е докарал до ступор, тласкан от вина.

Всичко това ми идва нанагорно. Мама и Пейдж ми идват в повече. Мечът и Клара, и всичките онези хора в Алкатраз...

Изтиквам тези мисли в тъмницата в главата ми и наум натискам с все сили, за да затворя вратата. Там вече съм набутала цял свят. Не мога да си позволя да я отворя заради сериозната опасност да ме смаже всичко, което ще се изсипе отвътре. Някои от приятелките ми в Предишния свят имаха психотерапевти. Цялата кариера на такъв терапевт няма да стигне да разплете каквото държа в тайната тъмница.

Мястото ми е на задната седалка на автобусчето. Оттам надзъртам навън през отворения прозорец, без всъщност да виждам нищо. Пътят ми се слива в стена от изоставени коли, боклуци, натрошени и изгорени сгради.

Докато не подминаваме предпазливо два черни джипа.

Макар и паркирани, джиповете си имат шофьори. Нащрек са и са готови да потеглят при първо нареждане. Трима души се занимават с някаква задача на земята отстрани на шосето. Предметът помежду им е толкова малък, че не го виждам ясно.

Подминаваме ги и чак тогава успявам да разгледам добре шофьорите. В първия момент не ги разпознавам заради прясно

изрусената коса. Но няма начин да сбъркам луничавите лица на Ди и Дум.

Спомням си за моето писмо до капитана на ферибота, в случай че няма възможност да поговоря лично с него. Измъквам го от джоба си и се вирам настоятелно в близнаците — опитвам се да привлека вниманието им. Докато минаваме край тях, те изучават колоната ни съсредоточено и погледите им се спират и на мен.

Завъртам се, за да попреча на охраната да забележи с какво се занимавам. Вдигам писмото, за да се уверя, че Ди и Дум са го видели, и го плъзвам през прозореца.

Листът пада на земята, но близнаците не го проследяват с поглед. Запазват хладнокръвие и продължават да оглеждат другите в автобуса. Не слизат от колите да вдигнат посланието, но съм сигурна, че видяха как писмото пада.

Небрежно надзъртам към охраната, за да проверя дали някой е забелязал какво направих. Наблюдава ме само моята двойничка — тя седи до мен, но очевидно не възнамерява да споделя с никого на какво е станала свидетел. Всички други съзерцават групата на Съпротивата с напрежение, граничещо с параноя, ако изобщо в днешния свят е възможно да говорим за подобно нещо.

Всички наблюдаваме хората край пътя, докато не се смаят до точици. Поставят, предполагам, камери за наблюдателната си система около района на Залива. Изглежда разумно да монтират няколко камери по магистралите.

Минава известно време, преди сърцето ми да се върне към нормалния си ритъм и на практика се налага да потисна усмивката си. Не съм си и представяла, че отново ще си мисля с добро за Съпротивата. Но ако някой ще си рискува главата и ще се хване да организира голяма спасителна операция, това ще са точно тези момчета. Няма гаранция, че номерът ще мине, но определено е по-добре, отколкото да разчитам на загрижения само за себе си капитан Джейк.

Халф Мун Бей е ограден от плаж с форма на полумесец, на брега на Тихия океан. Земетресения и морски бури са попилели крайбрежието дотам, че вече е неразпознаваемо. Сега заливът прилича не толкова на полумесец, а на осеяна с кратери луна, с всичките ѝ скорошни вдлъбнатини и купчинки по протежение на брега.

Новото гнездо е луксозен хотел, кацнал навремето върху скалите с изглед към океана. Сега се намира на парче земя, по чудо оцеляло на част от обкръжаващия го бряг. Тесен сухопътен мост свързва останките от залива с хотелското „островче“ и му придава вид на дупка на ключалка.

Сухоземният мост няма общо със стария път към хотела. Навремето сигурно е бил част от голф игрище. Каквото и да представлява, асфалтът е толкова неравен и надупчен, колкото са и чувствата ми, с които понасям приближаването към величествения, приличен на имение хотел. Изумително е, че стои непокътнат, а е така близо до морето.

Минаваме покрай главния вход с изглед към голяма кръгла алея с фонтан с цветно осветление. Странно, но все още работи. Алеята е в края на стария път. Сега той води през ръба на скалата.

Продължаваме по територията отстрани, където асфалтът още е здрав и голяма част от голф игрището се шири над величествената гледка на океана под нас. Тревата е и зелена, и окосена, сякаш още живеем в Предишния свят.

Илюзията разваля единствено празният плувен басейн, прекатурен наполовина през скалния ръб в края на терена. Докато го подминаваме, чудовищно огромна вълна се удря в канарите, пръсва живописно ветрило пяна и отнася със себе си парче от басейна.

Основният корпус на хотела напомня провинциално имение от любовен роман от времената на Регентството. Паркираме, а прислугата ни подбира като стадо през задния вход. Качваме се по стълбите и

влизаме в банкетна зала в кремаво и златно, превърната в, както изглежда, задкулисно пространство на театър.

Навсякъде има подвижни закачалки с костюми. Пищни рокли, маски с паунови и щраусови пера, шапки от трийсетте години и бляскави диадеми, изискани фракове, раирани костюми и елегантни смокинги. И сякаш това не стига, от всички рафтове и ръбове из залата висят прозрачни крилца като за феи.

Цяла армия в хотелски униформи се суети около костюмите и камара напълно втрещени „гостенки“. Пред огледалата са насядали безразборно и по-зрели жени, и момичета, слагат си грим или седят неподвижни, докато някой друг ги гримира. Има също и жени, които се обличат и после дефилират пред персонала в бляскави старомодни рокли и още по-старомодни обувки на висок ток.

Гримьорите се щурат от тоалетка на тоалетка с пудра и четка в ръка. Във въздуха около една маса се кълбят несметно количество лак за коса и парфюм и в резултат над нея сякаш се върти цял облак мъгла.

Персоналът размества с шеметна скорост закачалките с костюмите. Изумително е как не катастрофират едни с други. Това създава впечатлението, че през помещението в изблици на нервна енергия се стрелкат перушини и пайети. Всички са видимо на нокти.

Има прекалено много жени, за да служат само за лъскави трофеи на Уриил. В залата сигурно са събрани над сто души, но никой не говори. Атмосферата е по-подходяща за погребална агенция, отколкото за гримьорна за специално парти или пиеса, или за каквото там се готвят.

Стоя зашеметена на входа. Нямам представа какво се очаква сега от мен. Хаосът ми харесва. Разчитам да ми се отвори възможност да се измъкна и да потърся Пейдж и Белиал. Положението се подобрява още повече, когато Маделин сякаш забравя за нас, упътва се към група фризьори и започва да им дава заповеди.

Разхождам се из залата сред панделки и пайети. Единствените прошепнати слова, които чувам, повтарят една и съща мантра: „Хвани си ангел пазител или край“.

Озовавам се сред групата двойки момичета, заети да се подготвят в един ъгъл на балната зала. Двойничката ми вече е там. Чифт по чифт превръщат жените в еднояйчни близначки, каквито няколко от тях и бездруго са.

Затова значи жените трофеи на Уриил ми се сториха толкова уплашени, когато ги видях в предишното гнездо. Били са мобилизирани от затворническите килии на Алкатраз и вероятно са знаели какви кошмари ги очакват, ако не задоволят архангела. Когато бях там, си мислех, че клубната сцена на гнездото е нереална, но едва сега осъзнавам колко ли налудничаво е изглеждало цялото чудо за момичетата, попаднали там от онази фабрика за кошмари.

Точно когато си помислям, че сме забравени достатъчно отдавна, за да се измъкна тихомълком, асистентът на Маделин — Дейниъл — се втурва да ѝ каже нещо. Гласът му се разнася навсякъде в причудливата тишина.

— Брюнетки. Дребни, но с хубави пропорции, заръча той! — Гледа шефката си с укорително изражение: „Аз нали ти казах“.

Маделин оглежда момичетата, застанали по двойки. Всички застиват като зайци в очакване ястребът да ги връхлети. До една съседките ми се опитват да избегнат вниманието на началничката, свиват се и се стараят изобщо да не гледат към нея.

Тя оглежда мен и двойничката ми, Анди. Ние сме най-дребните брюнетки. Изпъва устни в тънка черта.

— Няма да рискуваш всички ни, нали? — пита Дейниъл. Казва го с тон, който подсказва, че тя ще го направи. — Трябва да дадем най-близкото възможно до неговото желание. Знаеш го! — Страхът се излива от него през напрегнатия му поглед и скованите рамене.

Маделин затваря очи и си поема дълбоко дъх. Когато и да защитава Доктора, трябва да е много специален за нея.

— Добре — издиша тя. — Подгответе ги!

Дейниъл ни поглежда. Всички присъстващи проследяват погледа му и ни зяпват. Не ми харесва смесицата от симпатия и облекчение в очите им.

На мен и Анди ни обръщат специално внимание, въпреки че персоналът изглежда замаян и притеснен. След вихър от душеве, лосиони, парфюми, фризури, рокли и сериозно гримиране, двете се изправяме пред Маделин.

Маските ни не са пластмасови отливки, а бляскав грим. Игриви панделки от сини и сребърни сенки се преплитат от слепоочията ни, покрай очите и надолу по скулите.

Носим еднакви рокли с копринени поли в бургундскочервено. Прилепват по нас като втора кожа. Диадеми с паунови пера. Широк ластик държи найлоновите ни чорапи до средата на бедрото. Красиви, бляскави, пищни, но неудобни обувки на висок ток.

Хората се борят за оцеляването си по улиците, а аз си упражнявам маниерите на десетсантиметровите токове на патъци, които ми стискат на пръстите.

Маделин ни обикаля в бавен кръг. Трябва да призная, че изглеждаме като близначки. Косата ми е подрязана до рамото, както на Анди, и е наплескана с толкова много лак, че е нужен ураган, за да отклони и едно косъмче от еднакво накъдрените ореоли около главите ни.

— Миглите са чудесна идея — отбелязва Маделин.

Носим шокиращо дълги фалшиви мигли с краища, потопени в сребро. Съмнявам се, че Уриил би си ме спомнил от кратката ни среща в подземиято на гнездото, но е успокоително да знам, че в момента дори собствената ми майка не би ме познала.

Маделин довършва огледа и кима.

— Елате с мен, момичета, вие ще поемете следващата смяна при архангела.

Апартаментът на Уриил е възхитителен. Дневната е огромна — такива помещения човек вижда само в холивудските филми. Две от стените представляват грамадни прозорци и разкриват поразителна 180-градусова панорама към океана. На хоризонта се кълби стена от мъгла, вие се и се търкаля над водата. Гледката направо спира дъха и, зяпнала, забавям крачка, щом точетата ни стъпват на плюшения килим.

— Насам, момичета — подканва ни Маделин. Тя отива до гигантско бюро, поставено в единия ъгъл на стаята, отвъд тапицираните с кафява кожа дивани и кресла. Посочва ни да застанем от двете страни на бюрото, до стената. — Докато архангелът е в апартамента си, вие стоите на тези две места. Не мърдайте, освен ако той не ви нареди да се преместите. Не се дръжте *като* статуи — *бъдете* статуи. Позволява ви се да дишате, но нищо повече. Ясно ли е?

Отиваме на местата си. Едва забележима лентичка тиксо на пода отбелязва къде точно да застанем.

— Вие сте живо изкуство. Вие сте трофеите на архангела и ще останете от двете му страни, докато седи тук.

Заемаме местата си. Маделин заема горда поза, изпъчва гърди, отпуска едното рамо и подчертава извивките си, за да ни покаже как трябва да изглеждаме. Имитираме я. Тя се приближава и ни намества, поставя ръка на бедрото ми, накланя ми главата, оправя ми прическата. Виждала съм магазинери да се държат така с манекените си.

— Когато архангелът излиза от апартамента, тръгвате с него. Заобикаляйте в синхрон бюрото и всички други препятствия. През цялото време вървете две стъпки зад него. Ако се окаже, че изоставате, не тичайте. Лекичко ускорете ход, докато го настигнете. Изящството преди всичко, дами. Животът ви зависи от това.

— А ако се наложи да отидем до тоалетната? — пита Анди.

— Ще стискате. На всеки няколко часа ви се полага кратка почивка за храна и посещение на тоалетната. По време на почивките

някой от екипа ни ще идва при вас да ви нахрани и да освежи прическите и грима. Понякога и архангелът сам ще се сеца да ви даде почивка преди някоя дълга среща. Умее да се държи и добре с питомките си, стига те да правят точно каквото им е наредено... — Тонът на началничката ни подсказва, че това е предупреждение, а не успокоение.

Маделин отива до отсрещната страна на бюрото и ни оглежда критично, както стоим в неестествените си пози. Кима и ни отпраща да изприпкаме до тоалетната. Връщаме се и заемаме позите без нейна помощ. Тя ни оглежда отново и донаглася някоя и друга дреболия.

— Късмет, дами.

Тонът ѝ е мрачен. Обръща се и излиза от апартамента.

Стоим неподвижно почти час, преди вратата да се отвори. Предостатъчно време да започна да се тревожа за всички възможни причини Уриил да ни иска тук. Преполовявам поредния зле скроен, малоумен план, който подлага на риск не само моя живот, но и живота на всички останали около мен. Как да се измъкна и да намеря Пейдж, докато служи за украса на архангела?

Минутите се влачат и ние двете се отпусваме посърнали. Ала веднага щом отвън се разнасят гласове, забелязвам с ъгълчето на окото си, че Анди се оживява не по-малко от мен. Сърцето ми блъска с такава скорост, че на практика виждам как пърха в гърдите ми.

Вратата се отваря широко и в апартамента влиза Уриил. Дружелюбната му усмивка изглежда искрена и достига до очите. В сиянието на океана, нахлуващо през прозорците, крилата му отново са белезникави. Онова, което на пристана на Алкатраз ми се стори налеп от мрак, на тази розова светлина прилича на топъл отънък. Отразеното във водата следобедно слънце вероятно придава топлота дори на убиец като архангела. Нищо чудно защо всичко живо иска да живее в Калифорния.

— ... да имам докладите от вторичните лаборатории утре.

Зад Уриил върви жена. Коса като златна завеса се спуска по раменете ѝ. Съвършени черти. Големи сини очи. Глас като... ами, ангелски глас. Лайла.

Мускулите ми до един се стягат и се притеснявам, че от цялото това напрежение ще се прекатуря на високите си токове. Лайла. Главната лекарка, която оперира Рафи. Същата, която трябваше да

пришие пернатите му крила и вместо това сложи на гърба му демонски. Питам се дали задоволството от силен удар в свършената ѝ брадичка ще си струва ужасната смърт.

— Какво ви бави толкова? — пита Уриил, вече затворил вратата.

Лайла го поглежда ококорена, едновременно и засегната, и разгневена.

— Цяло чудо е, че сме напреднали толкова много. Знаеш го, нали? Съумяхме да задействаме цялата апокалиптична машина само за десет месеца.

Десет месеца ли?

— За толкова време повечето проекти едва-едва щяха да започват. Нормален екип още щеше да експериментира с първата партида и да минат години, навярно десетилетия, преди да получиш орда зрели скакалци, готови да се нахвърлят на света. Екипът ми едва се крепи на крака от изтощение, Уриил. Не мога да повярвам...

— Спокойно — прекъсва я архангелът. Гласът му е успокоителен, тонът — нежен.

Ангелското нашествие започна преди няма и два месеца. Нима са основали лабораториите си сума време преди същинското нашествие?

Уриил насочва Лайла към кожения диван и я настанява на него. Намества се на креслото до дивана и вдига крака на мраморната масичка за кафе.

Черните му подметки стоят мръсни редом с бутилката с вино и цветята, поставени на масичката. Като изключим това, двамата представляват прекрасна гледка. Двама изумителни ангели, изтегнати на скъпи мебели.

Уриил си поема дълбоко дъх.

— Дишай. Наслаждавай се на чудесата на Божията Земя! — Той гордо махва с ръка към прозорците с гледка към възхитителния прибой, сякаш лично е допринесъл за панорамата. За втори път си поема дълбоко дъх, като че ли да покаже как се прави.

Лайла следва примера му и няколко пъти вдишва старателно. Поне засега и двамата ангели не са погледнали към нас по-внимателно, отколкото към масата. За тях с Анди сме просто част от обзавеждането.

Не отклонявам поглед от точка на лавиците с книги, все едно съм жива статуя. Последното, което ми се иска, е двамата да забележат, че

ги зяпам. Според моя сенсей, и бездруго е по-добре да следиш враговете си с периферното зрение.

— Ако не те смятах за способна да ръководиш този проект, щях ли да те помоля да го оглавиш! — Уриил взема бутилката с вино и сваля фолиото отгоре. — Няма по-велик химеролог^[1] от теб, Лайла. Всички го знаем. Е, знаеха го всички, освен Гавраил... — При споменаването на Вестителя в гласа му се прокрадва капка сарказъм. — Изобщо не биваше да назначава онзи бръщолевещ идиот, Пеан, за главен лекар на царството. Трябваше да си ти. И това ще се сбъдне, щом бъда избран за Вестител. Не е изключено дори да променим титлата на Главен творец.

Съвършените устни на Лайла се разтягат в изненадана усмивка. О, несъмнено титлата ѝ допада.

— Ако Пеан отговаряше за този проект — добавя Уриил, докато забива тирбушона по-дълбоко в тапата, — щеше да е започнал с клетъчни култури и да чакаме години наред, преди да се случи нещо.

— Векове — поправя го Лайла. — Той си въобразява, че всичко започва с клетъчни култури, просто защото са му специалност.

— Методите му са остарели с цели епохи. Ти, от друга страна... Знаех си, че със замах ще преуспееш в начинанието. Ти си гений. Защо да си даваш труда да създаваш вида от нулата, при условие че можем да съчетаем и наместим вече съществуващото? Не че не е чудовищно трудна задача! — Уриил измъква тапата. — Трудът ти е наистина брилянтен. Прогресът на този проект е невероятен, знам, напредва с направо рекордна скорост... — Той кима и приковава Лайла с поглед. — Нужно ми е обаче да се движи още по-бързо! — Дружеското му изражение се вкоравява до неразгадаема гримаса. Архангелът налива червено вино в една чаша. Все едно пълни стъкления съд със струя кръв. — Можеш да се справиш, Лайла! — казва го меко и окуражително, но със заповедна нотка. — Не бих ти възложил задача, с която не смятам, че не би се справила. Утрои хората си, ако трябва, поемай рискове, израждай скакалците преждевременно, ако се налага... — подава ѝ чашата и пълни една и за себе си.

— Да утрия хората си... с кого по-точно? Още човеци ли да наема? Равносилно е да се опитвам да обуча с нас да работят псета — толкова са невежи относно сътворението на видовете.

— Хората не могат да предложат нищо по-добро от тази част на света. Нали ти самата каза така? Ето обяснението защо сме на това бездуховно място, вместо в Мека или в Йерусалим, или във Ватикана, където местните биха падали на колене и биха се отнасяли към нас с полагаемото се уважение, присъщо на Стария свят. Но ние предпочетохме лабораториите и добре обучените биолози. Спомняш ли си? — Архангелът отпива глътка. — Ти искаше да дойдеш тук. Така че размърдай процеса, Лайла.

— Правя всичко по силите си. — Тя отпива и виното оцветява устните ѝ в тъмночервено. — Последната партида скакалци притежават лъвски зъби и женска коса, както ти пожела, но не могат да си затварят както трябва устата. Ако ги искаш по-близко до библейското описание, ще ни трябва повече време.

Уриил взема пура от кутията на масичката и я предлага на гостенката си.

— Пура?

— Не, благодаря! — Лайла кръстосва дългите си като на модел крака, с което подчертава грациозните си извивки и линии, изтягайки се на дивана. Прилича на видението на художник за съвършеното женско тяло — по-скоро богиня, отколкото ангел.

— Опитай една. Ще ти хареса.

Очаквам лекарката да откаже. Дори и аз преценявам, че дебелията, увенчана е пепел пура не е подходящ аксесоар за нея. Но Лайла се колебае.

— Честно, кой да предположи, че нектарът на боговете е предвиден да се пуши, вместо да се пие? Нищо чудно защо толкова много членове на висшия ни ешелон са усвоили навика!

Лайла се навежда напред да вземе пурата. Гърбът ѝ се сковава. В тази нова поза краката ѝ видимо са преметнати неудобно. Запалва кафявото връхче с несигурни и тромави пръсти.

— Няма нужда скакалците да са съвършени — уверява я Уриил. — Достатъчно е просто да изнесат добро представление. Няма нужда дори да живеят много дълго — само колкото да посеят хаос, да измъчват хората по добрия старомоден, библейски начин и да затъмнят небесата е редиците си.

Лайла си дръпва от пурата. Очаквам да се разкашля като непушач, но нищо подобно не се случва. Почти сбръчква нос обаче.

— Ще се опитам да ускоря нещата.

— Не ми прозвуча като обещание — отбелязва Уриил с топъл, но твърд глас.

Тя си поема дълбоко дъх.

— Няма да те подведа, архангеле.

— Добре. Не съм се и съмнявал... — той издухва облаче дим. Пурата сигурно е хубава. Уриил изглежда доволен. Става и Лайла го следва. — Време е да ида да наобиколя купона. Там долу положението сигурно доста се е загряло. Кога ще се присъединиш към забавленията?

Ако е възможно, бих казала, че Лайла изглежда дори още по-смутена.

— Трябва да се връщам на работа. Хората ми имат нужда от мен.

— Разбира се, че имат нужда от теб. Но тази вечер ще се наложи да се справят сами. Присъствието на по-големите церемонии е част от задълженията на Главния лекар. И, повярвай ми, това празненство ще влезе в историята. Не искаш да го пропуснеш! — Уриил я извежда навън. — Маймунката на име Маделин ще се погрижи за външния ти вид.

— Да, Ваша Светлост! — Лайла почти изтърчава навън.

[1] Химеролог — от химера (древногръцко чудовище) и логос (от гр. наука): специалист по създаване на чудовища. — Бел.прев. ↑

През следващите няколко часа Уриил се облича за купона. Очевидно е поредният тематичен бал с маски, но този път явно идеята е наистина да си поне частично маскиран.

— Навсякъде да има маски и воали за крила — нарежда той на своя асистент ангел, докато Маделин и двама други човеци покриват белязаните му със сиво крила с прозрачна бяла тъкан. С костюмите на ангелите се занимават именно шефката и екипът ѝ, ала Уриил се обръща само към своя асистент. — Искam всички ангели да се чувстват анонимни. И дъщерите на човеците — увери се, че всичките носят крила.

— Крила ли? — пита асистентът. Неговите са небесносини и ясно подсказват защо ангелите предпочитат да прикрият крилата си, ако наистина държат да се маскират. — Но, Ваша Светлост, ако позволите, с всичкото това вино и костюмите, някои от подпийналите ни воини рискуват да сбъркат човешките дъщери с ангели!

— Срамота, не смяташ ли? — тонът на Уриил намеква, че изобщо няма да е срамно.

— Но ако някои войници допуснат грешка... — Асистентът млъква деликатно.

— Тогава по-добре да се молят Вестител да стана аз, а не Михаил. За разлика от него — той е на поредната от безконечните си военни кампании на другия край на света — аз присъствам на партито. Ще бъда под ръка, готов да проявя снизхождение към такава ужасна грешка. Що се отнася до Рафаил, дори ако не приемат, че е паднал, несъмнено ще си спомнят какви проповеди изнасяше за сдружаването с човешките дъщери, след като Наблюдателите му сториха точно това.

Маделин и помощниците ѝ поставят черна боа от пера върху крилата на Уриил, така че бялата тъкан да надзърта между процепите в перата.

— Какво правите? — пита архангелът раздражено.

Маделин се взира ококорено в асистента му, смразена от ужас, понеже негова светлост се е обърнал направо към нея. След това се покланя и се опитва да потъне вдън земя.

— Ами нали искате да се маскирате, Ваша Светлост?

Започвам да подозирам, че само към Вестителя се обръщат с такава титла и тези подлизурковци наричат така архангела, за да му се подмажат.

— Ще нося маска и покривало за крилата, но желая да ме разпознават, дори отдалеч. От анонимност се нуждаят обикновените гости. Да ти приличам на някой от простолюдието?

— Нищо подобно, Ваша Светлост! — От ужас Маделин направо е останала без дъх. Тя и хората ѝ смъкват черната боа и тънкия плат с треперещи ръце. — Веднага се връщаме с по-подходящ костюм!

Те се изнасят, а подире им се сипят пера.

— Моите извинения, Ваша Светлост — покланя се асистентът.

— Вероятно е твърде много да се иска от тях и ум.

Двамата се впускат да обсъждат виното и алкохола. Ако се съди по описанията, май са ограбили всички барове в района на Залива, за да осигурят снабдяването на ангелите с напитки тази нощ. Отново ми хрумва, че ние сме във война, но те не са. За тях ние, хората, сме само случайна пречка.

При все нападението ни върху предишното им гнездо, те се интересуват повече от пиене и карнавали, отколкото да се защитят от хората. Разбира се, вбесяващата им самоувереност допълнително се подхранва от факта, че на практика всички ангели бяха само ранени и ще се възстановят напълно, ако вече не са се оправили.

Дискретно потривам пръсти в плата на бедрото си, където би се намирал моят меч с мече. Тъканта ми се струва тъничка и не прикрива нищо.

Не след дълго Маделин влиза отново в апартамента на Уриил с целия си екип и с все подвижна закачалка с костюми от трийсетте години на двайсети век, претъпкана с бляскава перушина. Захващат се за работа по архангела.

Накрая той се оказва облечен в бял костюм с крила от бляскаво злато и подходяща маска — по-скоро корона, отколкото прикритие за лицето. Продължава нагоре над челото му, придава му няколко пръста

допълнителна височина и се извива около очите, без на практика да скрива чертите му.

Уриил се поглежда в огледалото в цял ръст. Нарежда на мен и Анди да застанем зад него. Гримът ни е бил освежен и сега носим блещукащи тюлени крила, по-скоро на феи, отколкото ангелски. Ние сме идеалните аксесоари към костюма на архангела.

Вече разбирам защо искаше дребни брюнетки. Нашите малки телца му придават още повече обем. Крилата му изглеждат гигантски, ръстът му — безконечен. Ние сме черният копринен фон на неговите златни и диамантени регалии.

Пристигаме точно за началото на приема. Крилати мъже и очарователни жени се смесват по многоетажната тераса и на голф игрището под нея. Факли и клади сияят на фона на златния блясък на небето преди залез и озаряват терена.

Гроздовете цветни фенери се люлеят на вятъра като привързани балони. Тук-там по поляните са наредени високи маси от бистро. Украсени със спираловидни панделки в златно и сребърно и с бляскави конфети, те подчертават карнавалната атмосфера на цялата сцена.

Прибоят се блъска в скалите на ръба на голф игрището, а вълните нежно плискат на плажа от другата страна. Ритъмът на океана елегантно се слива с мелодията, изпълнявана от струнен квартет.

Поглеждам към океана и се чудя как ли се развиват планове за бягство от Алкатраз. Дали Съпротивата е тръгнала натам? Дали капитан Джейк ще стане от креслото и ще постъпи както е редно? Плъзвам поглед по бляскавата, главозамайваща тълпа и се чудя как ли се очаква да открия сестра си тук.

Уриил сияе и очевидно е в стихията си, докато приветства последователите си. В началото Анди и аз вървим точно две крачки зад него, но след известно време тълпата се сгъстява и разполагаме с място да застанем само на крачка отзад. Става малко по-трудно, когато той се отправя през моравите на игрището за голф. Нищо не кара момичетата да се чувстват по-тромави от затъващи в трева токчета.

Докато се движим, около нас отзвучават реплики от разговори. Чувам нескончаемо да се повтарят думите „апокалипсис“ и

„Вестител“. Апокалипсис се произнася високо и с патос, а Вестител — тихичко, с предпазлив и потаен глас.

Жените са облечени живописно и леко, също като нас. Деликатни крила, накъдрени коси и сложни прически, мънички маски блестят и сияят на лицата им. Някои са загърнати в дълги копринени рокли, други са облекли по-къси поли с ресни.

Ангелите са със зализани коси и издокарани в старомодни смокинги или сака. Носят по-големи маски и калъфи за крилата, които променят цвета и шарките им. Някои, като нас, имат нарисувани около очите шарки с грим или татуировки. Други пък са в гангстерски костюми с провиснали верижки и широкополи шапки.

Жените направо се лепят на ангелите, смеят се и флиртуват. Погледите им обаче далеч не са така разкрепостени. Повечето изглеждат решени да си докопат ангел, а немалко направо си умират от страх. Явно приемат присърце инструкцията да си намерят ангел пазител.

На това парти не само ние, уеднаквеният чифт момичета на Уриил, безгласно крещим от ужас.

Има много жени, но и ангелите на този купон са доста повече, отколкото на предишния в гнездото. И, за разлика от преди, сега е пълно с много мускулести воители със суров поглед.

Оказва се, че повечето жени са надянали крила на феи, не на ангели. Дори покритите с пера, са по-скоро малки херувимски крилца, а не от истинския ангелски вид. Няма начин да сбъркаш тези жени с ангели.

Ако някой воин тази нощ се поддаде на съблазън, на сутринта несъмнено ще изпитва вина. И ще е наясно, че няма начин да убеди другарите си как просто е допуснал грешка.

А Уриил ще бъде единственият му шанс за изкупление.

Вероятно и преди съм била наясно какво копеле манипулатор е Уриил. Подозирам, че в течение на дълги седмици на празненства е насочвал събитията в тази посока — постепенно да сближава човешките дъщери и ангелите, предоставяйки им неограничени количества алкохол и карнавални костюми. А сега маските и калъфите за крила, които осигуряват анонимност, позволяват на ангелите да правят каквото им щукне, освободени от чувството, че непрекъснато ги

следят. Щеше да е направо странно, ако Уриил беше предложил подобно нещо, веднага след пристигането им на земята.

Хрумва ми терминът „предварително планирано“.

Притеснява ме въпросът защо ми позволяват да подслушам повече от достатъчно, за да започна да подреждам този пъзел.

Притеснява ме — и то много.

Според наученото от откъслечни разговори между персонала на хотела става дума не просто за парти, а за банкет. В програмата влизат напитки, оскъдно облечени човешки дъщери и пак — питиета. После идва ред на вечеря с още питиета. Следват танци с дъщерите на човеците и още пиене.

На практика в плановите за вечерта фигурира мащабна почерпка със сериозно опияняване. Ако ангелите не нарушат собствените си правила тази вечер, то резервният план на Уриил, предполагам, се гради на необходимостта да не си спомнят, че не са ги нарушавали.

Уриил пърха от група на група, ръкува се е всички и внимателно следи всички да си прекарват прекрасно. Предлага ни — мен и Анди — на онези, в чиито обятия няма момиче, но гостите до един учтиво му отказват, без дори да ни поглеждат.

Виждам все по-ясно монументалната задача на Уриил. Това тук не е податлива на манипулации тълпа. Мнозина от воините вече отказват допълнителните питиета и вниманието на жените.

Част от присъстващите топло приветстват архангела и дори кратко помахват с крила. Изглежда това е еквивалентът им на отдаване на чест — жест не толкова видим, че да изисква пространство, но достатъчен да покаже уважение. В старото гнездо ангелите не правеха нищо подобно. Сигурно кампанията на Уриил напредва добре. Тогава не го наричаха и „Ваша Светлост“.

Радвам се да видя как други групички го посрещат само с просто кимане и любезни усмивки. Наричат го Уриил, Архангел и от време на време Ури, вместо да го светлосват.

— Наистина ли смяташ, че Съдният ден приближава, Ури? — пита един воин. Не му е отдал чест с крила и дори не се обръща към него с особено уважение, но на лицето му е изписан искрен интерес и... надежда?

— Абсолютно! — отвърща Уриил. Казва го с истинско убеждение. — Архангел Гавраил имаше причина да ни доведе тук. А

да свалиш на Земята двама други архангели и легион воини няма начин да не е било подготовка за апокалипсис.

Ама тъй си е, самата истина!

Чудя се какво ли би казал Рафи за това парти.

Преди Уриил да успее да продължи разговора, в него се намесват още неколцина и той се връща към раздаването на приветствия и разтягането на устните си в прекомерно заслепяваща усмивка.

Краката вече ме болят, а партито тепърва започва. Имам чувството, че пръстите ми са попаднали в менгеме и то се затяга с всяка изминала минута, а в петите ми се забиват електрически бормашины.

Фантазирам си как се отдалечавам в тълпата и изчезвам сред ангелите. Дали е възможно да се оттегля настрани и да се изпаря?

Тъкмо си го помислям и откъм плажа се разнася женски писък, последван от неестествено ръмжене. Пронизителният звук бързо потъва в рева на вълните, разговорите и музиката.

Анди и аз се споглеждаме за миг, преди да се върнем към огледалните си пози. Превръщаме израженията си в лица на манекени — пластмасови и празни. Но съм сигурна, че ако някой наистина се вгледа в нас, ще види трескав страх в очите ни.

Уриил си проправя път към самоделната сцена в периферията на купона. Докато напредва между гостите, поглежда към някого за секунда повече от необходимото. Дори не съм осъзнала колко внимателно го следя, докато не забелязвам тази промяна в поведението му. Раменете и изражението му застиват на автопилот, докато умът му се превключва на друга вълна.

Промяната е добре прикрита, положително никой друг не я е забелязал, освен евентуално Анди, която следи архангела не по-малко внимателно от мен.

Уриил гледа много едър ангел из външния пръстен на тълпата. Снежnobелите му крила са поръсени със златни пера и носи съответстваща златна маска на очите. Изглежда ангелски във всяко отношение, като изключим презрителната извивка на устните му.

Леко е разтворил снежнобелите си крила, сякаш не е съвсем сигурен, че мястото му наистина е тук. На едното крило има отрязани с ножица пера — следа, завинаги отпечатала се в паметта ми.

Белиал.

От видеозаписа, който ми показва Доктора, разпознавам и двамата придружаващи го ангели. Крилата им са в бляскаво бронзово и медно, но съм готова да заложа следващия си обяд, че всъщност под костюма си единият има ръждивокафяви пера. Защото това е Ръждивия, похитителя на малки момиченца.

Стисвам автоматично юмруци и се налага да ги разтворя със силата на волята си.

Белиал и Уриил си разменят погледи. Демонът кимва съвсем лекичко на архангела. Той отклонява очи, без да отвърне на поздрава, но се усмихва ослепително на следващия гост и видимо ми се струва по-спокоен.

Оглеждам набързо кръжеца около Белиал. Разбира се, никъде в морето от ангели не забелязвам Пейдж, Рафи — също. Не съм сигурна дори дали вярвам на твърдението на Доктора, че сестра ми е привлечена от Белиал, но очевидно сърцето ми му се доверява.

Уриил навлиза сред поредната група воини. Тези тук са част от поклонниците на „Ваша Светлост“. Навсякъде — усмивки и пърхане с крила. Докато архангелът си проправя път сред множеството маскирани и костюмирани ангели, един привлича вниманието ми.

Той е воин с присъщите за този вид широки рамене и телосложение на Адонис. Неговите крила са бели, обсипани с блещукащо на лунната светлина сребро. Подходяща, богато украсена с пера маска с криволици и спирали покрива всичко, освен очите и устата му. Дори челото на ангела е отчасти скрито под разрешената тъмна коса.

Самата му поява е достатъчна да забравя за обувките, които ми стискат на пръстите, за твърде гъстата тълпа и дори за чудовищния политик. Нещо в този ангел ми се струва познато, макар да не отгатвам точно какво. Навярно гордата поза на вирнатата глава или начинът, по който разцепва тълпата с абсолютна самоувереност, сякаш се предполага, че е естествено всички да му правят път.

Той не наблюдава Белиал повече от останалите, ала се мести, когато демонът се придвижи, и спира едновременно с него.

Този воин поглъща цялото ми внимание, заета съм да търся и най-малкото доказателство, че наистина е Рафи. Ако се намирахме сред тълпа обикновени мъже, щеше да е лесно, понеже би изпъквал сред тях като бог. Такъв ми бил късметът да сме наобиколени от

ходещи планини от мускули и онзи тип мъжественост, за която си умират жените навсякъде по света. Много лошо, че около тези тук има голяма вероятност наистина да умреш.

Настоятелният ми оглед сигурно е задействал шпионското му сетиво, понеже ангелът на свой ред поглежда към мен.

Като войник той вероятно оценява всички около себе си, въоръжението им и най-добрият път за бягство. Като ангел обаче се съмнявам да е обърнал особено внимание на хората.

Поглежда ме, за първи път забелязал присъствието ми — поредното доказателство до каква степен ангелската арогантност не познава граници. Кое то, като се замисля, само увеличава вероятността това наистина да е Рафи.

Оценява ме от глава до пети, оглежда прическата и накъдрената коса, подчертана от пауновите пера, лентите от син и сребърен грим около очите ми и по скулите, копринената рокля, прилепнала към всяка извивка на тялото ми.

Но едва когато погледът му среща моя, помежду ни преминава светкавица на взаимно разпознаване.

Аз не се съмнявам, че това е Рафи.

Но той се съпротивлява да приеме присъствието ми.

За секунда гордът му пада и виждам ясно объркването в очите му. Рафи ме видя да умирам. Няма начин това да съм аз.

Това бляскаво момиче изобщо не прилича на уличната повлекана, с която заедно обикаляха наоколо.

Но...

Крачките му губят ритъм и той се спира, вторачен в мен.

Потокът от гости кипи около него, а той се е спрял като канара наред течението. Взира се в мен, сякаш забравил за реката от бляскава тъкан, пера във всевъзможни цветове, маскирани лица и чаши с шампанско, която се вихри наоколо.

Времето може и да е спряло за архангела с демонски крила, но не и за останалата част от света. Белиал продължава да се отдалечава сред тълпата, а Уриил, напротив, се приближава. Наложително е Рафи да се размърда скоро, иначе ще бъде принуден да се здрависа с врага си. При приближаването на високопоставения домакин ангелите наоколо пърхат с крила. Ако и Рафи не изпърха, Уриил несъмнено ще го забележи. Не е изключено да спре да си поговорят. Ще разпознае ли гласа му? Да влезеш на ангелско парти с демонски крила е почти равносилно да отидеш на стрелбище, маскиран като мишена.

Опитвам се да предупредя Рафи с поглед, докато се приближаваме към него, но той е изпаднал в транс и просто се е вторачил в мен.

Едва когато на практика става твърде късно, той примигва и най-сетне поглежда и Уриил. Свежда глава и се извъръща, но го приклепват при опита му да тръгне в обратна посока, защото ангелите около него пристъпват напред да приветстват домакина си.

Не се сецам за никакъв начин да помогна на Рафи, който да не включва отсичането на главата ми или нещо също толкова ужасно.

Но ако отвлека вниманието на Уриил, той най-вероятно ще изчака да останем насаме, за да ми отсече главата и да ме даде за храна на псетата си със скорпионови опашки.

Или поне така се надявам.

Правя две малки стъпчици извън синхрон с моята близначка. Препъвам се.

Залитам върху Уриил и го блъскам по-силно, отколкото очаквах.

Той пък се спъва в един подлизурко и на ръката му плисва шампанско. Обръща се да ме погледне с ядна гримаса. В очите му чета

обещание за вечни мъки.

Почти очаквам чудовищните скорпиони да ми се нахвърлят и да ме грабнат направо от празненството, за да ме завлекат в дълбините на някоя тъмница, където слугите на смъртта ще се втурнат да ме насекат на парчета в гробовния мрак. Когато Уриил ме гледа, няма нужда да се преструвам на ужасена.

Но точно както подозирах, разправията с мен ще почака, докато той приключи с пригладжането на перушината на гласоподавателите или е каквото там се занимават ангелите политици. Дотогава имам време да измисля как да се измъкна от тази каша.

По времето, когато Уриил префасонира жестоката си гримаса в по-приемливо за политик изражение и се обръща към почитателите си, Рафи вече не се вижда никъде.

На сърцето ми са нужни няколко минути да забави ход до нормалното. Гледам все напред и се държа като примерен аксесоар, срам ме е да се обърна към Анди и да видя изписания на лицето ѝ ужас. Без мен тя няма да е особено полезна на Уриил, нали?

Надявам се Рафи да е успял да се мушне в някое тъмно ъгълче. Надявам се Пейдж да е добре и скоро да я намеря. Надявам се мама и Клара да се справят с трудностите и бягството им да бъде успешно. А сега на плещите ми ще тежи и Анди — очевидно се налага да я взема с мен, когато се махна, защото изчезването или убийството на близначката ѝ за нея ще е равносилно на смъртна присъда. А и всичките онези хора от Алкатраз...

Идват ми твърде много.

Отговорността за майка ми и за Пейдж и бездруго почти ме смазва. Утешавам се с напомнянето, че съм просто дете, не герой. Героите имат склонност да умират по най-ужасни начини. А аз все някак ще се справя с всичко това и после ще водя най-спокойния живот, който човек може да си представи в Ангелския свят.

Анди и аз вървим след Уриил, който обработва тълпата и напредва към импровизираната естрада на поляната откъм океана. На подиума е наредена дълга маса с бяла покривка. Тя потръпва под океанския вятър, придържана на място от чинии и блюда. От двете страни на празен централен стол са насядали ангели — същинско копие на учениците по време на Тайната вечеря.

Уриил стига до предната част на масата и застава в средата ѝ, загледан към празненството под него. Чудя се дали е редно и ние да си намерим места за сядане, но с Анди се колебаем достатъчно дълго, така че просто заемаме трофейните си пози от двете му страни.

Като по даден знак шумотевицата на партито заглъхва и всички погледи се вторачват в нас. По-точно в Уриил, разбира се, но съм достатъчно близо до него да остана с усещането, че всички се взират в мен, макар всъщност никой да не ме гледа.

Аз, от своя страна, внимателно търся сред гостите поне следа от един саркастичен ангел.

Поемам си дълбоко дъх. Наистина ли ми се иска Рафи да е още тук? Веднъж вече за малко да го спипат. Ако не се махне бързичко оттук, това си е чисто самоубийство за него.

Но не се сдържам да се попитам дали ме вижда.

Би следвало да се взирам в неутрална точка над тълпата, както го изисква позата ми, ала погледът ми постоянно се рее, за да проучва лицата под нас.

— Добре дошли, братя и сестри! — приветства ги Уриил, когато всички се успокояват. — Тази вечер сме се събрали да се обединим за една кауза и да празнуваме. Имам новини и притеснителни, и изумителни. Но първо тревожната...

Публиката слуша със затаен дъх.

— Преди хората да нападнат гнездото ни, приемахме, че се държат както се очаква от тях. Сега обаче до мен достигнаха вести, че се занимават със зловещи дела, които не бива да загърбваме...

Уриил махва на някого да се приближи. Един ангел извлачва на сцената изплашен мъж. Той носи избелели дънки, тениска на „Ролинг Стоунс“ и очила. Трепери и се поти, очевидно ужасен. Ангелът предава на Уриил малко вързопче.

Той го развързва и оставя съдържанието му да падне на сцената.

— Кажи ни, човече — подема архангелът, — кажи на всички какво си скрил в тази бохча.

Ококорен срещу тълпата, пленникът започва да се дави на шумни, стържещи глътки въздух. Дълго не проронва и дума. Накрая тъмничарят му го сграбчва за косата и дръпва главата му назад.

— Пера — изпъшква нещастникът. — Една... шепа пера.

— И? — подканва го Уриил.

— Ко... коса. Кичур златна коса.

— И какво още, човече? — пита архангелът с леден глас.

Погледът на пленника шари наоколо, той е в капан и няма накъде да бяга. Тъмничарят дръпва отново главата му назад така, сякаш се кани след миг да му строши врата.

— Пръсти — изхлипва трафикантът. По лицето му се стичат сълзи и се чудя с какво ли си е изкарвал хляба, преди светът да се свърши. Доктор ли е бил? Учител ли? Магазинер?

— Два... отрязани... пръста — изпъшква между риданията си. Пазачът го пуска. Той рухва разтреперан на сцената.

— И откъде са дошли тези пера, коса и пръсти?

Тъмничарят вдига ръка, а пленникът се присвива и закрива лицето си.

— Взех ги от друг човек — хлипа той. — Никого не съм наранил. Кълна се. Никога не съм наранявал никого!

— Откъде са дошли? — повтаря Уриил.

— Не знам — изплаква пленникът.

Тъмничарят го сграбчва за раменете и дори от мястото си чувам пукането на счупени кости.

Трафикантът изплаква от болка.

— Ангелски са! — И пада разплакан на колене. В ужаса си стрелка поглед из враждебната тълпа. — Ангелски органи са!

Почти прошепва признанието си, но зрителите са се смълчали и съм сигурна, че са го чули.

Уриил повтаря с тътнещ глас:

— Ангелски органи. Маймуните кълцат на парчета ранените ни събратя, преди да успеят да се възстановят. Те търгуват с нашите пера, пръсти и други телесни части вместо с валута. И всички вие знаете колко продължително и болезнено е порастването на пръсти, да не споменавам онези части, които не можем да си възстановим.

Ангелите реват, преизпълнени с мъст.

Уриил оставя праведният гняв да се нагнетява в тълпата.

— Толкова дълго сме чакали! Толкова дълго позволявахме на маймуните да гъмжат по тази прекрасна земя, оставяхме ги да вярват, че във вселената те са най-любимия вид на Бога. Те все още не разбират, че им е била предоставена безпрецедентна свобода да властват над Земята толкова време. От арогантност и глупост дори не осъзнават, че няма друга така малоумна раса, която да превърне в свой дом легендарно бойно поле!

Тълпата избухва в кикот и подсвирквания.

Уриил се усмихва на гостите си:

— Но аз ви нося изумителни новини, братя и сестри. Новини, които ще поставят на мястото им човеци като този. Новини, които ще ни позволят да ги накажем с Божията благословия!

Тълпата затихва.

— Чули сте слуховете — продължава архангелът. — Чували сте за съмненията. Дошъл съм да ви кажа, че са истина. Знаменията са тук. Имаме твърдо *доказателство* за причината Гавраил Вестителя да ни доведе на Земята!

Публиката започва да мърмори очаквателно.

— Няма нужда да се чудим оттук насетне, братя и сестри. Няма нужда да се караме и да обсъждаме дали това е учение или схватка с Падналите, или просто поредното предупреждение към хората, които ни замерват с камъчетата и скалите си... — той поспира за драматичен ефект.

Публиката се смълчава.

Уриил плъзва поглед по ангелите.

— Библейските скакалци са тук!

Бръмченето на шепота бързо прераства във възбуден рев.

Архангелът оставя виковете да се усилят, преди да вдигне ръце, за да ги усмири.

— Както мнозина от вас знаят, част от работата ми е да посещавам Преизподнята. Вчера отворих Бездънната пропаст. От нея се издигна черен дим и затъмни слънцето и въздуха. И от дима върху земята се спуснаха скакалците. Точно както е предсказано, лицата им бяха лица на хора и имаха опашки на могъщи скорпиони. Хиляди и хиляди бяха. Изливаха се в небесата!

Като по даден знак всички ангели в тълпата се обръщат в една и съща посока и се взират в небето. Забелязвам тъмния облак на хоризонта, още преди да чуя звука, който са доловили и те.

Облакът се взривява, от него бълва още по-плътен мрак и нараства стремително. Басовото бръмчене бързо се превръща в гръмотевичен рев.

Чувала съм го и преди.

Шум от рояк скорпиони.

Всички са се смълчали и стоят вцепенени, загледани в кълбящия се облак, устремен към нас.

Уриил вдига ръце, сякаш се готви да прегърне тълпата.

— Имаме своето потвърждение, братя и сестри. Онова, което очаквахме. Онова, за което сме били *родени*. Онова, заради което *живяхме*, *дишахме* и *мечтахме*, най-сетне е тук! — Гласът му отеква като тътнеща заповед в главата ми. — Ще бъдем като...

Богове.

— ... героите от Древността! — Той си поема дълбоко дъх. — Най-сетне! — Втори път вдишва дълбоко и издува гърди от задоволство. — Време е за Съдния ден! Легендарният апокалипсис НАСТЪПИ!

Докато всички, втрещени, се опитват да проумеят словата му, ордата от скорпиони скакалци връхлита към нас.

Копнея да извикам, че Уриил лъже. Че скорпионите са негови творения, не библейските скакалци. Но изпускам възможността си, понеже тълпата полудява.

Воините вдигат мечове и започват да ги размахват към небето. Надават войнствени викове, които разтърсват здрача.

Крилата им се разтварят и изригват изпод покрилите ги калъфи.

Внимателно натъкмените от Маделин наметки с перушина се разхвърчават навсякъде. Пайети и пух се носят по вятъра и се реят като сцена от старовремски парад с конфети.

Отстъпвам назад, копнея да изчезна. По ирония Анди прави същото, така че продължаваме да изглеждаме синхронизирани кукли.

Жаждата за кръв пулсира наоколо като струи разпръснат феромон. Въздухът е натежал от нея и се сгъстява все повече.

И тогава се случва най-ужасното.

До нас на сцената един воин сграбчва дилъра на ангелски органи и го вдига над главата си. Мъжът се гърчи като дете, а очилата му падат. Ангелът го мята в тълпата.

Стотици ръце сграбчват нещастника и го придърпват в завихрения център на ангелската гмеж. Мъжът пици и пици, и пици...

Множеството се блъска в стремежа си да се докопа до нещастника. От мястото, където е паднал, се разлетяват кървави парчета плат и по-големи, влажни късове — за тях не искам дори да мисля.

Воините ангели беснеят и крещят, и неуморно се блъскат един друг, докато ликуват заедно с онези, които разкъсват дилъра и го давят в изблик на насилие.

Тълпата е прошарена от хора.

От мястото ми те изглеждат още по-мънички и ужасени, вече осъзнали какво се случва. Повечето са жени и те са особено уязвими в оскъдните си рокли и на токчета.

Скорпионите тътнат над нас и затъмняват небето при прелитането си. Вятърът набира сила от безбройните крила и се смесва с крясъците на тълпата. Трескавата енергия развихря жаждата за кръв на пияните воители.

Човеците се паникьосват и побягват.

И като котки, чиито инстинкти се задействат от бягащата мишка, воините им се нахвърлят.

Настава касапница.

Попадналите в капан в средата на тълпата, няма накъде да бягат, макар да се опитват. Твърде претъпкано е, та ангелите да използват мечовете си. Те посягат към хората с голи ръце.

Писъци изпълват нощта, когато ядрото на тълпата се скупчва плътно, а краищата ѝ се разпиляват и хората се втурват в бягство. Ангелите видимо се наслаждават на преследването, понеже оставят жертвите си да се отдалечат из голф игрището, преди да ги връхлетят.

Един воин забива юмрук в корема на някакъв сервитьор и изтегля оттам купчина кървави конци — това могат да бъдат единствено вътрешностите му. Увива ги около пищаща жена — същинска изискана огърлица. Ангелите около него одобрително се разкрещават и размахват юмруци към небето в луд възторг.

От сцената виждам ясно цвета на кръвта, която пръска над тълпата в нескончаемо кръвопролитие.

В паниката си Анди пищи. Обръща се и побягва, скача от естрадата и се втурва в нощта.

Инстинктите ми крещат да сторя същото, но на подиума не е така претъпкано и тук е най-безопасното място от целия район, който виждам. Да съм на сцената по време на бунт е все едно да съм под невероятно мощен прожектор, когато всяка клетка на тялото ми копнее да се скрие в мрака.

Дори Уриил изглежда изгубил ума и дума. Трескавото въртене на главата му и напрежението, изписано на лицето му, когато се обръща да поговори с асистентите си, ми подсказват, че това не е част от плана.

Имал е намерение тази нощ да напие всички и да ги натопорчи достатъчно, за да нарушат табутата си.

Но очевидно не е очаквал да се развихри касапница. Ако беше боец, а не политик, навярно щеше да предугади реакцията на гостите си. Щеше да знае, че тънкият пласт цивилизовано поведение просто очаква извинение да бъде свален.

Тук-там из тълпата ангелите, които не се блъскат един друг в надпревара да си хванат човек, започват да се бият помежду си.

Партито прераства не само в клане, но и в пианско сбиване. Част от воините излитат във въздуха, за да си отворят повече пространство, и хаосът се разгръща в три измерения.

Периферното ми зрение проследява движение, едва сега привлякло вниманието ми. Някой бърза през тълпата и се насочва право към сцената.

Старая се да не допусна въображението ми да се хвърля натам, накъдето му се иска. Но не съумявам да се сдържа. Обикновено не се надявам на чудо за изпадналата в беда дама, но все едно каква е вероятността, моментът е направо фантастичен Рафи да дойде и да ме отнесе в небесата.

Само дето това не е той.

Белиал е. Гигантските му рамене се врязват през хаоса, докато си проправя път напред. Взирам се в тълпата зад него в търсене на Рафи, но не забелязвам и следа от него.

Едва не се разплаквам от разочарование.

Трябва да намеря начин да се измъкна.

Самостоятелно.

Има много разсейващи елементи — това е хубаво. Навсякъде гъмжи от ангели, готови да убиват — това е лошо.

Горе-долу дотам успява да стигне вцепененият ми мозък.

Белиал се покатерва на естрадата и си проправя път през ангелите, наобиколили Уриил.

Врхлитат ме писъци, викове и смрад на кръв. Умът и мускулите ми искат да се предадат и се налага да вложа и последната капка сила, за да не скоча като Анди в смъртоносната тълпа. Единствената ми възможност е да остана тук горе, докато ангелите не ме врхлетят — иначе ще се наложи да побягна напред касапницата и да се надявам да се измъкна, въпреки че съдбата е срещу мен.

Никога не ме е сполитал панически пристъп и се надявам това да не се случи и сега. Но осъзнавам болезнено колко крехко и несъвършено същество съм, в сравнение с тези полубогове. Да не би за миг да съм си помислила, че мога да имам свои цели сред тяхната гмеж? Че е по силите ми да победя някой от тях? Аз съм малка и

незначителна, едно нищо. Според законите на природата би следвало да пълзя под масата и да плача за мама.

Само дето на майките си разчитат други хора.

Това ми носи хладна утеха. Винаги съм се оправяла сама и дотук поне не съм се провалила, нали?

Наум минавам през списъка на уязвимите телесни части, които не зависят от размера и силата на противника. Очи, гърло, слабини, колене — дори най-големите и корави пичаги си имат уязвими места, които могат да бъдат увредени, без да е нужна кой знае каква сила. Тази мисъл ме утешава достатъчно, за да започна да обмислям как да се измъкна.

Докато оглеждам естрадата с доста понамаляла паника, забелязвам един новодошъл на стълбите към нея.

Рафи стои на стъпалата и ме гледа, по-неподвижен от статуя.

В здрача белият калъф на крилата му блести като звезди в лятна нощ. Никога не бих предположила, че отдолу се крие чифт поръбени с наточени куки демонски крила.

Дали вече ме е разпознал?

Групата на Уриил скача от подиума и се вдига във въздуха, подобно на общ многокрил организъм. Белиал излита последен. Разтваря крадените си крила в пълното им величие и се понася във въздуха.

Рафи се хвърля и го напада.

Двамата тупват на естрадата с кънтене, но никой не забелязва още една двойка сражаващи се ангели.

Вече сме единствените, останали горе на сцената. Под нас властват кръв и писъци. Над нас привидно безконечната гмеж от скорпиони прелита с тътнеж. А помежду двете кипи мелето на пияни ангели, някои от които дори се сблъскват наред полет.

Окървавен ангел тупва на естрадата право от небесата.

От него струи толкова много кръв, че изпръсква роклята ми. Рамото му е разкъсано, сякаш се е нанизал на заострения връх на стълб за улично осветление. Но той изглежда не забелязва раната си, понеже скача, незабавно готов да продължи боя.

Сполита ме ледено прозрение, че съм единственият човек наоколо.

Ах, какво не бих дала за меча на Рафи в момента!
 Окървавеният ангел прави крачка към мен.
 Грабвам от масата лъскав нож за пържоли и изритвам обувките си.

Или поне се опитвам.

Едната отказва да се събуе без чужда помощ. Или кракът ми се е подул, или обувката ми е твърде малка.

Не се сещам за нито едно бойно изкуство, което не изисква да си стъпил стабилно и съм почти сигурна, че с един бос крак и едно високо токче не е сред препоръчителните техники.

Роклята ми също е проблем. Стига до земята и е прилепнала. Изглежда страхотно, но в действителност не ми позволява достатъчно замах за ритник. Краката ми са най-голямото ми достойнство и нямам намерение да се осакатявам в битка заради едното благоприличие. Плъзвам ножа през страничния шев и разцепвам полата чак до бедрото.

Накланям острието така, че да не заседне между ребрата, когато намушкам някого с него.

Гърлото е по-добра мишена, но съм твърде ниска, за да посегна натам срещу такъв едър звяр. Или поне не при първия удар. При втория, след като съм го пронизала веднъж, вече е друга работа.

Ангелът почти се усмихва на ножа ми — е други думи, само правя нещата по-забавни. Вдига вежда, забелязал, че го държа все едно знам как се използва. Но мечът му остава недокоснат в ножницата, сякаш касапницата и пьянското сбиване не са достоен повод за употребата му.

Противникът е вторачил поглед в ножа и лицето ми. Лесна работа, понеже в бойна стойка ръцете ми са близо до лицето.

Обувката с ток обаче е обути на изнесения ми назад крак и го прави с почти педя по-дълъг от този, с който съм пристъпила напред.

Няма начин да си осигуря нормална свобода на движенията, ако ще куцукам наоколо в такъв вид. Затова правя единствено възможното.

От упор изритвам с високия си ток ангела в лицето.

Той изобщо не очаква подобен ход.

Излита заднешком от естрадата.

— Наистина си ти — оповестява Рафи.

Взира се в мен, вцепенен. Юмрукът му е вдигнат, но увисва наред избиването на душата на Белиал, който е целият в кръв и се олюлява.

Рафи се разлива в сладка усмивка и ме разтапя цялата.

Демонът прекъсва мига ни, понеже го удря по главата.

Рафи залита назад.

Белиал ми хвърля сериозен поглед. Усмива се, сякаш вече знае нова тайна. Зъбите му са покрити с кръв, стичаща се от венците.

Скача от сцената и разперва крила.

Рафи подскача и се вкопчва в крака му. Дръпва го и така го спира да не излети. Кани се да си вземе обратно крилата.

Събувам си обувката, готова да се хвърля в боя и да му помогна.

Но преди да помръдна, окървавеният ангел, когото изритах от сцената, успява да се покатери обратно от кипналото море тела.

Леле колко ядосан изглежда!

Токчето ми го е улучило в носа и сега изглежда взривен наред лицето му. Доскоро веселяшката му маска вече е извадена от филм на ужасите.

Отстъпвам и поглеждам бързо към Рафи. Той дърпа с цялата си мощ, за да удържи Белиал да не отлети. Това е идеалният момент да си върне крилата. Кой би подложил на съмнение поредния акт на брутално насилие сред много други? Вероятно втори път няма да му се отвори такава добра възможност.

Рафи се обръща към мен и погледите ни се срещат.

Вятърът духва кичур коса в лицето ми и издува разцепената пола около краката ми.

Не съм сигурна кое е по-ужасното — че найлоновите ми чорапи се виждат чак до горния си ръб или че крилцата ми на фея пърхат от вятъра точно преди схватка.

Противникът ми вдига юмрук за удар и вероятно ще ме остави на място, ако улучи.

Приготвям се за отбрана и мушване с ножа. Казвам си, че мога да победея, но няма как да избягам от факта, че само ще отлагам неизбежното. Наясно съм кога врагът ме превъзхожда.

Юмрукът полита към мен.

Преди да реагирам, ударът е отбит от рамо, масивно колкото на противника ми. Рафи блъска ангела достатъчно силно да го просне по гръб и онзи не помръдва повече.

Белиал, изправен на пръсти на ръба на сцената, ни наблюдава с кървавата си усмивка, сякаш гледката му се харесва.

Скача във въздуха.

На гърба му прекрасните снежнобели крила на Рафи пляскат с все сила. Един път. Втори път. Махат ни елегантно за сбогом.

Гигантският демон изчезва сред пърхащата наоколо тълпа, въртяща юмруци.

С един замах Рафи смъква смокинга на нападателя ми и ме замята с него. Покрива цялата горна половина на тялото ми, включително главата. Мога да надзъртам през цепката на яката, както се крия под огромното сако.

Топла ръка ме прегръща през рамото като щит и ме обръща към едната страна на подиума.

— Не се отдалечавай от мен — разнася се над главата ми познат шепот.

Независимо от врясъците на тълпата и рева на вълните, гърдите ми се стоплят от самия тембър на този глас.

Вдигам глава да кажа нещо, но Рафи слага пръст на устните си и шепне:

— Не говори. Отвориш ли си устата, само ще ми съсипеш фантазията, че спасявам невинна дама в беда.

Толкова съм облекчена, че и бездруго като нищо ще се разсмея истерично, ако взема да отворя уста.

Полезрението ми се смалвява до цепката между реверите на смокинга. Пристъпвам в топлината на пашкула му. Рафи ме притиска здраво към себе си, насочва ме и ме прикрива с тялото си. Крача до него и се опитвам да стана невидима.

Слизаме четири стъпала надолу и нагазваме в кипналото море от насилие.

Започват да ни блъскат, веднага щом се озоваваме на земята. Стискам по-здраво ножа си и се старая да съм нащрек за всичко, което може да ни връхлети. Рафи решително разбутва тълпата и я разхвърля по много доминантен начин. Прикрива ме зад гърба си, докато разоравя побойниците пред нас.

Приближаваме края на най-гъстата тълпа, но все още ни предстои да си проправим път през част от нея, за да стигнем до откритото пространство. Прекрачваме трупове; старая се да не гледам надолу.

Повечето присъстващи са твърде погълнати от своите схватки, за да се занимават с нас. Сега се водят предимно битки ангел срещу ангел, но все още на земята има отделни хора с ръце, вдигнати за защита от валящите ритници и юмруци. При тази гледка някои воини клатят отвратено глава, но това не е особена утеха. Част от мен иска да се нахвърли срещу ангелите нападатели, друга част — да побегне и да се скрие.

Рафи ме влечи твърде бързо, за да умувам по въпроса. Не виждам кой знае какво в масата от тела и се блъсвам в него, когато той внезапно спира.

Намираме се в покрайнините на тълпата и повечето сбивания са останали зад гърба ни. Пред нас са скалите, които рязко пропадат към тъмния плаж. Между нас и свободата стои само поредният въргал.

Двама ангели се бият, а други двама се обикалят в кръг. Никой от четиримата не е извадил меча си. Тези побои не са повод за нанасяне на рани, поне не един на друг. По-скоро воините приличат на пияни викинги с адски свирепа жилка, която Уриил си мислеше, че ще овладее.

Един от ангелите полита в наша посока. Ръката му ме помита, докато рухва край нас. Завъртам се и се олюлявам, а главата ми по случайност се подава от огромното сако.

— Какво си имаш там? — пита все още стоящият на крака ангел. — Останало ни е човече, а? — и залита да ме сграбчи.

Без предупреждение Рафи му забива кроше право в лицето, последвано от още два удара, толкова бързи, че юмруците му се размазват пред очите ми.

Отстранявам се от пътя му и отстъпвам встрани. Другият ангел залита назад, но Рафи не тръгва след него. Не се отделя от мен.

Вече съм напълно разкрита. Захвърлям сакото, заставам в защитна стойка и вдигам ножа пред себе си.

Също като предишния, и този ангел се усмихва при вида на острието ми. Предстои му по-сериозно предизвикателство от смачкването на мравчица. Тази тук поне има остър нож и боен дух.

Чувствам гърба си оголен, но просто се налага да приема, че ангелите ще се държат по-спортсменски и няма да ме нападнат изотзад, докато се бия, защото за тях това и бездруго не е нищо, освен забавление.

До мен Рафи вече си разменя удари с друг ангел. Връхлита противника си с мощта на челен сблъсък.

Моят противник предприема първия си ход. Хили се толкова широко, че човек да се запита дали не му пека торта.

Мъже — всичките са тренирали само срещу себеподобни. Очакват нападения в определени зони по телата си и то от противник, свикнал да разчита на силата на горната част на корпуса си. И винаги, ама винаги подценяват жените.

Е, аз нямам кой знае каква сила в горната част на корпуса, особено в сравнение с повечето мъже, да не говорим пък за тези типове. Както е типично за жени-бойци, силата ми идва от бедрата и краката.

Ангелът се втурва срещу мен с ръце, разтворени да сграбчат ножа, и в очакване да го нападна пряко.

Привеждам се, прикляквам с присвити колене и го оставям практически да ме връхлети.

В последната секунда скачам и забивам острието си в слабините му, с цялата сила на пружиниращите си крака.

Защо да си даваш труда да нападаш силните им места, когато можеш да посегнеш направо към най-уязвимото?

Ангелът се търкаля по пясъка точно като всеки мъж, когото изриташ в топките. Ще се излекува. Но скоро няма да му хрумне да нарушава каквито и да е табути.

Друг ангел профучава край мен с главата напред. Обръщам се и виждам Рафи да запраща встрани последния. Откъм тълпата към нас прииждат още, привлечени от хубавата схватка.

Рафи поглежда към окървавения нож в ръката ми.

— Ако още се съмнявах, че това си ти, въпросът вече да е решен!
— И посочва към противника ми, който се въргаля по земята, притиснал пакета си с ръце.

— Трябваше да прояви любезност и просто да ни пусне да минем — отбелязвам.

— Хубав начин да му вдъхнеш повече уважение. Винаги съм искал да срещна момиче, което се бие мръсно! — ухилва се Рафи.

— При самозащита няма мръсни хватки!

Той изпуктява:

— Не знам дали да му се подигравам, или да ти сваля шапка.

— Стига де, това е лесен избор.

Той ми се ухилва още по-широко. В очите му има искрица, от която вътрешностите ми се размекват, все едно дълбоко в нас звънтят в синхрон струни, за чието съществуване дори не съм знаела.

Първа отклонявам поглед.

Пъхам острието под ластика на единия ми чорап, опънат през средата на бедрото. Щом ластиците са достатъчно здрави да държат чорапите горе, докато се бия, значи ще свършат добра работа и в поддържането на ножа. Радвам се, задето имам някаква полза от тези щуротии.

Вдигам очи и виждам, че Рафи ме гледа. Залива ме вълна от неудобство.

Той ме сграбчва през кръста и ме вдига в обятията си като в старите филми. Придържа с ръце гърба и коленете ми.

Инстинктивно обвивам шията му с ръце. За миг съм объркана и през главата ми прелитат възможно най-глупави мисли.

— Не ме пускай — казва той.

Засилва се с мен на ръце към ръба на скалите. Две стъпки по-нататък крилата му изригват изпод покривалото си. Бляскавите бели перца на Маделин се разпиляват зад гърба му при разтварянето на гигантските прилепови крила.

Свобода под формата на демонски ципи. Ще ми се да се смея и да плача едновременно.

Аз съм в обятията на Рафи и летя.

Във въздуха сме.

Държа се здраво, а Рафи ме намества и аз се оказвам притисната към него, с крака, увити около кръста му. Топъл е, въпреки че океанският вятър ме блъска в гърба. Издигаме се до страховита височина, но той ме е прегърнал здраво и в обятията му се чувствам на сигурно място.

Усещането не продължава дълго. От време на време съзирам между крилата на Рафи какво ни следва.

Пияни или не, ангелите нямат проблем да се вдигнат във въздуха. Несъмнено видът на демонските крила ги е възпламенил, понеже ни преследват дори повече на брой, отколкото видяхме на плажа. Те се издигат през пипалцата на мъглата, озарена от ярките точки на огньовете, а ние се носим над тъмните вълни.

От ангелите се очаква да бъдат прелестни същества от светлина, но нашите преследвачи приличат повече на облак от демони, избълвани от мъглата. Рафи сигурно си е помислил нещо подобно, понеже затяга хватката си около кръста ми, сякаш да подсказва: „Не и този път“.

Накланя се във вираж и се отдалечава още повече от брега, натам, където мъглата се превръща в плътно одеяло. Понася се надолу към водата, където валмата са още по-гъсти, а тътенът на вълните е по-силен.

Слизаме съвсем ниско — морето ме пръска. Водата се надига, превръща се в бяла пяна и се вълнува под нас. Имам чувството, че миля след миля се носим все над черен и побеснял прибой.

Рафи криволичи насам-натам. Прави остри, неочаквани завои, след като известно време е летял по права линия. Обходни маневри.

Мъглата е толкова гъста, че е вероятно ангелите да преследват сенки. Ревът на вълните и вятъра им пречи да чуят крилата на Рафи, които мощно шибат въздуха.

Треперя, притисната към него. Ледените пръски и океанският вятър ме смразяват, вече не си чувствам ръцете около врата му и краката около кръста му.

Реем се в тишина, прорязвайки нощта. Нямам представа колко близо до нас са ангелите или дори дали все още ни преследват. Не виждам и не чувам нищо в ореола на мъглата. Правим поредния остър завой към океана.

Нечие лице изниква в мъглата.

Зад нас — гигантски крила е цвета на белезникавите валма.

Твърде близо е.

Блъска се в нас.

Въртим се неконтролируемо, а прилеповите крила се преплитат с покритите с пера.

Рафи замахва с крилото си с опънати като сърпове куки и ги забива във врага. Остриетата прорязват пластовете пера и се закачат за костта на ангела.

Пропадаме стремително и продължаваме да се въртим.

Рафи ни стабилизира с мощни удари на крилата, но не може едновременно да ги използва и като оръжие, и да лети. Отделя се от противника, а ангелът посяга към меча си.

Рафи си няма меч.

А носи и мен — петдесетина кила мъртва тежест, която само му пречи на равновесието и на бойните хватки. Ръцете му са заети да ме крепи, вместо да са свободни за битка. Крилата му трябва да се напъват много повече, за да ни удържат във въздуха.

Обладало ме е единствено нежеланието да умра отново в обятията на Рафи, този път наистина. Нямам намерение да се превърна в поредната рана в душата му.

Ангелът измъква меча си.

Понеже съм тренирала с тояги съм наясно, че някои оръжия се нуждаят от пространство, за да бъдат използвани ефективно. Мечът е едно от тях.

Точно сега ангелът е на достатъчно разстояние, за да замахне назад и да ни намушка с острието или да го вдигне и да ни посече. Но ако бяхме близо до него, щеше само да ни резне тук-там.

Водата под нас не е нищо особено. Сигурно е адски студена, ала няма да ме убие, ако цопна в нея.

Не и веднага, във всеки случай.

Изумително е колко пъти се налага да тръгваме срещу инстинкта си за оцеляване, за да оцелеем. Стискам още по-здраво крака около кръста на Рафи и оттласквам торса си от него.

Изненадан, той разтваря за миг ръце, преди да стегне отново хватката си около мен. Времето ми стига да се пресегна и да сграбча с една ръка китката на ангела с меча, а с другата — високата яка на официалната му риза.

Изпъвам лакът и задържам ръката му, за да му попреча да замахне срещу нас. Надявам се много да не е толкова силен, че да ми счупи ставата. С другата си ръка го дръпвам напред.

Всичко се случва наведнъж. Ако ангелът беше подготвен за подобен ход, нямаше начин да допусне да го направя. Кой нападател обаче очаква жертвата да го придърпа по-близо?

Той не владее толкова добре крилата си, че да ми се противопостави и успявам да изтегля изумително лекия ангел към нас.

Отблизо мечът му не е толкова опасен, но пък Рафи е принуден да лети в неудобна поза, за да избегне нанизването на крилото си на острието. Клатушкаме се във въздуха, съвсем ниско над черните вълни.

Рафи ме държи здраво с една ръка, а с другата се отбранява от ангела, който се опитва да го удари.

Навеждам се и сграбчвам дръжката на меча. Нямам шанс да измъкна оръжието от ръката на противника ни, по-скоро се стремя да му отвлека вниманието от схватката с Рафи. И ако наистина извадя късмет, нищо чудно дори да убедя меча му, че го държи някой, който няма право.

Боричкаме се във въздуха, пропадаме тромаво, после набираме малко височина, клатушкаме се и се въртим нагоре-надолу над водата. Успявам да стисна дръжката на меча с две ръце. Не ми се удава да го изтръгна от хватката на ангела, но поне го накланям.

И тогава мечът натежава — става толкова тежък, че китката на ангела поддава.

— Не! — виква той. В гласа му отеква истински ужас, понеже оръжието заплашва да се изплъзне от хватката му.

Рафи го удря с юмрука на свободната си ръка. Ангелът полита заднешком.

Мечът му пада. И изчезва във водата.

— Не! — крещи противникът ни отново, с ужасено недоверие в погледа, втренчен в тъмната вода, където потъна мечът му. Едва ли разполагат с ангели-водолази, натоварени да вадят оръжия и други ценности от дъното на океана.

С изкривено от кръвожадност лице, ангелът надава боен вик срещу нас. След това ни се нахвърля.

Още два ангела се появяват от гъстата мъгла.

Нищо учудващо, предвид целия шум, който първият вдига, но сърцето ми потъва в петите при вида им.

И тримата ни нападат. Рафи се завърта и полита към откритото море.

Няма начин да ги надбяга, докато му тежа и го забавям.

— Пусни ме! — прошепвам в ухото му.

Той ме притиска още по-здраво, сякаш и дума не може да става за такова нещо.

— И двамата ще сме в по-голяма безопасност, ако съм във водата, вместо да ти тежа в битка!

Той продължава да ме стиска.

— Умея да плувам, Рафи! Не е голяма работа.

Нещо едро се блъсва в нас изотзад.

И ръцете на Рафи се разтварят от удара. Оттласквам се от него.

Онзи първи миг от падането е досущ като на забавен кадър, когато всички усещания се усилват до крайност. Чисто инстинктивна реакция за оцеляване ме кара да размахам ръце и да се хвана за първото, което докопам.

Едната ми ръка напипва само въздух. Другата сграбчва върха на покрито с перушина крило.

Увисвам с цялата си тежест на крилото на ангела, той се завърта и изгубва контрол. Канализирам в хватката и последната капка от паниката си.

Цопваме заедно в океана.

И последната клетчица в плътта ми замръзва, после всичките избухват в ледени шрапнели. В цялото ми тяло боцкат и се сблъскват ледени игли. Или поне така го чувствам.

Най-силно е усещането, когато водата покрива и главата ми, сякаш темето ми е последният бастион на топлина в тялото. От шока в гърлото ми напират писък, но дробовите ми са толкова замръзнали и свити, че не съм в състояние да издам и звук.

Вълнението ме преобръща в мрака, а аз потъвам като гюле. Изгубвам всякакъв ориентир за положението на тялото си и посоката на движение.

В крайна сметка въртенето спира, но пък, когато го овладявам, вече не съм сигурна накъде е повърхността. Гърча се цялата, докато хронометърът на въздуха в дробовите ми тиктака усилено.

Никога не съм и допускала възможността да объркам горе и долу, но без гравитация и светлина, просто няма начин да отгатна коя посока накъде е. Ужасявам се от необходимостта да направя избор.

Покрай мен преминават мехурчета и ме сполитат мисли как ужасяващи твари прииждат към мен от водните дълбини на ада. В огромния ковчег на обгръщащото ме море се изсипват всички онези полусънни нощи, когато майка ми тананика в тъмното и обрисова образи на демони, които ме завличат в ада. Онова там не са ли тъмни силуети, цепещи водата, или...?

Я зарежи.

Въздух! Плувай. Мисли!

Няма време да потъвам във въртопа на безсмисления ужас, той и бездруго няма да ми помогне с нищо.

Мехурчета.

Те носят важна вест.

Мехурчетата не се ли издигат нагоре?

Вдигам ръка към устата си, за да ги усетя и изпускам ценна глътка въздух от пламналите си дробове. Мехурчетата ме гъделичкат

при издигането си покрай лицето и ухото ми.

Следвам ги странично или поне така ми се струва. Водните течения отнасят въздушните балончета в произволна посока, но в крайна сметка те ще изплават, нали? Определено се надявам да съм права.

Изпускам още няколко глътки въздух, като се опитвам да не се разделя с повече от най-необходимото, и накрая те започват всеки път да докосват носа ми по пътя си нагоре. Ритам с все сили, следвайки наниза мехурчета толкова бързо, колкото пламналите ми дробове са в състояние да ме тласкат.

Започвам да се отчайвам, че плувам в грешна посока, но точно тогава забелязвам как водата става някак по-сияйна, по-светла. Плувам още по-усърдно.

Най-сетне успявам да пробия повърхността с глава и си поемам жадно въздух. Солена вода блисва в устата ми, понеже бурното море ми удря шамар. Дробовете ми се свиват и отчаяно се опитвам да удържа кашлицата си, за да не вдишам нова глътка вода.

Морето около мен избухва — нещо голямо изплува наблизо.

Глава, ръце, крила. Ангелът, когото повлякох с мен, също е намерил пътя нагоре.

Той се мята, отчаяно гълта въздух и пляска бясно наоколо. Перата му са просмукани с вода; уменията му да плува ми изглеждат съмнителни. Ръцете му вършеят във водата, а крилата шляпат и вдигат безцелни облаци пръски.

Цялото това мятане удържа ангела на повърхността, но е много изтощителен начин на плуване. Ако беше човек, вече щеше да е изхабил цялата си енергия и да се е удавил.

Обръщам му гръб и се захващам да ритам във водата. Толкова ми е студено, че едва успявам да вдигна ръце.

Крилата на ангела се протягат и ми препречват пътя. Той вършее отчаяно и същевременно ме придърпва към себе си.

Опипвам за ножа си с надеждата още да е затъкнат в найлоновия ластик на чорапа. Ръката ми е почти замръзнала, едва го напипвам, но наистина си е на място. Съвсем обикновен нож е, не ангелско острие, но все пак може да пореже врага. Ангелът ще усети болка и ще прокърви. Е, в този студ едва ли ще почувства кой знае какво, но съм длъжна да опитам.

Той посяга към мен и аз замахвам към ръката му.

Ангелът се дръпва, ала се пресяга към мен с другата си ръка и ме сграбчва за косата. Забивам ножа в китката му. Пуска ме, но сега пък ме докопва с порязаната си длан, без да спира да блъска по водата.

Придърпва ме към себе си, драпа по мен и ме тласка надолу в класическа удавническа паника, за каквато инструкторите по плуване постоянно предупреждават.

Поемам си дълбоко дъх. Противникът натиква главата ми в ледената вода и тя отново ме поглъща.

Не знам дали ангелът се опитва да ме удави, дали това е финален акт в стил „ще те отнеса с мен в гроба“, или просто действа по инстинкт. Все едно, накрая ще умра, ако му позволя да продължи в същия дух.

Размахвам ножа с избликнала в мен паника и го порязвам дълбоко през гърдите и раменете. И не спирам след първия разрез.

Кръвта му затопля водата.

Хватката му се отпуска и успявам да подам глава над водата, за да поема голяма глътка въздух. Ангелът вече не ме натиска надолу, но още ме държи.

— Ти не си единственото чудовище на света! — изпъшквам аз.

В Северна Калифорния има големи бели акули. Сърфистите и акулите като че ли са сключили своеобразно примирие, като изключим редките нападения тук-там. Но човек никога не бива да влиза във водата, ако кърви.

Здравата съм накълцала гърдите на ангела. Около него се разтичат панделки от кръв.

Погледът ми среща неговия. Той си мисли, че аз съм чудовището, за което говоря. Може и да е прав.

Не съм акула, но всичкото това сечене и мушкане с ножа ми напомня за майка ми и жертвите ѝ. Този път сходството не ме притеснява. Този път черпя сила от нейната лудост. Понякога просто се налага да плувам по течението и да пусна вътрешната си майка на свобода.

Продължавам да кълцам ангела като побъркана.

Той най-сетне отпуска хватката си.

Ритам надалеч от него с все сили. Не блъфирах за акулите.

Ножът затруднява плуването ми, но продължавам да го стискам в ръка, докато не изляза от обсега на кървящия ангел. Едва тогава го затъквам обратно в ластика на найлоновия чорап.

Толкова съм се загоряла, че са ми нужни още няколко загребвания, преди да започна отново да усещам вцепняващия студ. Дъхът ми се кълби пред лицето и зъбите ми тракат, но се заставям да не спирам да се движа.

Тежко падане разплисква водата.

Преплетени крила и крайници разцепват хоризонтално повърхността и прорязват канал в морето.

Рафи и двамата ангели, вчепкани в ръкопашен бой. Въртят се и продължават да се бият, докато цепят вълните.

Не след дълго се разделят и безцелно хабят енергия да пляскат и да вършеят удавнически. И двамата ангели от противниковия лагер са с извадени мечове, което още повече затруднява плуването им. Държат се за мечовете, докато разплискват водата с мокрите си, безполezni крила.

Рафи не се справя по-добре. Кожестите му крила отърсват течността по-добре от оперението на ангелите, но са големи и тромави, и той очевидно си няма представа как да плува с тях. Може би в рая няма океани.

Насочвам се към него.

Единият ангел изтърва меча си и крещи от болка и разочарование. Вероятно го е стискал до последно, но е трудно да останеш на повърхността, докато прибиращ меч в канията му и още по-трудно — да плуваш с острие в ръката.

Вторият ни противник се клати на повърхността в опит да остане над нея, вкопчил здраво ръка в меча си. При третото му потъване върхът на острието се завърта надолу, сякаш то е станало твърде тежко за него. Главата на ангела се подава над вълните и той стене: „Не, не, не!“ с истински ужас.

Върхът на острието цопва във водата и изчезва. Мечът на ангела е взел решението вместо него.

Като изключим другарите от ятото, не бих се учудила ангелите да се сближават единствено с мечовете. Това връща спомените за потреса и мъката на Рафи, когато мечът му го отхвърли.

Плувам по-бързо. Или поне опитвам. Студът ме е вцепенил и разтреперил, вече трудно приемам, че владее тялото си.

И тримата едва се крепят на повърхността. Чудя се колко ли ще издържат.

Точно преди да стигна пред крилата на Рафи, му подвиквам:

— Рафи, спри да се мяташ!

Той се обръща към мен.

— Овладей се, идвам да ти помогна!

Чувала съм, че повечето жертви на удавяне не успяват да се вземат в ръце. Изисква се да наложат волята си върху всичките си инстинкти за оцеляване, за да спрат да пляскат и да се оставят да потънат безпомощно. Нужно е неимоверно доверие, за да повериш спасението си на някой друг.

Рафи сигурно притежава невероятна сила на волята, понеже незабавно спира да вършее. Леко мърда с ръце и крака, но не достатъчно, че да остане на повърхността.

Започва да потъва.

Устремявам се напред е цялата бързина, на която съм способна.

Главата на Рафи потъва под водата, преди да успея да го достигна. Тегля го нагоре, но гигантските му крила са огромен проблем и вместо това той ме завлича надолу.

Потъваме и двамата.

Въпреки това, той не започва да се мята. Изумена съм колко желязна воля е нужна, за да преодолее повелята на инстинктите си. И колко доверие.

Под водата не мога да му кажа да сгъне напълно крилата си, за да намали площта им. Трескаво се пресягам към крилото му и го бутам.

Рафи ме разбира и здраво притиска грамадните ципи към тялото си. Изглеждат леки и тънки като въздуха. Ако знаеше как да ги използва във водата, сигурно щеше да плува като скат.

Ритам и дърпам с все сили, и успявам да ни изкарам на повърхността. Не съм супер яка плувкиня, но — като повечето деца в Калифорния — съм прекарала достатъчно време в океана да се чувствам добре в него. С кухите кости на Рафи и всичко останало, което го прави толкова лек, той не представлява сериозен товар.

Залива ме облекчение, когато главите ни се подават над повърхността и вече можем да дишаме. Плувам с една ръка, праметната през рамото и гърдите на ангела, за да държа устите ни над повърхността.

— Шавай с крака, Рафи. Не спирай да риташ!

Краката му са като мощна перка. Щом веднъж потегляме, влизаме в равномерен ритъм и се отдалечаваме с добра скорост от мятащите се ангели.

Онзи, когото порязах, още се крепи едва-едва на окървавената вода, недалеч от другите двама. Не знам какви ще са последствията от сбиване между банда ангели и пасаж големи бели акули, но се радвам, че с Рафи няма да сме достатъчно близо да видим с очите си.

А понеже ангелите определено са нашественици на територията на акулите, залагам на акулите. Кой казва, че ангелите не умират?

Тримата ни противници бързо изчезват в мъглата и за излизането ни на брега разчитам само на невероятния инстинкт на Рафи за посока.

Чувала съм, че водата в южната част на щата била топла, но никой не е посмял да твърди подобно нещо за водата в Северна Калифорния. Не сме точно в Аляска, но е достатъчно студено да получа хипотермия или поне имам такова чувство. Никога не съм виждала сърфист да влиза в океана без неопренов костюм. Но тялото на Рафи е топло дори в ледената вода и подозирам, че именно неговата топлина ми спасява живота.

Когато се уморяваме, почиваме под разтворените му крила. Водоустойчивите ципи ни държат на повърхността, без да полагаме никакви усилия.

Приближаваме брега. Вълните се обръщат на бяла пяна и ни търкалят нестабилно. Преценяваме го така, че да се гмуркаме под водата при прииждането на по-големите и да се подаваме, когато вълните се поуспокоят.

Успяваме да използваме прибой, за да излезем на плажа. Отпълзваме само колкото да сме далеч от мощния прибой, преди да рухнем върху купчина мокри коси и дрехи.

Надигам глава да се уверя, че Рафи е добре.

Той жадно гълта въздух и се взира право в мен с толкова настоятелен поглед, че направо не си намирам място.

Мъча се да кажа нещо. Всъщност не сме говорили, откакто той излезе за операция от хотелската ни стая в старото гнездо. Оттогава насам се случиха много неща. Допреди няколко часа дори ме мислеше за мъртва.

Отварям уста да кажа нещо значимо и запомнящо се.

— Аз...

Не се чува нито звук.

Посягам с мисълта поне да се хванем за ръце, искам да го докосна. Но пръстите ми са се оплели във водорасли, които инстинктивно изтърсвам. Те цопват върху лицето на Рафи с влажно плъокване, и оттам се хлъзват долу на пясъка.

Ангелът се търкаля по плажа в пристъп на беззвучен кикот.

Смехът му е слаб и не му стига въздух, но все пак никога не съм чувала по-прекрасен звук. Пълен е с топлина и искрено веселие, каквито притежава само жив, дишащ, тъъ, човек.

Рафи се пресяга и ме хваща за ръката. Придърпва ме към себе си по плажа. Роклята ми се набира — повече пясък, отколкото плат, но не ми пука.

Ангелът ме притегля в обятията си и ме прегръща силно.

Рафи е единственият източник на топлина в море от лед. Да съм в прегръдката му, е равносилно да се прибера в дома, какъвто никога не съм имала. Той още пъшка с тътнещ в гърдите смях. Кискам се в синхрон с него.

Междувременно обаче настроението се променя. В гърдите на Рафи продължават да клопочат спазми, звучат досущ като тих смях, но не са. Той ме притиска толкова силно, че ако армия скорпиони ни връхлети и се опита да ме измъкне от обятията му, няма да успее.

Милвам го по главата и му повтарям утешителните слова, които той ми шепнеше последния път, когато бяхме заедно.

— Ш-ш! — казвам му аз. — Тихо. Тук съм!

Рафи е горещ като следобедно слънце в летен ден.

Притискаме се един към друг в малката ни вселена от топлина. От чудовищата на нощта ни скриват кълбата мъгла около нас и разпененият прибой, който блъска под краката ни.

Успяваме да се доберем до плажна вила в редицата къщи, скрити в мъглата. В Предишния свят това каре беше сравнително недалеч от водата, но все пак не се водеше „плажна собственост на първи ред“. В Ангелския свят вилите са затънали в море от смет и са най-близките до водата. Много от тях още изглеждат непокътнати, с все знамената с морски кончета и дървени шезлонги по верандите, сякаш чакат обитателите си да се приберат у дома.

Препъвам се в дневната след Рафи, от изтощение въобще не обръщам внимание къде се намирам. Вътре сме защитени от вятъра. Къщата не се отоплява, но имам чувството, че е направо пещ в сравнение с температурата отвън. Подгизнала съм и съм цялата в пясък, а рокличката ми е полепнала по тялото като мокри салфетки.

За разлика от мен Рафи е в пълна бойна готовност. Проверява всяко ъгълче на къщата, преди да свали гарда.

Няма ток и в стаите е тъмно, като изключим мътното сияние на луната, която нахлува през панорамните прозорци. Все пак изваждаме късмет. Има камина с наредени до нея дърва, а на решетката отгоре — кибрит и декоративни свещи.

Опитвам се да запаля една свещ. Ръцете ми треперят толкова силно, че чупя три клечки и най-сетне драсвам четвъртата успешно. Рафи кладе огън. Веднага щом малкото пламъче плъзва по дървата, усещам как натегнатата пружина в мен се отпуска, сякаш дълбоко в себе си съм се притеснявала да не би жизнените ми функции всеки момент да се изключат, преди огънят да пламне.

При все, че трепери, Рафи става и затваря щорите на прозорците. Не знам как успява да го постигне. Аз лично едва се въздържа да не се напъхам право в камината, за да се доближа възможно повече до топлината.

Рафи дори съумява да изнамери одеяла и кърпи някъде от тъмните ъгълчета на къщата, и ме увива с едно одеяло. Кожата ми е

толкова замръзнала, че почти не усещам меката топлина на ръката му, която се плъзва по шията ми.

— Как се чувстваш? — пита ме той.

Отговарям през тракащи зъби:

— Добре, доколкото може да се очаква след плуване в гъмжащи с ангели води!

Рафи докосва челото ми с длан.

— Вие, хората, сте толкова крехки! Ако времето не ви убие, ставате жертва на зарази, акули или хипотермия.

— Или на кръвожадни ангели.

Той поклаща глава:

— Както сте добре, така след миг изчезвате завинаги... — и се взира мрачно в сиянието на огъня.

От косата още капе ледена вода и по врата, и по гърба ми, а роклята е залепнала по мен, все едно е направена от мокър пясък. Явно и Рафи се чувства по същия начин, защото увива около кръста си плажна хавлия и я връзва на плоския си като дъска за гладене стомах, за да я държи на място.

След това си сваля ботушите. И си смъква панталоните.

— Какво правиш? — питам нервно.

Той не спира да се съблича под хавлията.

— Опитвам се да се стопля. И ти трябва да направиш същото, ако не искаш мокрите дрехи да изсмучат безценната ти топлина...

Панталоните му цопват влажно на килима.

Колебая се, а Рафи сяда близо до мен пред огъня.

Разтваря демонските си крила. Вероятно го прави, за да ги изсуши, но създава ефект, все едно сме в палатка. Мускулите по гърба и раменете ми се отпускат, веднага щом усещам топлината да се завихря зад мен.

Треперя и се опитвам да отърся възможно повече от студа. Рафи притваря обръча на крилата си и така топлината на огъня расте помежду ни.

— Добра работа свърши! — Той ме гледа с кротко одобрение.

Примигвам изненадано срещу него. Не е да не съм чувала и друг път подобна похвала. Но тази някак си е различна. Неочаквана.

— Ти също.

Ще ми се да кажа нещо повече. Открехвам предпазливо тъмницата в главата си, за да проверя дали мога да надникна вътре и да намеря нещо стойностно за споделяне, ала цялото ѝ съдържание натиска вратата отвътре и иска да се излее оттам. Трясвам вратата и се облягам на нея, за да не зейне рязко изпод мен. Междувременно езикът ми се заплита от всичко, което напират да бъде изречено.

— Ами да, ти също.

Рафи кима, сякаш разбира, сякаш наистина съм казала всичко, втурнало се да излети от трезора, и той е приел всяка думица.

Известно време просто се вслушваме в припукването на огъня.

Стоплила съм се достатъчно, за да ми се прииска да се отърва от мократа, потънала в пясък рокля, която изсмуква таящата се в кожата ми топлинка. Увивам се с одеялото и захапвам припокриващите се краища, за да го крепя на място като щит.

Рафи се ухилва, докато ме наблюдава как шавам отдолу и се боря с мократа дреха.

— Един възпитан съвременен мъж положително ще обърне гръб, за да не надзърта, ако без да искаш покажеш нещо.

Кимам, здраво стиснала одеялото със зъби.

— Обаче ще изгубим загряващия ни параван... — За демонстрация той вдига едното си крило на няколко сантиметра. Незабавно по краката ми плъзва студен полъх. Рафи отново връща крилото на място. Свива рамене. — Е, предполагам, просто трябва да внимаваш повече.

Продължавам да шавам под одеялото и се освобождавам от левия ръкав.

— Гледай да не се засмееш — допълва Рафи, — понеже би било катастрофално...

Присвивам очи срещу него и го поглеждам сърдито в опит да го предупредя да не се опитва да ме разсмее.

— Чувала ли си шегата за...

Съдирам тънката си рокля под одеялото. И бездруго беше съсипана. Разкъсвам я и я изхвърлям изпод завивката.

Тя каца върху панталоните на килима.

Рафи избухва в смях. Прекрасен звук е — наситен и безгрижен. Заразява ме да се смея заедно с него.

— Наистина си страхотна в креативните решения! — Той още се подсмива. — Твоите обикновено включват дране, разкъсване, ритане, мушкане, но са си креативни.

Най-сетне отварям захапката си върху одеялото, понеже вече мога да го придържам здраво и с ръце.

— Просто ми омръзна от прилепналата по мен влага, това е всичко. Едва ли е имало опасност вицът ти да се окаже наистина смешен.

— Разби ми сърцето с тази забележка! — подхвърля Рафи с усмивка. Думата „разбивам“ отеква в главата ми, а явно и в неговата, понеже усмивката му угасва.

— Какво стана там в старото гнездо? Видях, че скорпионът те ужили. Видях как умираш. Как оцеля?

Обяснявам за парализата, предизвикана от ужилването на скорпиона, как забавя сърдечния ритъм и дишането, и жертвата изглежда мъртва.

— Мислех си, че определено съм те изгубил.

Изгубил ме е?

Взирам се в огъня, без да го виждам.

— И аз мислех, че съм те изгубила...

Думите едва-едва излизат от гърлото ми.

Огънят припуква и съска, докато гризе цепениците. Напомня ми за пожара в гнездото, откъдето Рафи ме изнесе, макар да ме мислеше за мъртва.

— Благодаря ти, задето ме върна на семейството ми. Налудничав и опасен подвиг!

— Точно тогава се чувствах малко луд и опасен.

— Да, забелязах го...

Никога няма да изтрия от съзнанието си спомена как, след като ме видя да умирам, той троши гигантските цистерни на скорпионите в беса си и убива всички чудовища.

Устните на Рафи шават, сякаш се присмива сам на себе си.

— Сигурно е било забавно.

— Не, всъщност не беше. Беше... — *Сърцераздиращо.* — Изглеждаше направо с разбито сърце... — Примигвам, когато осъзнавам какво се е изплъзнало току-що от устата ми. — Така де...

Не ми хрумва с какво друго да заменя току-що казаното.

— Сърце... — Рафи се взира съсредоточено в пламъците. — Разбито... — Говори с тон, все едно думите са нещо ново за него, сякаш никога досега не ги е изричал. Кима. — Да, така е. Навярно и така може да се каже.

Пламъците припукват. Изненадана съм колко бързо те стопля един огън.

— Не казвам, че си бил с разбито сърце... — Звуча, като че ли тепърва се учи да говоря, заеквам на всяка дума. — Просто исках да кажа, че ми беше тежко... да те гледам...

Той нито потвърждава, нито отрича дали е страдал поне мъничко.

— Добре де, да речем изглеждаше малко покрусен...

Колко е притеснително! Признавам, че вече направо си прося комплименти. В главата ми тихо гласче ми се кара, задето съм такава глупачка. Останалите се вслушват внимателно за реакция.

Оранжевите и червени пламъци се разрастват и стават все по-горещи. Пукането и съскането им е ритмично и хипнотизиращо. Топлината е разкошна.

— Трепериш — отбелязва Рафи. Според мен сменя темата неохотно. Май дори е малко натъжен. — Иди се изкъпи. Може да извадиш късмет и да има топла вода.

Той мълчи и аз затаявам дъх в очакване.

После Рафи ми обръща гръб.

Изправя се и изчезва в мрака към вътрешността на къщата.

Веднага щом отдръпва паравана на крилата си, студът отново се връща. Гледам как ангелът изчезва в тъмнината. Тъмните му крила и сведената глава се стопяват първи, после широките рамене и ръцете. Накрая не остава нищо.

Седя неподвижно и го гледам как си отива, иска ми се да кажа нещо, а не знам какво.

Неуверено се изправям и се отдръпвам от камината. Къщата ми се струва по-студена сега, когато тръгвам по стълбите да си потърся баня.

Намирам хавлиени кърпи, по начина на сгъване съдя, че не са били използвани след последното пране. Вероятно е било още преди месеци.

Къпя се на светлината на свещи. Водата е хладка, но в сравнение е океанската много по-приятно гали все още замръзналата ми кожа. Все пак не се мотая много. Само колкото да изплакна пясъка, да се насапунисам и възможно по-бързо да си измия косата с шампоан. Продължавам да треперя от студа, просмукал се в костите ми и мечтая отново да съм суха и затоплена.

На вратата на банята виси дебел халат, много ми се иска да се увия с него. Но такъв тип лукс е за хората от Предишния свят, не за такива, които са заплашени всеки миг да бъдат прогонени оттук от чудовища или мародери.

Бързо преравам гардеробите и чекмеджетата — търся дрехи. Най-доброто, което намирам, е плетена туника, най-вероятно е просто пуловер за едър човек.

Всичко друго е поне четири размера по-голямо. Пристягам пуловера с шалче през кръста и нахлузвам ластични панталони. Крачолите удобно ми стигат до глезените, но вероятно са предвидени за 7/8.

Сигурно ще намеря и по-свястно облекло, не ми се ще обаче да се задържам със свещ, озарила прозореца на горния етаж. Мъглата навярно пречи на малкото пламъче да се вижда отдалеч, ала защо сами да си създаваме проблеми?

На долния етаж дневната е озарена от топлото сияние на огъня в камината. Рафи се е качил на стол и с тиксо лепи одеяла по

панорамните прозорци. Явно, както и на мен, му е хрумнала мисълта за светлината, която се вижда отвън.

Да го видя стъпил на стол, за да се добере до горния ръб на прозорците, ме отпуска по някакъв начин. Толкова нормално занимание е подхванал!

Е, щеше да е нормално, ако не обръщам внимание на тъмните крила, леко потрепващи зад гърба му. Вероятно така ги суши. Куките сърпове са извадени и блестят на светлината на свещите. Няма пера, които да почиства. Чудя се, дали си полира остриетата?

— Не си Паднал, нали?

Въпросът се изръсва от устата ми, преди умът ми да успее да го цензурира.

— Поне както съм чувал, това само ще ме направи по-секси за човешките дъщери. — Той довършва залепването на последното одеяло. — Какво толкова ви привлича в лошите типове?

— Попитах те нещо, Рафи. Сериозно говоря.

— Да не би да ми предлагаш шанс за изкупление? — Скача от стола и най-сетне се обръща да ме погледне.

Вижда ме и раменете му се разтърсват в безмълвен смях, който бързо прераства в гърлен кикот. Смяхът на Рафи по принцип ми харесва, само дето в случая очевидно ми се присмива.

Поглеждам дрехите си. Признавам, че съм по-прибързала малко с обличането горе.

Това, което на светлината на свещта ми се стори пуловер в приглушени цветове, се оказва с леопардова шарка. И, понеже ми е прекалено голям, навсякъде образува гънки и виси безобразно. Онова, което сметнах за тъмен шал на кръста се оказва червена вратовръзка, а кафявите ми чорапи всъщност са невъзможен чифт от един розов и един пурпурен.

— Защо всички други имат право да изглеждат, все едно са хукнали на лов за зомбита, а аз все трябва да се грижа за модата?

Рафи не спира да се подсмива.

— Приличаш на шарпей на леопардови петна.

Май ми говори за онези кученца, подобни на мопс, направо потънали в огромни гънки кожа.

— Плашиш ме, честна дума. Може да ми остане травма за цял живот, ако на нежната възраст от седемнайсет ме сравняват с

набръчкано псенце.

— Аха. Чувствително момиче. Отговаряш точно на това описание, Пенрин! — Светлината на огъня смекчава чертите на Рафи и придава топло сияние на кожата му. — Но ако нежната ти половина се нуждае от подхранване на егото, готов съм да призная, че изглеждаше чудесно с крила! — Той казва последното с копнеж в гласа.

Внезапно се чувствам глупаво.

— Ами... благодаря.

— Не искаш ли да изглеждаш прекрасно с крила?

— Просто се боя да не би това да е само началото на поредната шега как приличам на сбръчкано куче с крилца, но си имам отличен характер или нещо такова... — поглеждам към тавана, докато обмислям въпроса. — Добре де, всъщност не прозвуча смешно, значи сигурно шегата е била наистина безвкусна.

— О, не се притеснявай. Няма да ти се подигравам — успокоява ме ангелът. — Никога не бих казал, че си имаш отличен характер.

Отправлям злобен поглед на Рафи, а той се подсмива на дребната си задявка.

И, просто ей тъй, отново се превръща в същия Рафи, с когото свикнах по пътя.

Стопляме вода на газовата печка, която все още работи, стига да я запалиш с кибрит. След това сядаме до камината, прием топла вода от чашите си и разказвам на Рафи какво ми се е случило, откакто се видяхме за последен път. Толкова хубаво нещо е топлината, че умирам да се свия и да заспя.

— Къде ми е мечът?

Поемам си дълбоко дъх. Не съм споменала сънищата на меча. Щеше да е признание, че съм надзъртала в живота му.

— Наложил се да го оставя в купчина вещи на Кей 39 в Сан Франциско, когато ме хванаха.

— Оставила си го?

Кимам.

— Нямах избор.

— Той не може да стои самичък.

— Това не важи ли за всички ни?

Погледите ни се срещат и през мен минава наелектризираща вълна.

— Мечът тъгува за теб — прошепвам тихичко.

— Така ли? — отвръща Рафи с глас като милувка. Взира се в очите ми така настоятелно, че се кълна, способен е да надникне право в душата ми.

— Да... — топлина залива бузите ми. — Аз... През цялото време мисли за теб.

Светлината на свещите хвърля топъл блясък по протежение на челюстта на Рафи и по устните му.

— Много скърбя за моя меч — гласът му наподобява басово ръмжение. — Не осъзнавах точно колко съм се привързал! — надига се и отмята кичур влажна коса от лицето ми. — Нито колко опасно пристрастяващ е.

Погледът му ме приковава — нито мога да помръдна, нито да дишам.

— Навярно не само на момичетата им харесва да чуват такива неща. Сигурно и той иска да бъде с теб! — думите се изтръгват от устните ми в припрян шепот.

Рафи затваря очи и си поема дълбоко дъх. Поклаща глава.

— Не е възможно.

— Защо?

— Правила. Обичаи. Опасност. Опасно е да си с мен.

— Опасно е да бъда без теб — премествам се по-близо до огъня.

Той се пресяга и намества одеялото на раменете ми.

— Това не променя правилата.

Затварям очи и се оставям на топлината на пръстите му, които милват шията ми.

— На кого му пука за правилата? Дошъл е краят на света, не си забравил, нали?

— Правилата са важни за нас. Ангелите са войнствена раса.

— Забелязах. Но какво общо има това?

— Единственият начин да поддържаш хилядолетия наред сплотено обществото на убийци като нас, е чрез строга командна йерархия и абсолютна непоносимост към нарушенията на правилата. Иначе още много отдавна щяхме да сме се избили един друг.

— Дори ако правилата са лишени от смисъл?

— Понякога имат смисъл — ухилва се Рафи. — Но не става дума за това. Важното е бойците да следват заповедите, не да ги подлагат на

съмнение.

— Дори ако те държат настрани от вещи и хора, за които те е грижа?

— Особено тогава. Това често е най-ефективното наказание. Смъртта не е особена заплаха за истинския воин. Но да ти отнемат своята човешка дъщеря, децата, приятелите, меча — това са същинските наказания.

Не мога да се сдържа. Навеждам се към Рафи така, че съм на една целувка разстояние от него:

— Наистина сме страшни, нали?

Той се вижда в устните ми омагьосан. Нито се отдръпва, нито се навежда и милиметър напред. Вдига вежда срещу мен.

— Дъщерите на хората са наистина опасни. Да не споменавам и колко са досадни! — свива рамене. — По бърз и понякога по мил начин.

Отдръпвам се.

— Започвам да разбирам защо твоят меч те напусна!

Ох. Не прозвуча никак добре.

— Извинявай, не исках да...

— Напусна ме, понеже има заповеди какво да стори, ако някога долови пришествието на мрака.

— Защо?

Рафи се вижда в чашата си.

— Защото един Паднал с ангелски меч е прекалено опасен. Крилата им се променят с времето и ако преживеят достатъчно битки, накрая им порастват собствени оръжия. Да разполагаш и с крилата на Паднал, и с ангелски меч, е прекалено опасна комбинация и не бива да се допуска.

— Но ти не си Паднал, нали? Защо тогава мечът те изостави?

— Крилата го объркаха... — Рафи отпива глътка. Видът му издава копнеж в чашата да има нещо по-силно от вода. — Разумен е отчасти, но няма собствен мозък... — позволява си лека усмивка.

Въздъхвам и оставям чашата.

— Светът ти е толкова различен от моя. Вие, момчета, имате ли изобщо нещо общо с хората?

Той ме поглежда с онези негови убийствени очи на свършеното лице, което върви комплект с тяло на Адонис.

— Нищо, което сме готови да признаем.

— Няма начин това да се забрави, нали? — питам. — Ние сме смъртни врагове и би трябвало да се опитвам да убия и теб, и всички подобни на теб.

Рафи се навежда към мен, опира чело в моето и затваря очи.

— Да.

Нежният му дъх милва устните ми, когато произнася думата.

Аз също затварям очи и се опитвам да се съсредоточа върху топлината на челото му, допряно в моето.

Рафи се завръща от претърсването на квартала с кутия корнфлейкс и буркан фъстъчено масло. Много ми се искаше да се размърдаме, но той настоя, че войниците се нуждаят от храна, за да се сражават достойно. Освен това според него ни трябва време да обмислим следващата си стъпка. И изчезна в нощта, въоръжен с толкова удобното си нощно зрение, докато аз останах в къщата до свещите.

Корнфлейксът е със стафиди и има вкус на райски плод — така де, от нирвана или друго прекрасно място, което да не ми напомня за смъртоносни ангели.

Поне веднъж ръцете ни са чисти. Ядем корнфлейкс с шепи и ближем фъстъченото масло направо от пръстите си. Навярно тук някъде ще се намерят и прибори в кухнята, но защо да си правим труда? Особено забавно е да гребеш лепкавата вкуснотия с пръсти и да ги облизваш като сладолед.

Флейкс със стафиди и фъстъчено масло! Кой да ти каже, че били толкова вкусни? Е, ако добавим и малко шоколад, сигурно ще се получи страхотно фъстъчено, хрупкаво шоколадово десертче за гимназиалната разпродажба на сладкиши. Добре де, дори да не е толкова прекрасно на вкус в сравнение с храните от Предишния свят, в Ангелския е направо изумително!

— Трябва да се върна в гнездото — съобщава Рафи, докато бърка с пръсти в буркана.

Спирам с шепа корнфлейкс, вдигната към устата.

— Сериозно ли? Че там гъмжи от полудели, кръвожадни неандерталци, от които едва-едва се измъкнахме живи!

Ангелът вдига вежда към мен. Осмуква фъстъченото масло от пръстите си.

Пъхам флейкса в устата си и започвам да хрускам.

— Само защото народът ти е красив, не означава, че отвътре не са неандерталци!

— Според твоето описание, съмнявам се Ури да е бил намислил същински бунт. Всеки войник щеше да го предупреди, че точно това ще последва. Разлюлееш ли апокалипсиса на въдичка пред разочаровани воители, не наясно с мисията си, и бурните страсти са ти в кърпа вързани.

— Бурни страсти ли?

— Старомодно ли звучи? — Рафи си гребва още фъстъчено масло. Изглежда предпочита да не го смесва с корнфлейкс.

— Имаше хора, накъсани на парчета. Буквално. На кървави, малки, гнусни къчета. Не ми звучи просто като проява на бурни страсти.

— Много съжалявам за случилото се, но нямаше начин да ги спра...

Не ми се струва Рафи да съжалява. Тонът му е студен, пресметлив и прагматичен.

— И каква всъщност е цялата тази работа с апокалипсиса, а? О, ами да, ще избием горките беззащитни хорица...

Знам, че прекалено се горещя. Топвам щипка флейкс във фъстъченото масло, гледам да оставя някоя и друга люспа в него. За всеки случай удавам вътре и няколко стафиди.

— Радостта от апокалипсиса няма нищо общо с хората.

— Стори ми се точно обратното.

Рафи наднича в буркана с оцапаното фъстъчено масло. Поглежда ме изпод вежди и го оставя, без да бръкне в него.

— Хората са случайно съвпадение.

— Да убиеш и унищожиш цял вид е случайно съвпадение?

Звуча все едно го обвинявам лично, а аз съм наясно, че той не е част от плана за ликвидирането ни.

Или поне си мисля, че Рафи не взема лично участие, все пак няма откъде да съм напълно сигурна, нали?

— Вие го причинявате на какви ли не видове — той се пресяга за кутията с корнфлейкс.

— Не е същото — аз пък грабвам буркана с маслото.

— Защо не?

— Хайде да се върнем на темата защо твоите хора толкова се радваха, че ще убиват моите хора — загребвам още от фъстъченото масло.

Рафи ме гледа как го облизвам от пръстите си.

— Празнуваха възможността да освободят приятелите си.

— Ангелите си имат приятели? — свивам устни около пръста и осмуквам всяка капчица благина от него.

Леко притеснен, Рафи се размърдва на мястото си и ме поглежда сърдито.

— Когато се биеш рамо до рамо с други бойци, те ти стават същински братя. Всеки от нас си има Паднал брат. Известна надежда им предлага единствено Съдният ден. Тогава най-сетне случаите им ще бъдат разгледани.

— Цяла вечност наказание идва преди самото дело?

Понечвам отново да топна пръсти в буркана, но Рафи изсипва вътре корнфлейкс. Налага се да си проям път през люспичките, за да близна отново от маслото.

— Системата целенасочено е сурова, за да държи всички в строя. Това споява войнственото ни общество.

Мушвам с пръст в хрупкавия пласт и се чудя дали Рафи се дразни.

— А ако ги сметнат за виновни? — изваждам малко фъстъчено масло на върха на пръста си. Облизвам го и се наслаждавам на вкусната сладост.

Рафи рязко се изправя и тръгва да обикаля из стаята.

— Тогава вечността става по-дълга.

Знам отговора на следващия си въпрос, но все пак го задавам.

— А кога ще започне Съдният ден?

— В края на апокалипсиса.

Кимам.

— Ясно. Същият, за който всички толкова копнеят...

Май напоследък не ми става по-добре, когато се окажа права за нещо.

Рафи си поема дълбоко дъх и издиша, сякаш има нужда да изпусне малко пара.

— Нека идем да потърсим меча ми.

Никак не ми се иска да губя време в полет до Кей 39, но там са и мечът, и сигнализаторът на майка ми. Устройството все още е най-добрият ми шанс да намеря Пейдж. Освен това разчитам да се отвори възможност да проверя дали мама, Клара и останалите са успели да

избягат от острова. В противен случай току-виж се намери начин да им помогна.

По думите на Доктора, тази нощ скорпионите щяха да ходят на мисия и вече знам, че Белиал е организиран прелитането на скакалците над ангелското сбирнище на смъртта. Бягството от Алкатраз следва или да е успяло, или да се е провалило. Не мога дори да преглътна мисълта какво се случва сега в затвора, ако е пропаднало.

Бързо си намирам твърде голямо за мен палто и чифт обувки за тенис, изненадващо точни по размер. Междувременно Рафи избира зловещ на вид кухненски нож и го затъква в колана си с все калъфа.

Мъглата навън се е вдигнала, а нощта е хладна, намаляващата луна и звездите се отразяват в океана. Плажната ивица между нас и водата е обсипана с парчета дървения и стъкла от разбитите къщи.

Натрошените стъкълца отразяват небесните светлини като килим от проблясващи светулки, който се простира до хоризонта във всички посоки. Така неочаквано красиво е, че спирам да се полюбувам на гледката. Как е възможно от разрухата да се породи нещо толкова прекрасно?

Поглеждам към Рафи да видя дали и той се възхищава на същото нещо. Оказва се, че вместо това съзерцава мен.

Приближавам се към него, цялата разтреперана. Полетът в обятията му предишния път беше военна мисия, а и няхаме време да мислим за нищо друго, освен за бягството.

Този път изборът ни е съзнателен и съм безсилна да сдържа мислите си за силните му ръце, които ме притискаха и топлата му кожа, която докосваше моята.

Вдигам ръце като дете, което иска да го носят.

Рафи се колебае за миг, без да откъсва поглед от мен. Дали си припомня как ме взе на ръце в старото гнездо, когато ме мислеше за мъртва? Какво ли е чувството да прегръща някого многократно, след като не му се е случвало толкова дълго?

Вдига ме на ръце и ме притиска към гърдите си, а аз го прегръщам през врата. Когато ме подхваща, бузата ми се долепя до неговата. Докосването ме изпълва с топлина и едва устоявам на импулса да потъркам лице в него.

Рафи претичва няколко крачки и ето ни във въздуха — насочваме се към Алкатраз.

Ако вече не бяхме летели веднъж, щях да се уплаша. Намирам се над водата и между мен и ледената баня е единствено прегръдката на ангела. Но хватката, в която ме държи, е стегната здраво около мен и гърдите му са топли. Облягам глава на мускулестото му рамо и затварям очи.

Рафи потрива буза в косата ми.

Знам, че скоро ще се налага да мисля за Пейдж, за майка ми и Клара. Приоритетите ми ще са преди всичко да оцелеем, да събера семейството си и да ни предпазя от чудовища и хора.

Но в момента — точно в този миг — се оставям да бъда седемнайсетгодишно момиче в обятията на силен мъж. Дори си позволявам да поканя в мислите си някои от онези „ако“ и „то“, разните възможности, които биха могли да избуят помежду ни в Предишния свят.

Само за мъничко.

Преди внимателно да напъхам мечтите си обратно в тъмницата в главата си.

Вместо да летим основно над суша, пресичаме полуострова по диагонал и стигаме до Санфранциския залив. Оттам планът е да минем по протежение на Залива, като следваме грубо крайбрежието. Така пътят до Алкатраз се удължава, но пък мъглата над морето е гъста, както и подозирахме. С всичките онези ангели и скорпиони във въздуха тази нощ, Рафи сметна, че е по-добре да летим над вода и се оказа прав.

Въздухът е влажен и вятърът — леден. При все палтото ми, Рафи е истинският ми извор на топлина и аз жадно се наслаждавам на докосването до тялото му, докато се носим през мъглата.

Той накланя глава, сякаш е чул нещо.

Свива встрани, за да проучи какво става. Намираме се в средата на облак и нямам представа откъде изобщо знае, че се движим в правилната посока, да не говорим как успява да се ориентира по някакъв слаб звук, който дори не съм в състояние да чуя, но на него му е по силите.

Носим се през най-гъстата мъгла и беззвучно се плъзгаме по най-долните ѝ валма, провиснали над залива. Разсеяната лунна светлина сияе бледо на фона на мазния мрак отдолу.

Чувам приглушеното бръмчене на двигатели, които разплискват вода, още преди да видя корабите.

Под нас половин дузина корабчета си проправят път през залива. Не виждам ферибота на капитан Джейк. Няма и причина, разбира се, да бъде с тях, но не мога да не се надявам, че това са бегълците от Алкатраз. Корабчетата не са нищо повече от рибарски катери, но все пак са достатъчно големи да поберат по десетина човека всеки.

Дали Ди и Дум са успели да организират спасителна експедиция?

Ако е така, впечатлена съм. Това ще рече, че, следователно, са били в състояние да съберат достатъчно кораби, да се надяваме, та да измъкнат всички на едно пътуване. И изглежда, че разумно са решили

да се възползват от мрака и мъглата, като се отдалечат от кейовете по вода вместо по суша.

Рафи се плъзга ниско и безшумно обикаля корабите, малката флотилия му е не по-малко любопитна, отколкото на мен.

Палубите гъмжат от хора, сбутали се един в друг заради студа. Сигурно някой е мярнал по-тъмния ни силует на фона на небето, защото двигателите замлъкват и корабите остават да дрейфуват безшумно в нощта. Виждам хора с пушки, насочени към небето, но повечето не се целят в нас, значи не се забелязваме кой знае колко. А най-добрата новина е, че никой не стреля.

Имат заповеди, предполагам, да стрелят само като последна възможност, понеже шумът дори от един изстрел ще привлече към тях цяла орда чудовища. Корабите видимо се справят добре в тихото си прокраждане през мъглата. Ако това са бегълците от Алкатраз, вероятно плават от часове, което ще рече, че през повечето време са били с изключени двигатели.

Никъде не се забелязват нито светлина, нито движение, нито звук, с изключение на покрива на най-големия кораб, който предвожда флотилията. Отражението на водните вълни и лунната светлина в мъглата са достатъчни да се види, че за покрива има вързано нещо.

Това е мятане се скорпион.

Над гърчещото се чудовище е приведен и човек. Докато безмълвно прелитаме покрай него, успявам да ги видя по-добре.

Тялото и опашката на тварта са здраво вързани. Устата е запушена и звярът издава задавено съскане, докато трескаво се опитва да ужили наклонената над него жена.

Тя е погълната от заниманията си и не ни забелязва. Рисува нещо по гърдите на скорпиона. Не виждам лицето ѝ, но това може да бъде само един човек.

Майка ми е жива и очевидно не е пострадала.

От двете ѝ страни стоят двама души, всеки с пушка. По мускулестите ръце на единия и надуваното излъчване на другия съдя, че вероятно са Татуирания и Алфата. В такъв случай мама трябва дяволски да ги е впечатлила по време на бягството, иначе не биха я защитавали, докато си драска по скорпиона.

Прелитаме над кораба, но е твърде тъмно да видя с какво точно се занимава майка ми.

— С червило е нарисувала на гърдите му сърце и в него пише „Пенрин и Пейдж“ — прошепва Рафи в ухото ми. Правим втори кръг в посока към кея. — А сега рисува цветя по корема на изчадието.

Не успявам да сдържа усмивката си и да не поклатя глава.

Олеква ми.

И за миг притискам Рафи по-здрави в хватка, която човек би могъл да сбърка и с прегръдка.

Кей 39 като цяло е същият, какъвто го помня. Натрошени дъски, стърчащи навсякъде, разрушени сгради, катурнат на единия си борд кораб — фериботът на капитан Джейк е забит в кея с носа напред, нацепил е дъските в корона от назъбени трески. Гази по-дълбоко, отколкото би следвало, и бавно се пълни с вода. На палубата има включен прожектор и той изстрелва призрачен светлинен лъч напреки на кея.

Значи не всички са избрали да минат през залива към полуострова. Явно някои са искали да следват най-краткия маршрут до сушата и после са се пръснали. Би имало смисъл, ако смяташ, че шансовете ти по суша са по-добри от тези по вода, или ако имаш семейство в града. Но на руля на ферибота вероятно не е стоял капитан Джейк. Освен ако не е бил сериозно пиян, което си е реална вероятност.

Кръжим над кея, проучвайки какво е положението. Грабителите се разпиляват, когато съзират лунната ни сянка. Няколко са просто деца. Сигурно се е разнесъл слух за оставените ценности. Чудя се дали имат представа колко опасно е за тях да бъдат тук?

Щом всички изчезват, тихомълком се приземяваме в сенките.

Рафи ме държи секунда повече от необходимото, преди да ме остави на земята. След това на мен пък ми отнема секунда повече от нужното, за да сваля ръце от врата му и да се отдръпна от топлината му. Ако някой ни гледа, като нищо ще си помисли, че сме двойка, която се целува в тъмното.

Прожекторите осветяват дъските и талпите, щръкнали от пристана. Влажният въздух на дъха ни се превръща в мъгла и се сплита в едно, докато гледаме и се ослушваме, за да се уверим, че наоколо няма никого.

Някой плаче.

Самотна жена е седнала сред отпадъците на полусъборена сладкарница. Опитва се да пази тишина, но няма начин да сбъркам

риданията.

В изсъхналото тяло и в гласа има нещо познато. Давам на Рафи знак да се скрие, докато ида да поговоря с жената. Заобикалям лъча светлина, за да стигна до нея.

Това е Клара. Обвила е ръце около спаружените си рамене и изглежда дори по-малка от обикновено. По бузите ѝ с вид на сушена пастърма блестят сълзи, докато ридае насаме.

— Хей, Клара! Аз съм, Пенрин... — подвиквам ѝ тихичко от няколко стъпки разстояние, да не би да я уплаша до смърт. Тя зяпва — явно все пак съм ѝ докарала сърдечен удар.

Клара успява едновременно и да се поусмихне, и да изхлипа, когато осъзнава кой стои насреща. Приближавам се и се настанявам до нея. Натрошените дъски са твърди и влажни. Не е за вярване, че тя седи тук от часове.

— Защо си още тук? Би трябвало да бягаш колкото ти държат краката!

— В момента на това място мога да се докосна най-близо до семейството си... — гласът ѝ пресеква. — Тук прекарвахме чудесни недели! — И поклаща бавно глава. — Пък и нямам къде другаде да отида.

Тъкмо се каня да ѝ предложа да се върне в лагера на Съпротивата, но си спомням как се отнасяха с нея и с другите жертви на скорпионите. Хората, които предпочитат да погребат любимите си живи, вместо да рискуват те да се върнат променени като Клара, вероятно никога не биха приели такъв човек. Нищо чудно, че не е слязла до Залива със Съпротивата.

Прегръщам я през раменете и я гушвам утешително. Не се сещам какво друго да направя.

Тя ми се усмихва вяло, но сълзите продължават да се стичат по лицето ѝ и то се разкривява.

Недалеч от нас се разнася дрънчене и нещо се търкулва.

И двете се сковаваме, което доказва, че Клара още не е готова да се предаде напълно.

Малко, мръсно момиченце с безредно оплетена коса изтичва на няколко крачки от скривалището си зад една кола. Ръка на възрастен се пресяга и се опитва да я сграбчи.

— Не, това е тя — заявява момиченцето. — Чух я. Тя е тук!

Някой настоятелно шепне иззад колата.

Момиченцето клати глава. Обръща се и хуква към нас.

— Върни се тук! — шепне настоятелен глас иззад колата. Оттам се втурва мъж, който тича приведен. Сграбчва момиченцето в обятията си и на бегом се връща. Детето шава, все едно чувал с кученца. Рита и се върти, и се опитва да пищи, но мъжът затиска устата ѝ с длан.

Приглушените ѝ викове звучат досущ като: „Маменце“.

До мен Клара стои вцепенена.

Второ момиченце наднича иззад колата. Малко по-голяма е, но е също толкова мръсна и косата ѝ е също толкова разрошена. Поглежда ни ококорена.

— Ели? — прошепва Клара тихо; дори аз едва я чувам. Става и почти изхленчва: — Ели? — И се олюлява, а после хуква към колата.

Олеле. Тази среща ще се окаже или наистина прекрасна, или наистина ужасна...

Тъмно е и сме достатъчно далеч, за да съм почти сигурна, че семейството все още не вижда как точно изглежда Клара сега. Ставам и я следвам дискретно, в случай че има нужда от подкрепа. Не виждам с какво ще ѝ помогна, ако семейството ѝ я отхвърли, но поне ще разчита на добронамерен приятел в нейния ъгъл на ринга.

Мъжът застива на път към колата. Обръща се, както е с детето в ръце. То направо се побърква да пищи приглушено:

— Маменце!

Втората дъщеричка колебливо се показва иззад колата.

— Мамче? — звучи ужасно объркана и неуверена.

— Хлои! — Клара изхлипва името ѝ, докато тича към мъжа и децата.

По-голямото дете се приближава до нея. Понечвам да се усмихна широко, когато момичето спира напред крачка и се втренчва ококорено в майка си. Вече е достатъчно близо да ни различава по-добре. Пак се опитвам да погледна Клара с очите, с които я виждат майка ми и другите. Наистина изглежда изпълзяла от гроб, след като е била мъртва известно време.

Моля те, недей да пищиш, Хлои! Това ще довърши Клара!

Тя се оказа достатъчно силна да понесе нападението на скорпионите, достатъчно силна да изпълзи навън, след като е била погребана жива и да избяга от чудовищата в Алкатраз. Но ако малката

й дъщеричка се разпищи при вида ѝ, това ще я разбие на милиони парченца и нищо не би било в състояние отново да залепи душата ѝ.

Крачките на Клара губят ритъм и тя също спира. Изражението ѝ се променя от удивена радост в ужасяваща неувереност.

По-малкото момиченце успява да се измъкне от обятията на мъжа и се втурва към нас. За разлика от сестра си, изобщо не се колебава да скочи в обятията на Клара.

— Знаех си, че си ти! — момиченцето прегръща майка си и всеки миг ще се разтопи от радост. — Татко настоя да изчакаме, докато се уверим напълно. Цяла вечност те гледахме! Ти само плачеше и плачеше и не бяхме сигурни! После заговори и аз те познах! Чух гласа ти и те познах. Виждаш ли, татенце? Нали ти казах!

Но татенцето стои вцепенен на няколко крачки от тях и само ги гледа.

Клара милва косата на Ели с трепереща ръка.

— Да, миличко, права си била. Толкова ми липсваше. Толкова много! — И плашливо отправя умолителен поглед към Хлои и съпруга си.

Второто момиче пристъпва колебливо към Клара.

— Мамо? Наистина ли си ти? Какво е станало с теб?

— Да, сладурчето ми. Аз съм. Добре съм — уверява я Клара. — Вече съм добре! — и протяга ръка да я привика, а Хлои колебливо се насочва към обятията ѝ.

Таткото дръпва момиченцето назад.

— Заразно ли е?

— Какво? — поглежда го Клара объркано.

— Заразна ли си? — повтаря таткото, като натъртва на всяка дума, все едно жена му не говори вече същия език.

— Не — прошепва Клара. Гласът ѝ пресеква и знам, че едва се владее. — Кълна се.

Хлои се изплъзва от хватката на баща си. Спират се да погледа майка си още миг. После колебливо пристъпва в прегръдките ѝ. Веднъж гушната обаче, по-голямата сестра се притиска към мама също толкова здраво, колкото и малката.

Съпругът на Клара ги наблюдава, разкъсван между желанието да се втурне и да прегърне семейството си или просто да се втурне и да избяга. Стои и гледа децата си, а те разказват на майка си как са дошли

тук да търсят нещо полезно, понеже чули, че на кея имало зарязани ценни вещи; как се молили на баща си да наминат насам за последен път; как се престрували, че са пристигнали за неделния обяд, както правели едно време...

Слушам как Клара тихичко беседва с дъщерите си и у мен се пробужда представата за майка, каквато заслужава да има всяко дете. Момиченцата изглеждат щастливи и доволни под крилото на мама. Усещането, предполагам, е страхотно!

В крайна сметка и таткото пристъпва към Клара, все едно насън. Прегръща и трите безмълвно и се разплаква.

Малко не ми стига да видя кея какъвто е бил, когато Клара и съпругът ѝ са водили децата тук за обед. Крясъците на чайките, соленият аромат на океана във вятъра и топлината на калифорнийското слънце. Виждам как двамата вървят, хванати за ръце, а момиченцата тичат пред тях. Представям си Клара, както е изглеждала с не спаружена кожа, усмихната, с букет цветя от фермерския пазар, да се смее със съпруга си в слънчевия неделен следобед...

Тихо потъвам обратно в сенките.

Събирам сили да понеса сарказма на Рафи за малката семейна среща на Клара. Той се е облегнал на стената на почти запазена будка — тъмен, заплашителен силует на фона на нощта. Ако не го познавах, щях да вложа доста усилия да го заобиколя и избегна.

Приближавам се и, виж ти, не забелязвам изписан на лицето му сарказъм. Следи срещата на Клара и семейството ѝ с повече симпатия, отколкото бих предположила, че може да изпита един ангел, дори Рафи.

Но после си спомням коментара на Белиал как ангелите не са направени да остават сами. Така че навярно ги разбира по-добре, отколкото съм готова да му призная.

— Отменям ти воинския ранг — обажда се той, загледан в Клара и семейството ѝ.

— Имала съм воински ранг?

— За около трийсет секунди.

— И какво ужасно престъпление направих, та да изгубя повишението си?

— Истинският воин първо ще си прибере меча, преди да се захване с личните дела.

— Всичките ми дела са лични. Всяка битка, която водя, приемам лично!

С тези думи повеждам Рафи към купчината натрошени дъски и арматура, където скрих меча.

— Хмм. Хубав отговор. Нищо чудно все пак да си върнеш ранга.

— Не бих заложила на това... — разбутвам от пътя си дървениите е надежда да видя изцапаната физиономия на мечето си. — Ето го! — и внимателно измъквам играчката и меча. Гордо отмятам полата от сватбен воал, за да покажа на ангела ножницата.

Рафи зяпва за миг премяната на оръжието и пита:

— Знаеш ли колко убийства има на сметката си този меч?

— Маскировката е свършена, Рафи.

— Това не е просто някакъв си ангелски меч. *Архангелски меч* е! По-добър от ангелските мечове, в случай че още не ти е ясно. Ангелските мечове се боят от него!

— Какво, да не би при вида му да се разтреперват в каниите? — приближавам се до купчината разпилени боклуци от ферибота на капитан Джейк.

— Да, ако трябва да знаеш — Рафи тръгва след мен. — Направен е, за да се прекланят всички други пред него. Как очакваш да преживее маскировка на плюшено мече със сватбена рокля?

— Не е сватбена рокля, а поличка за канията. И е сладичка.

— Мечът мрази лигавщините! Исква да смазва и посича всичко сладурско!

— Никой не мрази сладурското!

— Напротив, ангелските мечове го мразят! — Рафи вдига вежда и ме измерва с поглед.

Май не е добра идея да му разказвам колко лигави ангелски статуетки и картини имахме в Предишния свят.

Проследяващото устройство на майка ми би трябвало да е тук, но не го виждам сред разпилените боклуци. Забелязвам обаче от една чанта да стърчи подвижна дръжка с окачени на нея ключове. Все се канех да вържа мечето за ножницата и това ми се струва отличен вариант. Щраквам единия край върху панделката, защита за врата на играчката и другия — за презрамката на канията.

— Кръсти ли го вече? — пита Рафи. — Харесват му внушителните имена, така че ще го умилоставиш с някое хубаво...

Прехапвам устна като си спомням какво обясних пред Ди-Дум за името на меча си.

— Ами, винаги мога да го прекръстя както му се харесва! — усмихвам се невинно на ангела.

Видът му предвещава, че се готви за ужасна новина.

— Всеки носител на този меч има право да го кръсти само веднъж. Ако си му дала име, ще го носи, докато е с теб.

По дяволите.

Рафи ме гледа, сякаш вече мрази името.

— Е, как се казва?

За момент си помислям дали да не излъжа, но какъв смисъл има? Прочиствам си гърлото.

— Мечо Пуки.

Спътникът ми се умълчава. Мълчи дълго. Вече започвам да се питам дали ме е чул. Накрая натъртва:

— Мечо. Пуки.

— Беше само шегичка. Не знаех, че...

— Нали съм ти споменавал каква власт имат имената? Когато води битки, този меч трябва да се представя на противниковия. Осъзнаваш ли го? Сега е принуден да изрича щуротии от рода на: „Аз съм Мечо Пуки, от древна линия на архангелски мечове...“ или „Преклони се пред мен, Мечо Пуки, който има само двама равни из всички светове!“ — Рафи поклаща глава. — Как очакваш да го уважават?

— О, стига де, вярно ли? И бездруго никой няма да уважи подобно помпозно изказване, все едно как се нарича мечът! — премятам презрамката на канията и мечето меч се намества на бедрото ми, където му е мястото.

Забелязвам сигнализатора на майка ми до една чанта. Втурвам се към него и го включавам.

— Ще се изненадаш колко потенциални противници съм обърнал в бягство само като обявя, че съм Рафаил, великият архангел, Божията мъст! — Рафи ме поглежда заплашително.

Хрумва ми, че заради демонските крила и той е изгубил силата да използва името и титлата си. По тъгата в погледа му съдя, че същата мисъл измъчва и него.

На екрана на устройството жълтата стрелкичка се появява в Халф Мун Бей, недалеч от гнездото. Въздъхвам тежко. Защо поне веднъж не намеря сестра си на безопасно и леснодостъпно място?

— Пейдж е близо до гнездото.

Рафи ме изпепелява с предупредителен поглед.

— Искаш да кажеш — онова място, откъдето едва те измъкнах жива, понеже ангелите избиваха всички човешки същества, до които се докопат?

— Благодаря, за което, между другото.

Той притеснено заравя пръсти в косата си.

— Виж, сигурно е по силите ми да ти намеря хубаво малко бомбоубежище с примерно двегодишни запаси...

— Предполагам, че вече всичките са заети.

— А аз предполагам, че някой с радост би ти отстъпил неговото, особено ако го помоля любезно... — ангелът ми се усмихва сухо. — Ще си вземеш малка ваканция от случващото се и ще излезеш навън, след като нещата се успокоят. Да се окопаеш, да изчакаш на безопасно място...

— По-добре внимавай. Да не би да те сбъркат с някой, който се притеснява за мен.

Рафи поклаща глава:

— Просто се притеснявам да не би някой да познае меча ми в твоите ръце. Ако те скрия за година-две, тогава навярно ще успея да си спестя срама.

Прехапвам устна в опит да удържа любопитството си, но въпросът все пак излиза на бял свят.

— И какво ще правиш, докато съм скрита от света?

— Ще си върна крилата. Ще открия какво става с хората ми и ще оправя положението... — Поема си дълбоко дъх. — И щом си уредя делата, заедно с ангелите ще се върна у дома!

Кимам, забивайки нокти в дланите си, за да си помогна да се съсредоточа.

— Не отричам, че звучи привлекателно, Рафи. Да си на безопасно място е прекрасно... — усмихвам му се тъжно. — Вероятно ще приема предложението ти, веднага щом си събере семейството. Така де, ако още се навърташ наоколо и си готов да помогнеш.

Той въздъхва.

— Липсват ми времената, когато можеше да юрках жените наоколо и те нямаха друг избор!

— Това да не е все пак само легенда? Дълбоко се съмнявам, че някой някога е юркал майка ми...

— Сигурно си права. Навярно неподчинението е присъщо на жените в рода ти много поколения назад. Вие сте същинска чума по земята.

— Поне докато сме чума и по ангелите, хората положително ще ни го простят.

— О, определено си чума поне по един ангел! Има ли как да те спра да отидеш в гнездото?

Щателно обмислям въпроса на Рафи.

— Ще ми се да имаше. Животът ми щеше да е много по-лесен.

— Ако откажа да ти помогна да стигнеш дотам?
— Ще вървя пеша или ще карам.
— Ако те замъкна в някой затвор и те заключа?
— Ще използвам готиното си мечле да си проправя път навън!
— Ако оставя меча извън затвора?
— Няма да го направиш. Щом не може да бъде в твоите ръце, искаш да е в моите, нали? По-добре сме си заедно, отколкото поотделно.

Погледите ни се срещат.

— Пък и кой ще ме пусне от килията, ако с теб се случи нещо?

Рафи забелва очи, сякаш самата мисъл да му се случи нещо е смешна.

— Белиал вероятно още е в гнездото — казвам.

— И защо мислиш така?

— Докторът, оперирал Пейдж, смята, че Белиал я привлича. Кой знае какъв странен животински усет са вложили в нея? Има шанс да долавя къде се намира той... — вдигам устройството на майка. — Аз следя Пейдж. Тя следва Белиал. Няма начин да ме спреш да тръгна след Пейдж, така че защо не се възползваш от положението и просто не литнеш с мен дотам?

Рафи ме гледа сърдито.

— Не ти ли стига, че се наложи веднъж да те гледам как умираш?

— Достатъчно е да се погрижиш да не се повтаря... — дарявам го със слънчева усмивка. — Фасулска работа.

— Единственото фасулско нещо си ти. Упорита малка... — възраженията му затихват до степен да не ги чувам, но едва ли реди комплименти.

В крайна сметка протяга ръце.

Изнервящо е да съм така близо до Рафи, че да усещам с гърди ударите на сърцето му. Прегръщам го здраво, когато разтваря крила и излита в нощта.

Носим се съвсем близо над водата — по-скоро плуваме. Все очаквам да влетим през някоя по-голяма вълна. Пяната непрекъснато ни къпе като леден душ. Заравям лице в шията на Рафи в търсене на неизчерпаемата му топлина.

От студ ръцете ми всеки момент ще се строшат и ще паднат в знак на съпротива. Не ми носи утеха мисълта, че няма друг начин да се приближим до гнездото, без да ни забележат. Ако бяхме летели над земята, несъмнено щяхме да привлечем внимание.

Рафи понася със стоицизъм и спокойствие близостта на водата, при все че за цялото си съществуване сигурно е плувал само веднъж. Аз не съм толкова сдържана. Невъзможно ми е да озаптя мислите, че това е вероятно последното, което правя. Безсилна съм да изтрия от очите си образите на побеснелите воители, опръскани с кръв.

Рафи ме притиска още по-здраво.

— Време беше да покажеш малко здрав разум. Нормално е да се страхуваш.

— Треперя, защото замръзвам.

— Много си сладка, когато те е страх.

Хвърлям му мръснишки поглед:

— Да, и ти си сладък, когато те е страх.

Той направо избухва в смях.

— Искаш да кажеш, че съм потресаващо прекрасен, когато не ме е страх. Понеже никога не си ме виждала уплашен.

— Казах „сладичък“, не „потресаващо прекрасен“.

Приближаваме брега. Поне засега тътенът на вълните, връхлитащи пясъка и скалите, заглушава дърдоренето ни. Но се приближаваме все повече и двамата инстинктивно мълкваме.

План, разбира се, нямаме. Просто ще видим какво се случва и ще действаме според ситуацията. Отклоняваме се малко встрани от новото гнездо, за да можем да стъпим незабелязано на брега. Приземяваме се на плажа под скалите, на края на хотелския терен.

Крием се зад скали, огради и храсталаци, и се промъкваме до кръга от светлина, поръбил хотелската морава, доколкото предпазливостта ни позволява. Издигнати са нови факли на мястото на съборените по време на сбиването. Наслагани са обаче безразборно и накриво — който ги е разполагал, не си е давал особен труд.

Старая се да копирам потайността и безупречната координация на Рафи, но замръзналите ми крайници са тежки и се налага няколко пъти да се хвана за него, за да не падна. Той ме поглежда. Подтекстът е ясен: Оправяй се с проблемите си.

Втурваме се към редица ниски храсталаци и ги следваме поблизо до поляната. Краищата на терена са отрупани с останките от партито. По нищо не се различават от боклуците, изхвърлени от морето по брега. Паднали маси, преобърнати шезлонги, разкъсани костюми и други изпочупени вещи.

Моравата представлява пъстър килим от смачкани калъфи за крила, маски и какви ли още не неразпознаваеми останки. Тъмните петна в тревата, на дневна светлина сигурно ще бъдат червени. Ако изобщо е останала прислуга, явно няма желание да излезе и да разчисти.

Пръснатите по поляната ангели са видима жертва на тежък махмурлук. Изобщо не са склонни да забелязват кой знае какво. Една група, все още с маски на лицата, се разпява наред ливадата. Гласовете им си хармонират прелестно, но с цялото олюляване и ритане на боклуци приличат повече на пияни пирати след нападение.

Друга група сглобява нещо недалеч от подобния на имение хотел. Нареджат подиум от дървени сандъци. До тях има стълбове с различна височина.

Над стълбовете се рее ангел, връзва триъгълни флагчета, а океанският бриз живописно ги ветрее като флагове на замък. Два други ангела излитат с транспарант в ръце. Връзват го върху двата най-високи стълба. Редицата символи по дължината на транспаранта приличат на надпис.

Рафи ги забелязва и погледът му става студен и враждебен.

Въпросително се обръщам към него — интересно ми е какво пише.

Той се навежда и шепотът му едва милва ухото ми.

— Гласувайте за Уриил днес, започнете апокалипсиса още утре!

Не разбирам всички последствия от ангелската политика, но не ми се вижда да е на добро. Подготвят предизборна сергия на Вестителя.

Вдига се още един транспарант, обърнат да се вижда и отгоре. Сред ангелите, които го опъват, е и гигант със снежнобели крила. Белиал.

Двамата с Рафи се споглеждаме и се насочваме към него.

Докато се промъкваме по-близо, Рафи намира покривало за крила, закачено за един храст. Скъсан слой с пайети виси върху тъмни пера, но той лесно ги отстранява и остава само перушиненият калъф. Премията го върху крилата си, а аз му помагам да го намести.

Освен това грабва и захвърлена на поляната маска. Завързвам му я. Маската е тъмnochервена, нашарена със сребърно около очите и по бузите. Покрива цялото му лице, с изключение на устата.

Рафи се изправя, безмълвно ме издърпва до себе си и застава между мен и хотелската морава. За да видя ангелите, се налага да надзърна покрай него, следователно и те не ме забелязват. Той е достатъчно едър да ме скрие. Отдалече сигурно изглеждаме като самотен воин, тръгнал към отсрещната страна на доскорошния купон.

Притеснявам се да не би над нас да прелетят ангели и да ме видят. За щастие сигурно са махмурлии или пияни, понеже никой няма достатъчно енергия за полет отвъд границите на най-необходимото. Вървим решително към края на моравата и се приближаваме още повече до Белиал. Движа се в синхрон с Рафи. Не е твърде трудно, защото той си крачи спокойно.

Белиал е застанал зад Уриил. Навърта се около антуража му, докато архангелът раздава заповеди.

Рафи поглежда към небето. Питам се дали не чува нещо. И Белиал вдига глава в същата посока. Навежда се към Уриил и си разменят няколко думи.

Един по един ангелите спират да се занимават със задачите си и устремяват очи нагоре. Досега глухият рев се е сливал с тътена на вълните, но вече е твърде гръмотевичен, за да бъде пренебрегнат.

Към нас се носи облак, по-тъмен от нощното небе. Вие се, раздува се и после се свива, отклонява се първо насам, после натам...

Гневното бръмчене на множество скорпионови крила не може да се сбърка, когато прелитат над главите ни.

Отвъд сиянието на факлите по краищата на моравата се снижават сенки. Рафи наблюдава сцена, твърде тъмна, за да я видя. Мяркам само силуети, те се издигат отново във въздуха и ми оставят впечатление за прозрачни насекомоски крила.

От мрака излиза малката Пейдж.

Върви сковано и внимателно, сякаш отчасти е машина и отчасти дете. На светлината на факлите шевове по лицето ѝ са алено-черни, а скалпелно острите ѝ зъби отразяват пламъците, когато преминава близо до факлите.

Понеже знам какво да гледам, наистина ми се струва, че се движи като човек с болки, но по изражението ѝ не си личи. Тя прикрива страданието си, вероятно и защото я боли дори да се мръщи или да гримасничи. Никога не съм предполагала, че е толкова корава.

Белиал накланя глава и наблюдава приближаването ѝ към него.

— Малко червейче — възкликва той. — Това ти ли си? — Устата му се разтяга в усмивка, колкото от изненада, толкова и от гордост. — Вече не пълзиш в прахта! — Протяга ръка. — Дошла си при най-близкия си, нали?

Съсипва ме да гледам как малката ми сестра пхва ръчичка в неговата.

Доктора се оказва прав. Дълбоко в себе си тая надежда, че му хлопа някоя дъска. Но Пейдж, която в миг на нужда търси демон като Белиал, само ми напомня колко ужасно трябва да е било за нея да живее с всички нас.

Сестра ми вдига очи към приятеля си. Опъва шия, за да пресрещне погледа му. Хванати за ръце, двамата спокойно могат да минат за баща и дъщеря.

Белиал разтваря леко крадените си крила, вдига ръката на Пейдж и се обръща да се усмихне на Уриил. Усмивката му говори:

„Виждаш ли? Погледни само какви трофеи.“

Пейдж го дръпва да се наведе към нея. За миг очаквам тя да го целуне. От самата мисъл ми се обръща стомахът.

Вместо това сестра ми подскача и захваща демона за врата.

Тръска глава като бясно куче, а парче от плътта му остава в устата ѝ.

Белиал пищи.

Навсякъде плисва кръв.

Уриил и антуражът му отскачат надалеч от нападението. Всички останали просто зарязват каквото са правили досега и зяпват сражението.

Бръмченето над главите ни прераства в трескав рев, а роякът скорпиони се върти в далечината и се приготвя за ново прелитане над нас. Нима скорпионите не са следвали през цялото време нарежданията на Белиал? Възможно ли е да са му сърдити?

Пейдж изплюва все още висящото на кожа парче месо и сграбчва главата на демона, преди той да успее да се отскубне от хватката ѝ. Забива зъби в лицето му.

Три скорпиона се гмурват към тях от небесата.

Изпъшквам при мисълта, че ще нападнат Пейдж.

Но те докопват Белиал.

Жилата им се стрелват и се дръпват, след като са му инжектирали парализираща отрова.

Вместо да довърши демона, Пейдж започва да го рита. Крещи срещу него. Къса парчета от скалпа и кожата му. Отхапва късове от плътта му и ги плюе в лицето му.

И през цялото време плаче.

Вцепенена съм от гледката как беснее сестричката ми срещу Белиал. Той не е дребен противник, но тя успя да го спипа напълно неподготвен.

Никога досега не съм виждала толкова гняв в седемгодишно дете. И определено никога не съм виждала Пейдж да се гневи чак толкова много. Удря го е малките си юмручета и аз съм наясно, че се бори по-скоро с вътрешните си демони, а не с демона, когото въплъщава Белиал.

Сърцето ми направо изгаря и се превръща в студена пепел, докато гледам в какво се е превърнала сестра ми. Солена влага докосва устните ми — все още не осъзнавам, че плача.

Океанският вятър ме блъска и ме кара да треперя като крехко
листенце по време на буря.

Рафи тича по протежение на скалите към Белиал и се хвърля към един скорпион. Сграбчва го, точно преди да забие в гърба на демона подобните си на нокти пръсти.

В първия момент съм объркана. Защо Рафи брани Белиал?

Но щом от шията на демона потича кръв по снежнобелите крила, разбирам. Рафи дръпва ръцете на Пейдж, за да ѝ попречи да докопа цяла шепа пера.

Вместо това тя сграбчва косата на Белиал и я отскубва. Бели пера се сипят наоколо по време на груповата битка.

Рафи, Белиал, Пейдж и трите скорпиона се сражават, а ангелите на поляната гледат с интерес. Не изглеждат склонни да се притекат на помощ на Белиал. Предполагам, че които са го срещали, не го харесват, а които не го познават, сигурно долавят, че мястото му не е сред тях.

Маската на Рафи още е на лицето му, но той не е единственият костюмиран ангел. Никой не ме забелязва, сякаш хората, предмет на толкова голям интерес от страна на воините само допреди няколко часа, вече нямат никакво значение.

Оглеждам се да видя зад какво да се скрия. Не откривам удобно прикритие, освен ако нямам желание да използвам твърде далечен храст, иззад който нищо няма да виждам. Наблизо има само океан, скали, трева и факли.

Потокът от ангели бързо се превръща в същинска река. Странното събитие явно разпалва любопитството им. Те прииждат и ме блъскат. Закъснелите зрители са принудени да излетят във въздуха, за да виждат какво става.

Над нас облакът скорпиони се спуска и се върти, приближава, после се отдръпва — същински пчелен рояк, който се вълнува около кошера си.

В крайна сметка се озовавам сред външния слой на стена от тела. Дотук по въпроса да не привличаме внимание към себе си. Галя меката

козина на моето плюшено мече-меч и се опитвам да запазя спокойствие.

Измъчените писъци на Белиал изпълват нощта.

Всички зяпат как скорпионите и сестра ми го разкъсват и жият безмилостно. С изключение на Рафи, който само си защитава крилата, нито едно живо същество не му се притича на помощ. Никой дори не гримасничи съчувствено при вида на мъките му.

Белиал беше прав. Не е обичан, не е и желан.

Пейдж, задъхана и разплакана до демона, най-сетне вдига глава и явно за първи път забелязва ангелите. Дори на тази светлина виждам какъв страх и несигурност се изписват по лицето ѝ, когато стрелка с поглед един коравосърдечен воин след друг.

Частично осветени от факлите и с танцуващи по лицата им алени отсенки, ангелите изглеждат варвари.

Пейдж ме забелязва и за момент се вцепенява. Примигва няколко пъти, сякаш не е сигурна дали съм аз. Изражението ѝ се променя и създава странната илюзия, че чудовището е шевовете се претопява и оставя на мястото си ужасно разстроена ми сестричка.

Изглежда точно както на видеозаписа от килията на Белиал — мъничка, самотна и изоставена. Малко дете, заловило се е нокти и зъби за вярата, че голямата ѝ сестра ще дойде да я спаси.

Протягам ръце към нея. Едва сега осъзнавам колко време е минало, откакто я докоснах за последно. Тя не е онази Пейдж, но не съм в състояние и да я зачеркна, понеже е чудовище. Ако ще загиваме всички, поне ще утеша сестричката си в последните мигове на живота ни.

Пейдж свежда поглед и изглежда се колебае. Сълзите чертаят дълги линии в кръвта по лицето ѝ.

Пристъпвам в централния кръг и се приближавам до нея. С всяка моя крачка, тя ридае все по-силно. Когато я достигам, тя с всички сили ме прегръща през кръста.

Малката ми сестричка вдига поглед към мен.

Майка ми беше права. Очите ѝ са същите, каквито винаги са били. Кафяви, увенчани с дълги мигли и озарени от спомена за сладост и светлина, смях и радост — приклучени в капана на осакатеното ѝ лице като на аутопсиран труп.

— Всичко е наред, мъничката ми! — шепна в ухото ѝ, докато я прегръщам. — Тук съм. Дойдох да те спася.

Пейдж ридае, а очите ѝ блестят.

— Дойде да ме спасиш!

Милвам я по косата. Тя е все така копринена.

Белиал е повален в краката на Рафи. Кърви от прорези и ухапвания с цели липсващи парчета плът. Трите скорпиона впиват уста в отворените му рани и започват да го изсмукват като огромни пиявици с жила.

Демонът пици и с последните си капки енергия тронаво се бори с тях.

Кожата му се съсухря и започва да се сбръчква. Скоро, както знам, ще се спаружи и плътта му ще заприлича на телешка пастърма.

Рафи поглежда към зяпналите ги ангели и насочва взор обратно към съхнещата кожа на Белиал. Дори под маската схващам, че не е склонен на драстични постъпки пред публика. Изключено е обаче да остави да изсмучат крилата му и те да се спаружат. Но дори да можеше да махне скорпионите от Белиал, от небето щяха да връхлетят още.

Той разтваря едното крадено крило на демона и го стисва здраво в ръка. Изпод колана си измъква кухненския нож, който взе от вилата на плажа. Светлината на факлите се отразява в острието, когато го вдига преди първия замах.

Белиал още не е напълно парализиран и надава вой, когато Рафи прерязва ставата на крилото му.

То пада на земята.

Ангелите зяпат, вцепенени.

Рафи вдига ножа отново.

Неколцина воители му се нахвърлят с вдигнати юмруци, разперили крила зад гърбовете си. Смятат, че реже крилата на ангел, а те защитават свой събрат. Едно е, предполагам, да оставиш ангел да се защитава сам срещу малко момиченце и домашните й зверчета, друго — да го зарежеш срещу равностоен противник, който му ампутира крилата.

Ала ангелите не стигат достатъчно бързо до тях. Рафи отрязва и второто крило на Белиал.

Снежnobелите крила падат на земята, все още прекрасни и пълни е живот.

Рафи изритва първия озовал се наблизо ангел.

Бие се упорито срещу двама, които му се нахвърлят. Крещи им, вероятно се опитва да обясни какво прави всъщност, но тътнежното бръмчене на скорпионите във висините, гневните викове на ангелите и ревят на прибоа заглушават напълно гласа му.

Успява да отблъсне първите си нападатели, третият обаче вади меч.

Рафи разполага с едно-единствено ефективно оръжие — демонските крила, все още скрити под перушинената маскировка. Той отстъпва назад, обзет от колебание дали да ги покаже пред толкова много ангели, макар и да е малко вероятно някой да го познае под маската. Но нападателят не му оставя избор и замахва да го посече с меча си.

Демонските крила на Рафи се разтварят с трясък.

Тълпата се смълчава. Бръмченето на скорпионите заглъхва — те вече са преминали над главите ни. А сърповете по крилата на Рафи се показват навън с изщракване.

Издрънчават и отблъскват меча на противника му. Острието излита във въздуха и тупва на моравата.

Рафи свежда брадичка и се взира в ангелите със заплашителен поглед. С гигантските прилепови крила зад гърба и сърповете, блеснали в алено на светлината на факлите, той е свършеното въплъщение на дявола.

Отрязаните крила лежат от двете страни на Белиал. Белите пера се веят на вятъра и изглеждат сюрреалистично не на място върху просмуканата с кръв трева. Когато се навежда над демона, празничната маска на Рафи само допълва ужаса на случващото се.

Ангелите го гледат втрещени. Единствените звуци са бръмченето на отдалечаващите се скакалци и грохотът на вълните, които се разбиват в скалите под нас.

След това съскането на сто ангелски меча, напуснали ножниците си, изпълва нощта.

Дъхът ми свисти треперливо и изобщо не си чувствам пръстите. Не виждам никакъв изход от положението.

Рафи се е изправил над Белиал и наблюдава как воините го обграждат. Погледът му гори, но очевидно се намираме в доста лошо положение. Дори Рафи да е в най-добрата си форма, не би могъл да отблъсне цял легион от своите, ако допуснем, че би пожелал да го стори.

Пейдж и аз сме обградени отвсякъде, също и Рафи. Възможно е сестра ми да крие и други козове в ръкава, но шансовете не са точно на наша страна. Озъртам се да открия процеп в стената от ангели, та да избутам Пейдж към спасението, но такъв няма.

В капан сме.

Ангелите се разгръщат около нас и ни отрязват от всички страни — суша, вода и въздух. Не ми изглежда за пръв път да затварят капан около плячката си. Знаят как да действат в синхрон, признавам им го.

Неколцина се приближават към Рафи с мечове в ръка. Той ги преценява, поглежда към крилата на земята, сякаш да запомни къде се намират, и прекрива главата на Белиал, за да приеме битката, изправен пред крилата си.

Скорпионите поглеждат изпитателно Рафи, но продължават да изсмукват демона, който съвсем се е спихнал. Ангелските мечове се удрят в сърповете на крилата на Рафи, а чудовищата се стряскат и отлитат.

Очите на Белиал са втренчени в една точка, а кръвта му продължава да изтича през раните и ухапванията. Ако не знаех истината, щях да го сметна за мъртъв.

Рафи се старае да удържи ангелите да не настъпват крилата му, но когато се сражаваш за живота си, възможностите все пак си имат граници.

Навеждам се надолу и измъквам едното снежнобяло крило, преди някой да го настъпи. Бързо го сгъвам и го подавам на Пейдж.

— Подръж го. Не позволявай и перо да падне от него!

Втурвам се от другата страна на Рафи и припълзявам по земята, за да докопам и другото крило, точно когато един ангел се кани да го смачка с крак. Над мен демонските крила секат и блокират в трескав вихър.

Изпълзявам назад, за да не се пречкам на Рафи. Сгъвам и това крило, и го давам на Пейдж. Колкото и да е лек товарът ѝ, практически я покрива цялата, както е стиснала крилата в обятията си.

Отвеждам сестра ми по-назад от схватката. Пътя ни обаче блокира воин с много злокобен поглед.

На светлината на факлите ми се струва, че цветът на крилата му наподобява пламъците, но под уличните лампи, знам, ще изглеждат ръждивооранжеви. Това е Ръждивия — онзи, който отвлече Пейдж от яд.

Изглежда точно като на видеозаписа от камерата на Доктора — кисел и озлобен. Пристъпва към нас.

— Ето къде си била — посяга той към Пейдж. — Най-сетне се оказа полезна за нещо, а? Време беше някой да свали този мизерник на земята!

Избутвам зад гърба ми сестра ми и смъквам играчката от меча. Почти се радвам, че ще имам възможност да се бия с Ръждивия. Изпитвам специална омраза към Похитителя на безпомощни момиченца.

Ръждивия ме гледа, все едно съм недостойно насекомо.

— И какво ще ми сториш? Ще ме нашлапаш с плюшеното си мече, така ли?

Измъквам меча и заемам бойна стойка.

Той направо избухва в смях.

— Смяташ да ме пребориш с нищожния си меч, момиченце?

Почти усещам гнева, който се лее от Рафи в схватката му с няколко ангели наведнъж.

Ръждивия небрежно замахва към мен с меча си.

Автоматично пресрещам стоманата му с моето острие. Тренировките насън сигурно действат, поне до известна степен.

Ръждивия изглежда изненадан. Но това не го спира незабавно да замахне за следващия си удар. Вижда се, че подхожда по-сериозно към него.

Острието му се стоварва върху мен като ковашки чук.

Завъртам своето, за да го пресрецна.

Шокът от ударната вълна разтърсва костите ми чак до глезените. Зъбите ми изтракват силно — изненадана съм как така не опадат до един.

За мое изумление, още съм на крака.

Макар и едва-едва.

Ясно е, че не мога да си позволя да понеса много преки удари. Вече знам защо обучението в сънищата ми не включваше нито един противник с меч.

Ръждивия е очаквал да падна от първия му удар. Вдига отново меча си с раздразнено изражение.

Привеждам се и се гмурвам под острието. Вероятно ходът не е препоръчителен, но си има причина да е нужно пространство за добър удар. Ако съм твърде близо, той само ще реже, без да нанесе кой знае какви щети със силата на замаха.

Опитвам се да ритна ангела в коляното, но той вече е готов за нападението ми и се извърта встрани. За разлика от другите противници, с които се бия напоследък, Ръждивия не е нито пиан, нито аматьор.

Замахва за нов удар.

Привеждам се. Усещам полъха от острието му по темето си.

Губя равновесие и нямам време да се приготвя за хубава защитна стойка.

Разполагам с миг, колкото да вдигна меча си за блок.

Ръждивия отново ме удря със сила, смазваща костите.

Острието се стоварва върху ми и черепът ми издрънчава, сякаш вибрацията ще го отдели от гръбнака ми. За малко да изтърва меча, но по чудо успявам да го удържа.

Залитам и падам на коляно.

Смътно забелязвам как Пейдж крещи зад гърба ми.

Тя има убийствена захапка, но е безсилна да се противопостави на воин ангел, въоръжен с меч, и се радвам, че го знае.

С крайчеца на окоето забелязвам Рафи да газии през остриета и врагове в опит да се добере до мен. Но срещу него са се сдушили твърде много противници.

Залива ме вълна от гняв. Бях помислила, че гневът се лее от Рафи, а всъщност идва от мен.

Не, не от мен.

От меча.

Ръждивия е част от групата, отрязала крилата на Рафи. Заради това мечът бе принуден да го изостави. Сега се налага да се примирява с мен, слаботелесното човече. Трябва да понася обида след обида, включително и да му се надсмиват. А дойде и последното унижение — Ръждивия всеки момент ще ни просне на земята с няма и два-три удара.

Леле колко е ядосан мечът!

Чудесно. И аз съм бясна. Това копеле отвлече сестра ми и виж какво я сполетя!

Е, спокойно можем да загинем заедно с гръм и трясък. Поне ще успеем да вложим малко от гнева си в последния удар. Надявам се да успея да порежа Ръждивия някъде, където наистина ще го заболи.

Той има наглостта нетърпеливо да ми махне да се изправя. Сигурно никога няма да преживее срама да стовари смъртоносния си удар, докато кльошавата му противничка е на земята.

Събирам целия си гняв, заемайки стойка, и се приготвям.

И двамата с Ръждивия замахваме с мечовете.

Влагам цялата си сила, надавам вик и въртя острието едновременно с него.

Пейдж ме вика по име. Рафи крещи, разбутва настрани воините и се опитва да стигне до мен.

Двата меч се сблъскват, но ударът нито разтърсва костите ми, нито ме кара да вкуся кръв. Все едно цялата мощ се е вляла в острието, преди то да извibriра до мен. Сякаш цялата тази смъртоносна сила е била пренасочена.

Острието на Ръждивия се строшава.

Звучи едновременно като разбиване на стъкло и нечий писък. Назъбен отломък улучва крилото на противника ми и го отсича като скалпел.

Продължавам замахата си и острието ми се врязва в гърдите на ангела.

Ударът е чист и не оставя дори следа, преди кръвта да бликне от линията, прокарана между едната и другата подмишници.

Ръждивия пада.

Лежи на изпотъпканата трева и кърви. Очите му са ококорени в шокирана изненада. Трепери. Дишането му е накъсано и задавено.

Мъчи се да си поеме въздух.

Едно... две...

Очите му губят фокус и се оцъклят в нищото.

В тях няма живот.

Взирам се в противника си още секунда, за да се уверя, че е мъртъв. Същевременно си припомням, че ангелските мечове наистина убивали ангели.

Вдигам очи. Рафи и противниците му са застинали напред схватката си. Всички ни зяпат.

Човешко момиче. Да убие ангелски воин. В бой с мечове.

Невъзможно!

И аз съм се вцепенила. Ръцете ми още са вдигнати и държат острието, готово за нов удар.

Поглеждам отново трупа на Ръждивия. Опитвам се да проумея факта, че съм убила ангел воин.

И се случва още нещо невероятно.

В един миг сме обкръжени от ангели, въоръжени с мечове. В следващия ръката на един се свлича към земята и оръжието тупва върху тревата като мъртва тежест. Ангелът се взира неразбиращо в острието си.

Още един меч пада след първия.

И още един.

След това няколко наведнъж, докато накрая всички извадени мечове се стоварват върху земята и се просват на тревата като поданици в поклон пред краля.

Ангелите се взират в оръжията в краката си в пълен потрес.

Всички се обръщат към мен. Всъщност, по-точно е да се каже, че гледат моя меч.

— Уха!

В момента не съм способна да произнеса по-смислено нещо. Не спомена ли Рафи нещо от рода, че архангелските мечове могат да се възцарят над останалите, стига да спечелят уважението им?

Врътвам очи да погледна към острието в ръцете си. Това твое дело ли е, Мечо Пуки?

Пейдж се втурва към мен, все още стиснала крилата. Колебливо заравя лице под ребрата ми, досущ както правеше, когато имаше кошмари и се нуждаеше от прегръдка.

Прегръщам я. Кълна се, раменцата ѝ са по-кльощави от преди. Но тази мисъл ме води към всички тъмни места, където не искам да се озова, затова за момента ѝ обръщам гръб. Съдейки по стената от воини около нас, гладът ѝ няма да е проблем още дълго.

Придърпвам я с мен и колебливо пристъпвам към Рафи. Ангелите са още в шок и никой не ме спира, макар вече да съм ангелоубийца. Заставам гръб до гръб с другаря си и поставям Пейдж и отрязаните крила помежду ни.

Знам, че сега сестра ми е смъртоносна. Така или иначе обаче тя няма да преживее битката, във всеки случай не повече от нас. И ако съм наясно за едно, което дете на нейната възраст не бива да прави, това е да се бие за живота си, докато голямата ѝ сестра е до нея.

Надявам се последните ѝ мигове да са изпълнени с мисълта, че е обградена от онези, които са се опитали да я защитят.

Сигурно сме изумителна гледка. Рафи с червена маска и демонски крила, разтворени в цялото си поръбено с куки-сърпове величие. Кльощава тийнейджърка, човешка дъщеря, размахваща архангелски меч. Момиченце, скърпено да прилича и да се държи като същинско страшилище, притиска към гърдите си чифт ангелски крила.

Косата ми се вее свободно. Осъзнавам, че бръмченето на скорпионите отново прераства в рев. Скакалците сигурно са се обърнали и прииждат насам. С приближаването им все едно начева буря.

Воините преодоляват шока си и започват да пристъпват към нас с голи ръце. Само дето сега към мен приближават поне толкова, колкото и към Рафи. Най-вероятно не харесват човешки момиченца, които убиват техни другари. Или пък искат да ми вземат меча.

Замахвам с острието към ангел, опитал да се приближи твърде много. Той се привежда и посяга да ме сграбчи за косата. Ритвам го в корема.

Спокойно може да се каже, че запасът резервни воини е безкраен. Изходът на битката е очевиден. Няма да мине много време и ще се уморим.

Ние го знаем. И те го знаят.

Продължаваме да се сражаваме.

Завъртам острието към разгорещен воин, опитвам се да му срежа гърлото, ала в същия миг нещо го събаря на земята.

Скорпион.

През първата секунда виждам само как пърхащи крила и жило се търкалят по утъпканата трева. Скорпионът всъщност не се сражава с ангела, струва ми се, просто се опитва да стане и да отлети. Ангелът обаче не възнамерява да допусне такова нещо.

Друг скорпион се стоварва върху противника на Рафи. И те се търкалят в прахоляка и се въртят в хаос от крайници и крила. Още три скорпиона тромаво връхлитат ангели.

Отнема ми няколко секунди да осъзная какво всъщност става.

Роякът над нас се е спуснал, върти се и кръжи като същинско ято стършели. И при спускането си скорпионите от най-долния пласт на рояка се блъскат в ангелите. Сблъсъците събарят воините, все едно косачка подкастрия тревата.

Несъмнено ангел е способен да победи скорпион и даже да не се препоти. Но чудовищата са много повече от ангелите и се държат като безмозъчни зверове, връхлитащи противник. Някои се отклоняват в последния момент в опит да избегнат сблъсъка, но явно не са в състояние да овладеят инерцията на целия рояк, а именно тя е причината да повалят ангелите.

Дори само напорът на телата, които постоянно се забиват в тълпата, ги събаря до един по гръб на моравата.

Тоест, сваля всички, освен мен, Рафи и Пейдж.

Роякът се разделя около нас и помита всичко по пътя си, но ние оставаме недокоснати.

Поради вятъра, вдигнат от крилата на скорпионите, се препъвам заднешком в Пейдж и накрая двамата с Рафи я притискаме помежду

си. Пресягам се назад да я стисна за ръката. Малката ѝ длан здраво се вкопчва за моята.

Рафи разтваря крила, за да ни приюти и, приведени гърбом под тях, сме защитени от всички страни.

Дори Доктора да е грешал за чувствата на Пейдж към Белиал, започвам да се убеждавам, че тя наистина притежава специална дарба. Каквото и да ѝ е сторил тайно Доктора, то ѝ дава някаква връзка със скорпионите. Те се роят около нея и я пазят със собствените си тела.

И продължават да прииждат. Някои жият, други не, самите те са объркани какво се очаква от тях. Но дори онези, които ужилват по някой ангел, не се задържат. По-скоро тактиката им е за нападение и бягство, сякаш долавят, че ще загаят много, ако се забавят на полесражението.

Роякът се вдига и оставя поляната осеяна с ангели на колене и по корем. Всички те се взират в небето, за да видят какво ще последва. Само ние сме още на крака.

Роякът се завърта и завива за ново прелитане. Ангелите на колене се просват по корем и всички си прикриват главите.

Вероятно, ако бяха в състояние да ползват мечовете си, динамиката щеше да се промени. Но май никой не иска да рискува оръжието му да го отхвърли, пък било то и само за една битка.

Оглеждам се да преценя какво да направим ние. След като скорпионите не се целят в нас, търсенето на прикритие няма особен смисъл.

Роякът продължава да се приближава. Силният порив на вятъра ми насълзява очите и за малко да ме събори.

Но, както и преди, скорпионите се разтварят около нас и ни оставят изправени, докато всички други се прилепват към земята.

Все още стиснала сгънатите крила, Пейдж се изплъзва измежду мен и Рафи и ляга върху Белиал. Крилата са притиснати помежду им и маховите пера трептят на вятъра.

Белиал се е спихнал и е почти неузнаваем — един проснат по корем мъртвец. Крилата обаче покриват гърба му и изглеждат контрастиращо пълни е живот, както са го завили като бяло одеяло.

Над Пейдж се завърта скорпион и се опитва да я вдигне, но тя отказва да се пусне от демона.

Цялата изстивам от гледката на извитата опашка с жилото, така близо до сестра ми. Изкушавам се да я отрежа, ала Рафи протяга ръка да ме спре, предугадил какво се каня да направя.

— Прибери го! — шепне и кима към меча.

Колебая се. Изреждам наум всички причини да задържа оръжието в ръка. В крайна сметка избърсвам кръвта в панталоните си и прибирам меча в канията на бедрото ми. Моментът за спорове не е сега.

Още скорпиони забавят полета си и се реят над Пейдж. Четирима сграбчват Белиал под мишниците и за краката, а двама други го дърпат за колана. Вдигат го с все сестра ми, наместила се върху него като принцеса в демонски паланкин.

Посягам към нея е желанието да я сваля оттам.

Рафи ме хваща за ръката и хуква след рояка, когато последните скорпиони преминават над нас. Подхвърля ме високо и ме притиска в обятията си.

Залавям се за него толкова здраво, колкото ми позволяват треперещите мускули.

Няколко крачки на бегот и сме скочили над скалите; намираме се във въздуха.

Ангелите веднага зарязват позите си ничком и хукват да ни преследват. Някои са ужилени и това ги забавя, но повечето успяват да се отърсят от ефекта на отровата. Крилата на Рафи мощно загребват въздуха, докато летим над разпенените вълни.

Над нас орда ангели излита от скалата.

Тътнещият звук на скорпионовия полет се усилва, а роякът се завърта и се връща обратно. Скорпионите прелитат съвсем близо до нас, насекомските им крила почти ме докосват по главата, докато се спускат към ангелите.

Присвивам очи срещу потока чудовищни тела. Гледам над рамото на Рафи и полезрението ми се стеснява и разширява ритмично с всеки замах на крилата му.

Роякът се спуска и се сблъсква с преследвачите, които летят по петите ни.

Титаничният сблъсък сваля ангелите насред полет и на тяхно място виждам само жила и полупрозрачни крила. Нито един ангел не може да проникне през тази гмеж. Съмнявам се, че Уриил е имал нещо подобно наум, когато е създавал скорпионите.

Те набират скорост и се връщат към нас. Повече не виждаме никакви ангели.

Вътре в рояка сме.

Над, пред и под нас летят скорпиони. Зад гърба ни крилата и жилата представляват плътна стена от гигантски насекоми.

Оглеждаме се нервно. Минава доста време, докато спрем да се притесняваме, че няма да ни нападнат.

До мен малката ми сестра язди останките на Белиал. Увила е крака около кръста му и с тялото си притиска отрязаните крила на Рафи към него. Връхчетата им висят настрани и пърхат на вятъра.

Белиал представлява зловеща картина с провисналата си глава. От него липсват цели късове и все още кърви. Кожата и мускулите му са изсмукани до сухо и му придават крехкия вид на дървен труп.

Носят го шест чудовища-скорпиони; пърхат с прозрачните си крила и са ужасно странна гледка. Пейдж се обръща към мен и срамежливо ми се усмихва, но спира, защото кръстосващите се по бузите ѝ шевове се разтягат прекомерно.

Веднъж татко ме предупреди, че когато порасна, животът ще стане сложен. Съмнявам се дали е имал точно това предвид. Майка ми, от друга страна, се съгласи с него, и нещо ми подсказва, че именно такива усложнения е предвиждала.

Свивам се в обятията на Рафи. Полетът ни е в синхрон с рояка, сякаш инстинктите му са идеално настроени да влиза в ритъм с другарите си по ято. Очевидно е създаден като съставна част от нещо по-голямо от него.

Рафи е топъл и силен и аз се чувствам като у дома. При поредния завой на рояка лицата ни се оказват почти долепени. За момент усещам как дъхът му изпърхва по бузата ми.

Ще летим, накъдето ни отведе роякът, и ще кацнем, където кацнат скорпионите. И, когато пристигнем, не се и съмнявам, че ще бъда напълно нащрек и готова за всичко. А дотогава ще се наслаждавам на мисълта, че за момента семейството ми е в безопасност и отново съм с Рафи.

Слънцето изгрява и залива тъмния океан под нас със сияние, изпълнено с трепета на сини, златни и зеленикави оттенъци.

В Ангелския свят настъпва нов ден.

БЛАГОДАРНОСТИ

Много благодарност на потресаващите ми бета читатели, които ми помогнаха да изведе тази книга на по-горно стъпало: Найла Адамс, Аарън Емиг, Джесика Линч Алваро, Джон Търнър, Ейдриън Кацу, Ерик Шайбъл и Дейвид Л. М. Престън. Допълнителни благодарности дължа на Аарън Емиг, задето ми беше съветник по летене и на Стивън Фик за уроците по фехтовка с мечове и полезните съвети за бой с ножове. И, разбира се, големи благодарности на читателите на „Ангелско нашествие“ за дивия ентусиазъм и подкрепата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.